

PARÁDI József - SUBA János - VEDŐ Attila

*A magyar - román határ és őrzése
1867-1918*

PARÁDI József — SUBA János — VEDÓ Attila

*A magyar-román határ és őrzése
1867-1918.*

A magyar rendvédelem-történet öröksége

3

sorozatszerkesztő
PARÁDI József

A sorozatban megjelent könyvek:

- PARÁDI József – SUBA János – VEDÓ Attila: *A magyar-román határ és őrzése 1867-1918.*
Budapest, 2011, Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeli Tudományos Társaság.
140 p. HU-ISBN 978-963-08-1708-0.

/A magyar rendvédelem-történet öröksége, 1./ HU-ISSN 2062-8447.

- PARÁDI József: *A Magyar Királyi Csendőrség. Az első magyar polgári, központosított, közbiztonsági őrtestület 1881-1945.*

Budapest, 2012, Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeli Tudományos Társaság.
281 p. HU-ISBN 978-963-08-4794-0.

/A magyar rendvédelem-történet öröksége, 2./ HU-ISSN 2062-8447.

sorozatgondozó

Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeli Tudományos Társaság
Budapest

HU-ISSN 2062-8447

PARÁDI József — SUBA János — VEDÓ Attila

*A magyar-román határ és őrzése
1867-1918.*

Budapest

2014

Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság

HU-ISBN 978-963-89-8285-8

*A magyar-román határ és őrzése
1867-1918.*

HU-ISSN 2062-8447 HU-
ISBN 978-963-89-8285-8

Első kiadás © PARÁDI József 2011

Előszót és új illusztrációkat tartalmazó második bővített kiadás © PARÁDI József 2014
A Magyar Királyság dualizmuskori határőrizete Erdélyben

Első kiadás © SUBA János 2011

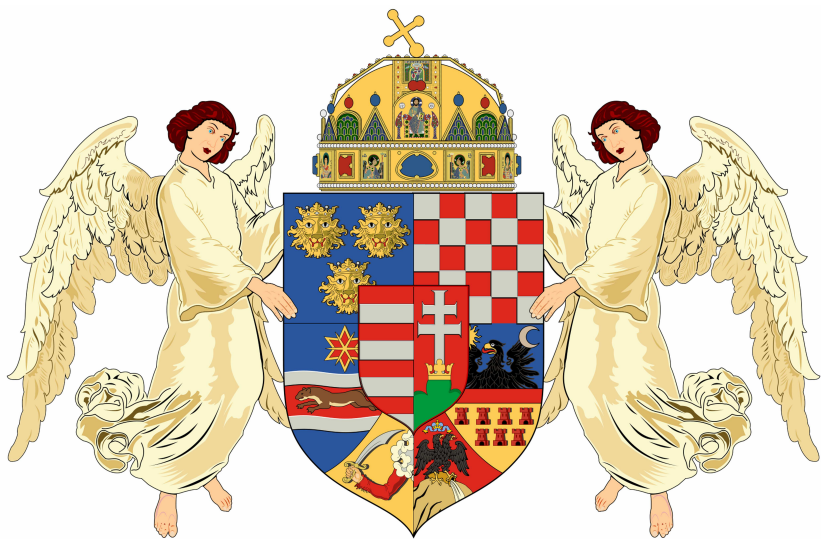
Második kiadás © SUBA János 2014

Magyarország és Románia határvonalának dualizmuskori pontosítása

Első kiadás © VEDO Attila 2011

Második kiadás © VEDO Attila 2014

A történelmi Erdély határjelei

TARTALOMJEGYZÉK

PARÁDI József : Előszó és ajánlás	15.p.
I. A történelmi Erdély határjelei (VEDO Attila)	
I/1. A határ és jelei.....	19.p.
I/2. Magyarország államhatárainak kialakulása és megjelölésének kezdeti formái.....	22.p.
I/3. A karlócai béke.....	25.p.
I/4. A karlócai békétől a kiegyezésig.....	27.p.
I/5. A magyar-román államhatár határhatárjelei az 1887-es határszerződés alapján.....	31.p.
I/6. A bukaresti béke és a trianoni határok megjelölése.....	39.p.
I/7. Visszatérés a Kárpátok bérceire.....	42.p.
II. Magyarország és Románia határvonalának dualizmuskori pontosítása. (SUBA János)	
II/1. Az 1884-1887. évi határrendezés.....	44.p.
II/2. Az 1890. évi határvizsgálat.....	46.p.
II/3. Az 1900. évi határvizsgálat.....	49.p.
III. A Magyar Királyság dualizmuskori határőrizete Erdélyben. (PARÁDI József)	
III/1. A közös ügyek és a határőrizet.....	50.p.
III/2. Militánság és határőrizet.....	56.p.
III/3. A magyar állam határőrizeti feladatokat ellátó rendvédelmi testületei.....	59.p.
III/4. A magyar határőrizeti metodika.....	70.p.
III/5. A háborús határőrizet Erdélyben.....	79.p.
III/6. A dualizmuskori magyar határőrizet tapasztalatai.....	83.p.
Jegyzetek.....	84.p.
Mellékletek.....	110.p.
Glosszárium.....	149.p.

*In memoriam az 1916. évi erdélyi román betörésnek ellenálló, a haza
védelméért életüket áldozó magyar csendőrök, pénzügyőrök és rendőrök.*

„Omnia, quae disco, non auferi fur neque latro.”
Amit tudok, attól sem tolvaj, sem rabló nem foszthat meg.

ELŐSZÓ és AJÁNLÁS

E könyv a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által útjára bocsátott könyvsorozatok közül „*A magyar rendvédelem-történet öröksége*” című első könyvsorozat első kötetének a második kiadása. Bízunk abban, hogy rövid időn belül publikálhatjuk a tervezett könyvsorozataink soron következő kiadványait.

A Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos társaság a nemzeti rendvédelem-történetünk eseményeinek feltárása, a tapasztalatok közkinccsé tétele érdekében több könyvsorozatot indított útjára, illetve tervezi azok elindítását.

„*A magyar rendvédelem-történet hagyatéka*” című könyvsorozatban tervezzük kiadni a témakörbe tartozó azon szabályzatokat, tankönyveket és hasonló köteteket, amelyek a trianoni határokon belül ma már rendkívül csekély példányszámban lelhetők fel, illetve az országon belül már nem állnak a rendelkezésünkre. E könyvsorozaton belül jelent meg 2014-ben BODA József — PARÁDI József — REGÉNYI Kund Miklós (szerk.): *1872 Felderítő-szolgálati utasítás. Anleitung zum Kundschaftsdienste*. Budapest, 2014, Nemzetbiztonsági Szakszolgálat - Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság. 441 p. HU-ISBN 978 963 89 8284 1. /A magyar rendvédelem-történet hagyatéka, 1./ HU-ISSN 2064-4728. az első kötet magyar és német nyelven.

A „*Segédtudományok a magyar rendvédelem-történet szolgálatában*” című könyvsorozatban 2014-ben került kiadásra a történelmi segédtudományok tapasztalatait a magyar rendvédelem-történet érdekében hasznosító tevékenységek eredményeit bemutató első alkotás, SOM Krisztián: *A magyar úti okmányok 1848-2012*. Budapest, 2014, Nemzetbiztonsági Szakszolgálat - Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság. 313 p. HU-ISBN 978 963 89 8283 4. /Segédtudományok a magyar rendvédelem-történet szolgálatában, 1./ HU-ISSN 2064-5333. műve.

„*A magyar rendvédelem-történet forrásai*” című tervezett könyvsorozatban nemzeti rendvédelem-történetünk egy-egy témaköre forráscsoportjainak a közkinccsé, tételét tervezzük.

A „*Magyar rendvédelem-történeti értekezések*” című könyvsorozatunkban nemzeti rendvédelem-történetünk körében létrehozott tudományos fokozatszerző disszertációk publikálását tüztük ki célul.

A könyvsorozatok mellett továbbra is publikálja a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság a *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, HU-ISSN 1216-6774 periodikát, amely a szakterület művelőinek legújabb kutatási eredményeit tudományos közléssel szemben támasztott igényeknek megfelelő tanulmányok formájában adja közzé.

Emellett a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság továbbra is kiadja a *Rendvédelem-történeti Hírlévvél (Nuntiotones Historiae Praesidii Ordinis)*, HU-ISSN 1785-3257 periodikát, amely elsősorban a szakterület művelésével kapcsolatos operatív eseményekről nyújt tájékoztatást.

„*A magyar rendvédelem-történet öröksége*” című könyvsorozatban a nemzeti rendvédelem-történetünk egy-egy szeletét feldolgozó monográfiákat, illetve kismonográfiákat kívánunk publikálni. E könyvsorozatban a tudományos közléssel szemben támasztott elvárásoknak megfelelő alkotásokat közlünk.

A könyvsorozat szerkesztői nyitottak minden alkotás iránt, amely a magyar rendvédelem történetét az objektív történelemszemlélet talaján állva vizsgálja. Tartózkodunk azonban azon írások közlésétől, amelyek valamely kitüntetett világnézet preconcepcióit szeretnék sajátos történelemmagyarázattal elősegíteni.

A szakterület gondozói által ismert, a magyar rendvédelem-történet művelése során több évtizedes munkáságot létrehozó alkotók mellett, a fiatal kutatók művei elől sem zárkózunk el. Minden alkotással szemben azonos minőségi követelményt állítunk. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a szerzők önálló véleményét háttérbe szeretnénk szorítani. Ellenkezőleg teret kívánunk nyitni az eltérő kutatási álláspontoknak. A közlésre kerülés korlátait a tudomány határain kívül eső tartalom és a pontatlan vagy hiányos hivatkozások jelentik.

„*A magyar rendvédelem-történet öröksége*” könyvsorozat abban az értelemben is nyitott, hogy sem a publikált kötetek száma, sem a kötetek publikálásának a határideje, sem pedig a szerzők személye tekintetében a kiadványsorozat nem zárt.

E kötetet ajánlom mindazok számára, akik érdeklődnek a magyar rendvédelem-történet iránt, illetve foglalkozásukból fakadóan ismerniük illik hivatásuk történetét is. Ajánlom a kötetet a rendvédelmi szervezetek gyűjteményeibe, a rendvédelmi szakemberek képzését megvalósító oktatási intézmények könyvtáraiba, a szakperiodikák szerkesztőségeibe és a szakemberek könyvespolcaira.

Budapest, 2014. III. 24.

Dr. PARÁDI József
nyugalmazott főiskolai tanár
a Magyar Tudományos Akadémia Köztestületi tagja
a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti
Tudományos Társaság elnöke

I

A történelmi Erdély határjelei

I/1. A határ és jelei

Az emberi történelem során, egészen az első, szervezeten együtt élő törzsközösségektől kezdve mindig fontos szerepet töltött be a „határ” kérdése. Az emberi együttműködés egyik alapvető szükséglete volt, hogy a közösség kooperáló tagjai tudják, meddig terjed ki fennhatóságuk, mekkora az a terület, melyen akár a legkezdetlegesebb formában is, de össze kell fogniuk a társadalmi feladatokat. A határ, államhatár, határvonal képe és fogalma a változó korok változó követelményeinek megfelelően alakult. A fejlődéssel párhuzamosan egyre pontosabban állapították meg az állammá szerveződött társadalmak főhatalmát a szomszédos területektől elhatároló képzeletbeli vonal helyét. Sokszor egész nemzetek sorsa függött attól, hogy országuk határvonala a nekik legkedvezőbb helyen haladjon, sőt birodalmak, államrendszerek felemelkedését vagy bukását jelentették a túlságosan előretolt vagy túl kicsire zsugorodott határok.

Filozófiai értelemben tehát az államhatár történelmi kategória, mivel az emberi társadalom kialakulása nyomán, az állam létrejöttéhez kapcsolódóan jelent meg. Az államhatár az államrendszerek fejlődésével egy időben, hosszú történelmi fejlődés során nyerte el mai formáját. Az államhatár megállapíthatósága alapvetően letelepedett és államisághoz kapcsolódó emberi közösségek létét feltételezi.¹

Ez természetesen nem jelenti azt, hogy az emberi közösségek által uralt terrénumok határai már korábban nem jöttek létre, azokat a közösségek mindig is figyelembe vették az állattartó társadalmaknál is. Az ősközösség felbomlása után, a rabszolgatartó társadalmi rend létrejöttével a határokat továbbra is a természetes határok alkották. Ezek viszonylag széles sávban megközelítési, közlekedési akadályt képeztek, ezzel biztosítva az állam területi sérthetlenségét.

Az ókor vége felé a széles határvégeket egyre gyakrabban felváltotta a konkrét tereptárgyakhoz kötődő, vagy annak húzódását követő határ (pl.: Római Birodalom „limes”-e, bár a „limes” is – mint védelmi övezet – mélységében tagolt szerkezetű volt). A védelmi célokat szolgáló limesen kívül azonban konkrét határjelek elhelyezésére is volt példa. Kezdetben élő fák, később számozott és betűvel ellátott cövekek jelölték a Birodalom határát. Sőt TRAIANUS császár idején a II. század elején már határköveket is kihelyeztek. Az ókori nagyhatalmak tehát már ekkor is törekedtek többé-kevésbé vonalszerű politikai határok kiépítésére (amilyen később a kínai nagy fal).²

A Középkor folyamán az államok határait a terepen szinte semmi nem jelölte, helyének tisztázását az ott élő emberek — gyakran oda telepített határőrök — hagyományismeretére bízták.

Az államterület pontos szélei csak a hűbéri monarchiák létrejöttével kaptak egyre határozottabb körvonalat. Ekkor többnyire a határ menti földbirtokok birtokhatárait tekintették az állam határának is. Bár az első határleírások az írásosság lassú térnyerésének eredményeként már ebben az időben megszülettek, még a XVIII. században is túlnyomórészt természetes terepképződmények útján határozták meg az államok területének kiterjedését. A határvonal jelölésére sajátos átmeneti formák alakultak ki a természetes és mesterséges határok között. Ide sorolhatók az utak mentén húzódó, valamint a folyóknak bizonyos vízállás melletti partvonalában kijelölt határvonalak. A mesterséges határok csupán az újkorban terjedtek el, mivel a vezető államok egyre hatékonyabban igyekeztek kihasználni az uralmuk alatt álló földterületeket. A mai értelemben vett határvonalak kialakulása nem választható el a földmérő és térképészeti tudományok fejlődésétől. A határvonal fogalmának szerves része például az úgynevezett Kármán vonal is.*³

A magyar politikai földrajzban az államhatár kezdetben, mint földrajzi fogalom jelent meg, ezért a „jó határ” fogalma egyet jelentett a természetes (orografikus) határral,* ezen belül is a hegygerincen végigfutó vízválasztó vonallal vagy folyamhatárral.⁴ Magyarország határait tehát elsősorban természetes határként értelmezték, azokat hegygerincek, erdőövek, síkságokon a folyók, tavak, mocsarak sajátos szintézise alkotta.⁵ Ahol a természet nem gondoskodott a határ felismerhetőségéről, ott az állam tette ezt (pl.: a Vogézekben a francia-német határ mentén 4 km széles sávban kiirtották az erdőt, hasonlóan cselekedett Magyarország a Kárpátokban a magyar-román határon).

Később a természetes elválasztó vonalak szerepét a mesterséges határok vették át.*

A korabeli határszerződésekben a határjelek leírása mellett a határ jellege is szerepel. E szerint a szárazföldi határt „fix” határként, a vízi határt „mozgó” határként definiálták. A mozgó határ vonalát a folyók esetében a hajózhatóság döntötte el, ez alapján a hajózható folyókon a sodorvonal, a nem hajózhatókon a középvonal jelentette és jelenti azóta is az államhatárt. Mozgó határ esetében a határvonal folyamatosan követi a meder térbeli változásait, így a folyó építő-romboló tevékenységéből eredően hazánk területe kis mértékben ugyan, de változik.

---

* Lásd Glosszárrium

Az államhatár eszmei-jogi értelemben elhatároló jellegű, csupán képzeletben létezik. Ugyanakkor tárgyi értelemben is elhatároló, amennyiben a föld felszínén határjelek által szimbolikusan láthatóvá van téve, hisz ott materiális dolgokat (tereptárgyak, objektumok) határol el egymástól. Másfelől a szomszédos országokat össze is köti, egyben érintkezési felület is. Az államhatártól fogalmilag nem választható el a határvonal, amely annak speciális részét képezi, nem más, mint az államhatár és a föld (víz) metszési vonala. Az államhatár elválasztó és összekötő jellegéből következően e vonal ki- illetve megjelölésre szorul.

Az államhatárnak mindenkor két funkciója volt: politikai és vámzaki. Az adott korra jellemző módon hol a politikai, hol a vámhatár jellege dominált. A politikai határokhoz mindig érzelmek társulnak, melynek legjobb példája az ismert jelszó, miszerint „Magyarország a földkerekség egyetlen országa, amely mindenütt saját magával határos”.

A ma ismert határjelölési formák története viszonylag rövid múltra tekinthet vissza. Egy-egy esetleges határmegjelölésre már jóval korábban is volt példa, de a határvonal folyamatos húzódását csak a XVIII. századtól kezdték jelölni. Ekkor még elsősorban természetes tereptárgyakat jelöltek meg, később ennek híján mesterséges határ-megjelölést is alkalmaztak. A korabeli határleírások tanúsága szerint a határjelek „elszakasztják” vagy „meghatározzák” a területeket, ezért gyakran találkozhatunk a „határozójel” elnevezéssel is. Határjelzésre a legkezdetlegesebb formációkat is alkalmazták. A fűcsomó, formára nyírt gyepfolt, összekötözött nádcsomó, levágott leveles ágak, barázda vágása, fasorok kialakítása egyaránt jelölhetett határvonalat. Ezek a jelzések folyamatos gondozást, újjáépítést és felügyeletet igényeltek, melyet a határmenti lakosság látott el.

A határjelzés fejlettebb, de még mindig természetes formákon alapuló jelölési módja a határfa. A jeltípus gyökerei az ókorig nyúlnak vissza és egész Európában előszeretettel használták egyszerű elkészítése miatt. Alapvető típusa a természetes módon különleges alakúra nőtt élő fa, amely bármilyen beavatkozással, pl. a véséssel, csonkolással, fűrással, feliratozással vagy fémjelzés felhelyezésével feltűnőbbé tehető.⁶ Ezek a kevésbé tartós jelölési formák elégségesnek bizonyultak abban a korban, mikor az államhatárok zonális jellege dominált és a határfalvak vagy katonai határőrvidékek lakóinak helyismerete képezte a határokról szóló ismeretek alapját. (Az udvari haditanács irányítása alatt álló katonai határőrvidékek megszervezésének gyökerei az 1522-es évre nyúlnak vissza a HABSBURG-JAGELLÓ családi szerződés aláírásának idejéig. A Száva mentén a Tisza torkolatáig a horvát-, a temesi- és bánáti- területeken a szerb-, majd *Mária Terézia* alatt délkeleten a székely-határőrvidéket szervezték meg.)⁷

A határőrvidékek eltűnésével és a tudományos módszerekkel felmért és korszerűen megjelölt határok iránti állami igény erősödésével a határvonalon felállítható tartós és egyértelmű típusjelek terjedtek el. A XIX. századra általánossá vált a földből vagy kőből készített határdombok, fa vagy kő határoszlop és faragott határkő alkalmazása.

Ma már műholdas mérések alapján kitűzött határjelek rendszere mutatja a terepen, és számítógépes rajz-és nyomdatechnika jeleníti meg térképeinken, hol az államhatár. A határjel az államhatárt közvetlenül vagy közvetetten jelölő, föld alatti és föld feletti mérési jelek együttese. A határvonal helyzetét tehát határjelek, illetve a határnyiladék érzékelteti a terepen. Az államhatár vonalának kitűzése során azonban nem csak határjeleket, hanem más, elsősorban földmérési segédjelzéseket (pl.: sokszögműveket, vízrajzi szelvényköveket, stb.) is elhelyeznek. Ezek a határ-megjelölés szempontjából egy tekintet alá esnek a határjelekkel.

Hazánk határain kis számban, de még mindig megtalálhatók azok a ma már nem használatos határjelek, melyeket korábbi határokmányok határoztak meg. Ilyenek:⁸

1. Határdomb facövekkel
2. Faoszlopok (PILOTISEN BOIS)
3. Sziklatömbök (ROCHES)
4. Élő fák vastáblával (ARBRES FRONTIERES)
5. Polygonkövek (BORNES POLYGONALES) stb.

A határjeleket anyaguk szerint is csoportosíthatjuk. A jelek anyagát azok helye és szerepe, valamint a szomszédos államok erre vonatkozó megállapodása határozza meg. Határjel készülhet: terméskőből, betonkőből, vasbetonból, fából, fémből, és földből, illetve ezek együtteséből (főleg fa földdel, fémmel). Az államhatár egészét tekintve a dualizmus korában a leggyakrabban alkalmazott anyagok a terméskő, a föld, a fém, és a fa.

I/2. Magyarország államhatárainak kialakulása és megjelölésének kezdeti formái

Határaink története a Kárpát-medencében a honfoglalásig nyúlik vissza. Első írásos a XI., első térképtörténeti forrásai pedig a XII. századból maradtak ránk.⁹ Határaink kezdeti megjelölésére a népmesékben és a köznapi beszédben gyakran megjelenő „senki földjét”, a gyepűelvét használtuk. A gyepű és gyepűelve kifejezések alatt olyan lakatlan, lakhatatlan, nehezen járható területsávot értünk, mely a szomszédos népeket, országokat egymástól elválasztotta.¹⁰ A gyepűrendszer a X.-XIII. század idején funkcionált, a határ ekkor nem vonal, hanem zóna jellegű volt. Magyarországon a gyepűhatárok és az országhatárok nem voltak azonosak. A honfoglaló törzsek települési terüle-

teit körülvevő országos gyeplínia nem nyúlt túl a hegyvidék belső peremén és fokozatosan tolták ki a későbbi határokig. Összefüggő mesterséges gyeplínia csak ott volt szükség, ahol nem volt természetes védővonal. Egymás mögött több gyeplínia is létezett, néhol 2-3 is megállapítható. Az egyes magyar törzsek települési területei között is volt gyeplínia. A védővonal egy részét valószínűleg még az avarok építették, a honfoglaló törzsek csak kiegészítették azt. E határvédelmi rendszer a tatárdúlásig (1241-1242) bizonyult hatékonynak, az ÁRPÁD-ház korának végére már teljesen korszerűtlenné vált.

A gyeplíniarendszer sávjának csökkenését elősegítette a feudális viszonyokból származó földadományozás. A XI.-XIV. században az állam- és birtokhatárok között szoros összefüggés figyelhető meg, melyet a korszakból származó birtoklevelek is igazolnak. Az akkori felfogás szerint az ország területe a királyi jog (ius regnum) érvényesülési területével volt azonos. Az országhatár elhelyezkedését ennek megfelelően az határozta meg, hogy a határ menti birtokra érvényes volt-e a ius regnum. Bár határvonalról még mindig nem beszélhetünk, a birtokhatárral egybeeső államhatárok esetében a földterület határait jelző természetes végső pontok (fák, források, dombok, hegycsúcsok, sziklák) mellett egyre nagyobb szerepet kaptak a mesterséges határjelek is (földhányások, faoszlopok, élő fába vésett jelek).¹¹

Bár Erdély a Magyar Királyság szerves része volt, történelme és határainak fejlődése sokszor külön utakon járt. *Szent István* király eredetileg 7 vármegyét hozott létre az erdélyi területen a gyulák hatalmának megtörése után: Désvár, Dobokavár, Kolozsvár, Tordavár, Küküllővár, Fehérvár és Hunyadvár néven. Ebből ered Erdély német neve is: Siebenbürgen, vagyis Héttvár. A tartomány magyar neve *István* korában Erdőelve, amely erdőn túli területet jelent (latinul: Transylvania).

A XII. század végén a szászok betelepülése nyomán a megyék átszerveződtek. A terület ezután megyékből és Királyföldre „szék”-eknek nevezett szász közigazgatási egységeiből állt. Az új közigazgatási szerveződésből csak Fogarasföld területe maradt ki, amit a XII. század végétől román határvárak laktak. A terület a mindenkor uralkodó közvetlen kormányzása alatt álló különleges terület volt.¹² A kialakult határ a Kárpátok láncá lett, amely egy évezreden át megszabta az ország keleti kiterjedését.

Valószínűsíthető, hogy az államhatár mai értelemben vett fogalma a XIII.-XIV. század fordulóján kezdett kialakulni, majd a század végére mint egy területre fennálló jogcímet jelentett.¹³ A merev természeti határoknak köszönhetően Magyarország és Havasalföld között nem volt lényegesebb határkiigazítás. Moldva és Otília (Kis-Oláhország) között azonban a határ gyakran változott. Az első dokumentált határbejárásra 1520-ban került sor, amikor SZAPOLYAI János és *János* oláh vajda kiküldöttei megállapították a

közös határt.¹⁴ A határkiigazítás azonban nem jelentette a mai vonalszerű határok megjelenését Erdély szélein. A keleti határok az 1540-es évek közepére fixálódtak az 1538-as váradi béke rendelkezései szerint. Erdély határait Magyarország felől továbbra is a földesúri birtokok pártállása határozta meg, míg a törökök felől csupán végvárakkal volt jelezhető. A XV-XVI. században a törökök által veszélyeztetett irányban kiépített, az Adriai-tengertől Szigetvár, Kanizsa, Győr, Komárom, Érsekújvár, Eger, Szatmár, Várad, Temesvár vonalán egészen az Al-Dunáig húzódó végvár-rendszer a mai szemléletünkön túl teljesen idegen, zóna jellegű határt jelentett. 1526-ig a szultán és a magyar király között megkötött, Magyarországot érintő békeszerződésekben a felek nem határvonalat, hanem végvárakat, és hozzájuk tartozó területeket rögzítettek. Azt, hogy egy adott várból meddig terjedt a birtokos hatalma a tényleges erőviszonyoktól függött. A végvárak közti néhány kilométeres határvidékre mindkét hatalom fennhatósága kiterjedt.¹⁵

Ugyanakkor a határnyiladékok vágása és a béketárgyalások idejére kijelölt határvonal arról tanúskodik, hogy egyes esetekben már ekkor is elismerték a vonal mentén haladó államhatárt. Sőt az ÁRPÁD- és ANJOU-korbeli okiratokban és határleírásokban már találkozhatunk a határjelek legkezdetlegesebb formáival, a határfákkal is.

A mohácsi csata fontos következménye volt, hogy Erdély fokozatosan elkülönült Magyarországtól, így létrejön az anyaországgal közös határa. Az itt kialakult politikai határ valós elválasztó szerepét jól jelzi, hogy a század második felére több királyi katona állomásozott a felső-magyarországi végvárakban, mint a Dunántúl törökkel szembenálló erősségeiben.¹⁶ Az 1570-es speyeri béke fordulópont volt az erdélyi határok kialakulásában, ugyanis először rögzített pontos választóvonalat a birodalmak között azzal, hogy az „idegen” hatalomnak határon belül maradt falvait elvette.¹⁷ A békeokmány a nemzetközi egyezmények közül elsőként említ Partiumot. A határok vonalkénti megállapítása még mindig nem vált általánossá, így ebben az esetben is vármegyék, várak, uradalmak hovatartozását határozta meg a szerződés.

Erdély sajátos, különálló státusza a század közepén meggyengült, azonban a 15 éves háborút lezáró 1606-os zsitvatoroki béke jog szerint is elismerte a BOCSKAY felkelés nyomán újjáéledt önálló államot. Az önálló Erdély határai katonai és vámzaki szempontból egyaránt egységesek voltak. Elválasztó szerepük éppúgy érvényesült a Magyar Királyság, mint az Oszmán Birodalom tekintetében. A keleti határon meglévő „huszad” néven ismert vámszedő helyek mellett új vámhatárt is húztak a nyugati széleken.¹⁸

A Kárpát-medencében még a XVI-XVII. században sem alakultak ki a vonalszerű határok, hiszen a török hódoltság ideje alatt a Felvidékre menekült nemesség adót szedett az otthon maradt jobbágyoktól. Nem léteztek te-

hát a mai „szigorú” határok.¹⁹ Az ekkoriban keletkezett nyugat-európai térképeken például nem is jelölték a török hódítás határát, csupán az egyes várak feltüntetésénél jelölték a török fennhatóságot. A vonalszerű határok mesterséges megjelölésének magvait azonban már ekkor elvetették. A Porta hódításainak legsikeresebb szakaszát lezáró drinápolyi béke már kimondta, hogy „a határjelek kitűzésének és a közös jobbágyok elosztásának kérdését a béke megkötése után kell rendezni. Ezen ügyek elrendezésére a felek tekintélyes férfiakból álló bizottságokat hoznak létre.”²⁰

I/3. A karlócai béke

Az 1699-es karlócai békeszerződés alapvető változást hozott a határkijelölésben. Bár mesterséges határjeleket a karlócai békét megelőző írásos források is szép számmal említenek, egy teljes határszakasz egységes megjelölésére a szerződés megkötéséig nem volt példa. A törököktől nem volt idegen a hódítások határainak határjelekkel való megjelölése. Evlia Cselebi török világutazó 1660 és 1664 közötti magyarországi utazása során már találkozott ilyen határjelekkel.²¹ Leírásaiban fagerendákkal jelölt határdombok szerepelnek, melyek kisebb változatai később széles körben elterjedtek Európa keleti részében. Az oszmán birodalom és Erdély közös határának jelölésére is használtak határdombokat. APAFFI Mihály fejedelem 1679. VIII. 27-én kelt levelében súlyos problémaként ír a határjelek megrongálásáról. Beszámolójából kitűnik, hogy a határdombok egyoldalú áthelyezésével nyert csekély területek is határvillongáshoz vezethetnek, tehát a határvonal húzódásában előidézett pár méteres eltérést sem tűrik a szomszédos országok.²² Ez gyökeres ellentétben állt a határokról alkotott addigi képpel. Ezzel kezdetét vette a geometriai határok térhódítása, melynek hatására a zonális határ egyre jobban kiszorult a térképekről.

Az 1697. IX. 11-ei zentai csata török veresége után a porta békekötésre és a birodalom határainak megmerevítésére kényszerült. A kétoldalú tárgyalások 1698. XI. 13-án kezdődtek meg Karlócán, magát a szerződést pedig 1699. I. 26-án 11⁴⁵ perckor írták alá, mely értelmében az oszmánok átengedték a Habsburgoknak Magyarország nagy részét, Erdélyt, Szlavóniát, és a nagyrészt lakatlan Temesköz kivételével minden magyar hódoltság területéről lemondtak.²³ A béke 25 évre szólt, de az érdekelt államok erőfeszítéseiből világosan látszik, hogy a határmegjelölés hosszabb távra volt hivatott rögzíteni a birodalmak határait.

A békeokmány nagy hangsúlyt fektetett a határok pontos és szabatos leírására és addig példátlan részletességgel szabályozta a határjelzéssel kapcsolatos feladatokat.²⁴ A határ haladásának leírása többször kitért a határjelekre is és kiemelte azokat a helyeket, ahol mindenképp szükséges állandó

jelzők elhelyezése.²⁵ A végrehajtandó határmegjelölés szándékának komolyságát az ötödik cikk jelzi, amely a határjelek lajstromba vételéről és megron-gálóikkal szemben szigorú büntetés kiszabásáról rendelkezik.²⁶ A jelzők ép-ségben tartásának biztosítása érdekében elrendelték, hogy azokat „mindkét fél kegyeletesen és ünnepelesen vigyázza.”²⁷

A határjelek elhelyezésére megbízottak kerültek kiküldésre, akik 1699. III. 22-ével kezdődően két hónapot kaptak a munka befejezésére.²⁸ A megál-lapodás határjelzők és határkövek „jól látható” kihelyezését írta elő. A mun-kálatok alatt a kiküldött biztosok folyamatosan tájékoztatták uralkodóikat és levelezésükből sokat megtudhatunk a határjelek elhelyezésének gyakorlatá-ról. Ma is alkalmazott eljárások alapjait fektették le.²⁹ A szakaszok és alszakaszok rendszerének itt használt kezdeti formája képezi a határvonal felosztásának ma ismert alapját, melyet Magyarország határaitra vonatkozóan itt alkalmaztak először. A szakaszokon belül a mesterséges határjelek elhe-lyezését a szerződés a biztosok „saját szemrevételezéséhez” kötötte.

A jelzések sokszínűségéről IBRAHIM pasa 1699. IV. 23-án kelt jelentése sokat árul el. A levélben „unka” névvel illetett határhalmok mellett a terep-viszonyok által megkívánt egyéb jelek, például cölöpök és kövek felállításá-ról is ír, mely jelrendszert az árkok és folyók, valamint hegygerincek láncola-ta tesz teljessé.³⁰ A kor műszaki színvonalát meghaladó jelzések mellett egyes helyeken a hagyományos határjelzés eszközeihez nyúltak, mint a be-vágással jelölt élőfák, határfák.

A biztosok megállapodtak abban is, hogy a határjelzőket a két fél fel-váltva helyezi el, továbbá hogy két jelző közt a távolság a 300 lépést ne ha-ladja meg és köztük a határvonal egyenes vonalban halad. A tudományos eszközökkel megállapított határvonal pontosságát és a következő fordulat jelzi leginkább: „maguk a határjelző objektumok pedig pontosan közepükön mutassák az egészen pontos határvonalat.”³¹

A kialakítandó határt mindenképp hosszú távú elválasztó vonalnak szánták a hatalmak, melyet az is bizonyít, hogy ugyanezen jelentés „külön-leges jelzők” elhelyezését is előírta azokra a helyekre, melyeket határjelek-vel már biztosítottak ugyan, de a határ változásától a természeti erők folytán mégis tartani lehet. Az elhelyezett határjelek nagy számát érzékelteti, hogy IBRAHIM pasa és MARSIGLI császári főbiztos jelentései több mint 300 db határhalmról tesznek említést alig 100 km-es határszakaszon belül.³²

A török kézen maradt Temesvidék és Erdély közös határát szintén ál-landósították határjelekkel a Maros bal partján fekvő Philipe nevű hegytől a Ruszka-hegycsúcsig, majd a Márka patak mentén a havasalföldi határ kezde-tét jelentő Murarul hegycsúcsig.³³ A bécsi kormány a fenti jelzők elhelyezé-sének biztosítása céljából levélben utasította a kormányzóságot és elrendelte,

hogy „gondoskodják a márványból vagy más kőből való négyszögletes határkövek elkészítéséről s a mesteremberekről.”³⁴

A velencei, osztrák és török területek közös hármashatárpontjáról külön megállapodás született, melynek kijelölése végett külön főbiztosok kiküldésére került sor.

A gondos terepi munkát alapos dokumentáció követte, hiszen a felek közös akarata szerint „bármilyen részhatárvonalnak legyen meg a saját okirata, abban pontosan írjanak le minden természetes vagy mesterséges határjelet az összes szükséges kísérő körülményekkel.”³⁵ A határok térképi ábrázolását Johann Christoph MÜLLER német térképész készítette el. A térképmű 1703-ban megjelent szelvényein külön jelkulcs utal a „kőből vagy földből emelt mesterséges határjelekre”, valamint szekciónként kitér a határjelzők földrajzi pozíciójának meghatározására.³⁶

A megjelölt határvonal éves felülvizsgálatáról is megállapodtak a békeszerződéssel érintett államok. Eszerint minden évben Szent György napján a megbízottak és az „árkászok” állítsák helyre a megrongálódott határjeleket.³⁷ Hazánk déli határait tehát a szerződés értelmében meghatározott vonalon kiűzték és ezt térképen is rögzítették.

I/4. A karlócai békétől a kiegyezésig

A magyar rendek 1711-től az ország teljes egyesítését követelték. A kérdést III. *Károly* 1732-es „Carolina resolutio” néven ismert határozata döntötte el, amely Erdély különálló státuszát rögzítette. Ezt követően minden magyar népi mozgalom zászlajára tűzte az unió témáját.³⁸

Magyarország határai fogalmilag a XVIII. században alakultak ki és a század végére meg is szilárdultak. A magánbirtok fogalma ekkor kezdett szétválni az államterület fogalmától. A török uralom megszűnése után a birtok és község határok jelei szinte teljesen megsemmisültek, ezzel párhuzamosan a birtokjog is fellazult. Az 1700-as évek végére a falusi lakosságnak az uradalmi földekről történő kiszorulásával azonban igény keletkezett a birtokhatárok pontosabb kijelölésére, és ezzel párhuzamosan az állam is kinyilvánította a tudományos módszerekkel felmért határok szükségességét.³⁹

A határok vonallá zsugorodásának egyértelmű rögzítését, pontosabb, kő-és fa-határjelekkel való kitűzését a XVIII. században végrehajtott I. katonai felvételezés eredményezte. A felmérés során (1782-1785) a térképészek és geodéták minden törésben, erdőségben, a hegyek csúcsán, völgyekben és síkságokon határdombokat emeltek három öl magasságban. Ahol a határvonal hosszan egyenes vonalban haladt, a dombok egymástól 200 ölnyire helyezkedtek el, ahol pedig kanyargó patakok miatt a határvonal húzódása is hasonló volt, a határdombok közti távolságot rövidebbre vették. Er-

dős, bozotos területen áthaladó határvonal mentén három öl szélességben a fákat is kivágták. Ekkor már pontosabb térképek születtek, melyeken a határt már mai formában (szaggatott vonal közé beszúrt pont) jelölték. A térképek jelkulcsai nevesítenek határdombokat, határköveket, jellel ellátott határfákat és határjelző oszlopokat (ezeket a császári sassal ellátott oszlopokat nevezték „Grenzadlernek”).⁴⁰

Az I. katonai felmérés jelentősége tehát abban állt, hogy a karlócai béke utáni határkitűzéssel szemben nem csak a déli határok mentén, hanem az államhatár teljes hosszában kitézték és megjelölték a határvonalat. Erdély határainak korszerű megjelölése mellett közigazgatási beosztása is átalakult. II. József 1785-ben megszüntette a közigazgatási zűrzavart és a tartományt 3 kerületre, ezen belül 11 megyére osztotta.⁴¹

I. Ferenc 1806-ban elrendelte a II. katonai felvételezés végrehajtását, amit Magyarország vonatkozásában 1810-ben el is kezdtek. Erdély felmérésére 1853 és 1868. között került sor. Az itt készült határtérképeken már határkövek, fa határjelek és határfák szerepeltek. A határvonal terepen való kitézése egyértelműen fejlődött és a felmérés óta számozott határkövek jelölték az államhatárt, melyek segítségével egy adott határszakasz pontosan beazonosítható volt.⁴² A Magyarországot 1872-től 1874-ig érintő III. katonai felmérés már egyértelműen megkülönböztet számozott és számozatlan határjeleket.

Az 1876-os újabb közigazgatási reformmal Erdély elnyerte végleges elrendezését, egyúttal különállásának utolsó jelei is megszűntek. A területen létrehozott 15 vármegye tökéletesen visszailleszkedett a magyar megyeszervezetbe.⁴³

A dualizmus korára a határőrizet körülményei jelentősen megváltoztak, magát a határvonalat több szakaszon rendezni kellett (osztrák, horvát, szerb, és román viszonylatban). A határviták legfőbb kiváltó okai földbirtokosok vélt vagy valós sérelmei voltak, melyeket a XVII. századig magánjogi aktsúként kezeltek. A határok pontosításait törvénybe foglalták, vagy nemzetközileg választott bíróság ítélkezett a vitatott területek hovatartozását illetően, de előfordult az is, hogy a tárgyalásokat uralkodói döntés vagy minisztertanácsi állásfoglalás zárta. A magyar állam határai a valóságban a XVIII. század végére szilárdulnak meg. 1439-től 1903-ig 93 törvénycikk rendezte a határvillongásokat a különböző viszonylatokban.⁴⁴

A történelmi Erdély határai közjogi értelemben a XVIII. század végére teljesen kialakultak. Az 1699-es karlócai béke Erdély határait érintetlenül hagyva a Temesi bántágot Törökországhoz csatolta. A pozsareváci béke (1718) azonban nemcsak a Temesvidéket csatolta vissza a magyar koronához, hanem Kis-Oláhországot is Magyarországhoz csatolta, vagyis Oláh-

országoknak a Duna és az Olt folyók közti részét is. Az 1739-es belgrádi béke, illetve az ennek alapján 1741-ben kiállított és Törökországgal kicserélt nemzetközi határbejárási okmányok szerint Kis-Oláhország ismét visszaszállt ugyan a törökökre, de Erdély határai egyébként a régié maradtak. E határvonal pontos megjelölésére azonban nem került sor. Az 1769-es orosz-török háború kapcsán több forrás is említi, hogy Magyarország részéről „a török birtokok felől katonai cordon vonatott, s egyidejűleg a császári sasok, mint határjelvények a határvonalnak mindazon pontján, hol természetes határok hiányoztak, kitűzettek.”⁴⁵ Ez arra enged következtetni, hogy a korábbi határbejárások során elhelyezett határjeleken felül – részben azok nem megfelelő száma, részben a határvonal további, demonstratív megerősítése miatt – újabb jelzéseket helyeztek el a főbb határpontokon. A határvonal haladása az egyes határjelek között azonban továbbra is sok esetben kérdéses maradt.

Az 1791-es szisztovói béke végképp lezárta az osztrák-török konfliktust és helyreállította a háború előtti határokat. A belgrádi és szisztovói béke megeremtette Erdély nemzetközileg elismert határvonalát, amely – a többszöri határvillongások és viták ellenére – egészen a kiegyezésig változatlanul fennmaradt.⁴⁶

A határok pontos — a modern kor követelményeinek megfelelő — megállapítása és a vitás részek rendezése Románia létrejöttével vált égető feladattá. A havasalföldi területen a XIV. századtól létező két román fejedelemség 1859-ben egyesült, majd 1862-ben felvette a Románia nevet. Önálló államként az orosz-török háborút lezáró berlini kongresszus ismerte el, és szinte azonnal területi követelésekkel lépett fel Magyarországgal szemben. Ez határvillongásokhoz és vizsgálóbizottságok sorozatos, de eredménytelen kiküldéséhez vezetett. A minisztertanács 1870 és 1910 között 9 esetben hozott érdemi döntést a román határszakasz vitás részeire vonatkozóan.⁴⁷

A politikai berendezkedés és államforma Magyarország tekintetében is megváltozott, ami a megegyezést és a határtéma végleges rendezését sürgette. A kiegyezéssel elfogadott törvénycikkek megszüntették a külön erdélyi országgyűlést és kormány szerveket, vagyis helyreállították az 1848-ban megvalósított uniót.⁴⁸ A polgári Magyarország ezt követően prioritásként kezelte államterületének határait és határrendezésre törekedett minden szomszédos országgal. A kor határőrizete két részre osztható. A Magyar Királyságnak az osztrák örökös tartományok felé nem volt szüksége határőrizetre, a Magyar Királyi Határrendőrség azonban — bár csupán a XX. század tízes éveiben — itt is látott el szolgálati feladatokat, hiszen a magyar kormányok szükségét látták a határforgalom felügyeletének.⁴⁹ Ennek tükrében nem meglepő tehát, hogy a kiegyezést követően kiépülő polgári közigazgatás kiemelkedően fontos feladata volt a határvonal pontos megállapítása úgy a Monar-

chia külső határain, mint Magyarország és Ausztria között. E folyamat keretében 1871-ben megkezdődött a határőrvidékek polgárosítása, valamint a horvát kiegyezés során (1868) visszakerült Hazánkhoz a Muraköz és Fiume, így az ország területe 211 715 km² lett.

A határrend terén is lényeges változások történtek. A román határ-egyezmény számos, a határrendre is vonatkozó változást is rögzített. Ilyenek voltak például: a határnyiladékok gondozása, a határjelek védelme, a határ-
vizek természetes folyásának biztosítása, valamint a rendezett kishatárforgalom, vasúti- és határvízi közlekedés szabályai. Az egyezményt a határvillongások felszámolása céljából hosszas előkészítés után 1887-ben írták alá. A dokumentum rögzítette az államok közti pontos határvonalat, a határjelek leírását, valamint a kítűzés helyeit. A szerződést 1888-ban emelte a magyar országgyűlés a törvények közé, melynek első cikkelye a csatolt térképekről rendelkezett, második cikkelye a román-bukovinai, a harmadik pedig a magyar-román határt írta le.⁵⁰

Magyarország természetes határát a Kárpátok láncai, az Alpok keleti nyúlványai, és a Horvát-Szlavón hegység alkotta. A politikai határvonal futása mindenkor ezeket a természetes vonalakat igyekezett követni. A Magyar Királyság határa 4166 km hosszú volt, melynek 86%-a természetes határként, a hegyek és a folyók mentén alakult ki. Ám a fent leírtakból is látszik, hogy az államhatár ilyen markáns természeti jellege mellett is szükség volt a határvonal mesterséges megjelölésére is. Az Osztrák-Magyar Monarchia belső és külső határai esetében a határvonalat eltérő fontossággal kezelték. A magyar politikai határ 50%-a az Osztrák Császársággal volt közös, míg 20%-a román, 11%-a szerb, 14%-a bosnyák viszonylatba került, fennmaradó 5%-a pedig a tengerrel érintkezett. Bosznia-Hercegovina és a Magyar Királyság közötti határ azonban nem tekinthető külső határnak, mivel a tartományt az Osztrák-Magyar Monarchia 1878-ban okkupálta, majd 1908-ban annektálta. Igaz ugyan, hogy a terület nem tartozott sem az Osztrák Császársághoz, sem pedig a Magyar Királysághoz. Az Osztrák-Magyar Monarchia két társországa azonban közösen kormányozta Bosznia-Hercegovinát, amelyet nem lehetett külföldnek tekinteni.⁵¹ A magyar kormányok a Magyar Királyság és az Osztrák Császárság közös határainak megjelölését fontos elvi kérdésnek tartották ugyan, ám a közös államhatár demonstratív kijelölésén, és az egyes országok közigazgatásának elhatárolásán túl a pontos határvonalak témája gyakorlati jelentőséggel nem bírt. A határvonal pontos, folyamatos kijelölésére ennek tükrében soha nem került sor, csupán ott helyeztek el határjeleket, ahol az emberek mindennapi tevékenységeik során megfordulhattak.⁵² Románia esetében azonban végleges, pontos és minden kétséget kizáró megoldásra volt szükség.

I/5. A magyar-román államhatár határjelei az 1887-es határ-szerződés alapján

Bár a határpontok megjelölése és határjelek állandósítása nagy fejlődésen esett át, Magyarország határaitól még mindig elmondható, hogy az egyes határjelek között a határ haladása bizonytalan. Ez főként fedett, nehezen átlátható terepen jelentett problémát, ahol a viszonylag ritkán felállított és geodéziailag pontosan meghatározott határvonalak között a korabeli határleírások a „célozva” „célnak véve” és „arányozva” kifejezésekkel jelzték a következő határjel irányát.⁵³

Magyarország keleti határa az évszázadok folyamán többször változott. Havasalföld felől nem került sor lényeges határkiigazításra, hiszen a Kárpátok vonulata mereven megszabta a határt. A magyar határ az 1739. évi nándorfehérvári békeszerződés, valamint II. József török hadjárata után megkötött, 1791. évi szisztovói béke értelmében Moldva és Oláhország felől is végleg visszahúzódott a Kárpátok gerincére.⁵⁴ A pontos határkijelölés azonban nem történt meg a törökökkel 1739-ben kötött békeszerződés, és az ezt követő határbejárás során sem. A határbejárási okiratokat 1741-ben cserélték ki, ám ezekben a régi határokat rögzítették.

A viszonylat a XVII. századtól kezdve többször vált határvillongások színterévé. 1743-tól a szászok vitatni kezdték a Lotrutól északra eső területek tulajdonjogát. A határper 1770-ig tartott, amikor a kérdéses területek Magyarországhoz kerültek.⁵⁵

A további viták rendezésére többször küldtek ki bizottságokat, például: 1804-ben és 1839-ben. Az 1868-ban, 1869-ben, és 1881-ben létrehozott nemzetközi bizottságok sem értek el eredményeket. A vitás határvonal miatt kialakuló súrlódások állandó határvillongásokhoz vezettek, melyek nem egyszer fegyveres összetűzésekbe torkoltak.⁵⁶ Az erdélyi államhatár vonatkozásában rendszeresen előfordultak erőszakos területfoglalások, sőt 1886. júliusában egy ilyen incidens után még illegális határkijelölésre is sor került Románia részéről. Az eset a magyar Zsedánpatak település határában történt, ahol a marháikat legeltető helyi lakosokat a „dorobánczoknak” nevezett román határőrök puskaövésekkel elkergették és egyiküket menekülés közben agyonverték. Az így elfoglalt területeket CANTILLI György román tábornok utasítására jelzőfákkal, határcölöpökkel jelölték meg, melyek egészen 1888-ig álltak magyar területen.⁵⁷ A hasonló esetek elkerülésére a dualizmus korában 4 törvénycikk született, melyek közül a legkorábbi és legfontosabb a magyar-román határegyezmény beiktatása volt.⁵⁸ Az egyezmény országgyűlési indoklása szerint a román határon „oly végleges határrendezés szükséges, mely méltányos és igazságos határ-megállapításával kielégíti az ellentétes érdekeket, másrészt szabatos, pontos és lehetőleg természetes vonalakhöz

kötött határleírással elejét veszi jövőre a különben minduntalan felmerülő kétélyeknek és ezekből eredhető újabb súrlódásoknak.”⁵⁹

A magyar és a román kormány kezdettől az 1791. évi szisztovói béke után készített 1792-es határokmányokat fogadta el kiindulási alapként. Az 1880-as évek elején a békeokmányok és az 1850-es években készült katonai térképek alapján megállapították a főbb határpontokat az egész határvonalon. Az álláspontok nehezen közeledtek egymáshoz és az áttörés csak 1882-ben következett be, amikor a magyar kormány ismételten tárgyalásokat indított, és elkészítette határrendezési javaslatát, melyet a bécsi közös Külügyminisztérium is tanulmányozott. Ennek eredményeként 1886. XI. 2-án összehívták a nemzetközi vegyesbizottságot, amely 1887. IV. 15-ig közös megegyezéssel megállapította, leírta, és térképen rögzítette a határvonalat.⁶⁰ Az 1792-es állapot visszaállítása 11665 hold területvesztéssel jelentett Magyarország számára és 1185 holdat Romániának.⁶¹

A határmegjelölési munkálatok magasabb műszaki színvonalat képviseltek, mint az eddigi határrendezések demarkációi. A szerződésnek Friedrich RATZEL *Politikai földrajz* című munkájában kiemelt jelentőséget tulajdonít, megfogalmazása szerint „a tudományosan megállapított határvonal kifejeződése.”⁶²

Általánosan elmondható a határrendezésekről, hogy három feltétel függvényei: megvalósulásukhoz a jogi alapok, személyi feltételek és pénzügyi háttér megteremtése szükséges. Ezek együttese megmutatja, hogy az érintett államok mennyire gondolják komolyan a téma megoldását. A román határszerződést e 3 feltétel nyomán vizsgálva megállapíthatjuk, hogy az államok tartós és végleges határrendezésre törekedtek.

A közös határvonalat 6 szakaszra osztották, melyek mindegyikén egyszerre kezdtek el a kitűzési munkálatokat. E határvonal biztosítására különböző határjeleket állítottak fel, úgy mint: határköveket Bukovina felől, és fa határoszlopokat magyar oldalról. A jelek betűkkel és számokkal történő megjelölése a magyar-román-bukovinai hármashatárponttól kezdődött.⁶³ A számok a két szomszédos ország nevének kezdőbetűi (M.O.; R.) alatt helyezkedtek el.⁶⁴

A határoszlopok folyó számozását a köztük elhelyezett határdombok jelölése nem szakította meg, az egyes oszlopokat követő határhalmok az oszlop számát viselik és törtvonal alatt az abc kisbetűivel vannak jelölve. (pl.: 61/a ; 61/b) A határoszlopokat egymástól nagyon változó távolságra helyezték el, így a terepviszonyok eltérő számú határdomb közbeiktatását kívánták meg. Több esetben előfordult, hogy a nagy számú határdomb kimerítette az abc nyújtotta lehetőségeket (pl.: a 343 sz. és 344. sz. határoszlop között, ahol 42 db határdombot helyeztek el). Ilyen esetben a jelölést újrakezdték „a”-tól

a betűk alsó indexálásával (pl.: 343/a₁ ; 343/b₁). Az alsó indexbe írt számokat fontos megkülönböztetni a felső indexben megjelenő kiegészítésektől, mivel utóbbiak az adott határjel későbbi határjárások alakalmával történő építését jelentik. Ezek a határdombok és különleges jelölések az előttük álló határjel számát viselik a felső indexbe írt számok növekedése mellett (pl.: 308/b ; 308/b¹ , 308/b²). Különleges jelzések alatt főleg a sziklába vésett jeleket kell érteni, melyek általában az előttük álló határoszlop számát viselik (pl.: 173¹ , 173²).

A határoszlopok pontos koordinátáinak (felállítási pontjainak és szögeinek) leírását külön jegyzékbe foglalták. Ahol a határt folyó képezte, ott kettős határköveket állítottak fel. Az egymással szemben fekvő kövek általában egyenlő távolságra álltak egymástól. A határpatakok eredeténél 1-1, míg toroklatánál 2-2 határkővet vagy faoszlopot helyeztek el.⁶⁵ A terepviszonyok azonban a szerződésben lefektetett elvektől eltérő megoldásokra kényszerítették a földmérőket. Ha két határpatak olyan hegyes szögben folyt egymásba, hogy a kettős határoszlop elhelyezése kétségesse tette volna a külső szemlélő számára a határvonal haladását, egy oszlopot állítottak fel.

Szárazföldi határ esetében — azokon a helyeken, ahol a természetes határvonalat nem, vagy csak nehezen lehetett kivenni —, a határkövek és határoszlopok között földhalmokat és kőrakásokat⁶⁶ emeltek egymástól látótávolságban. A határdombok 2 m átmérőjűek, közepén 1 m magasak voltak.

Ott, ahol a határvonal erdőn halad át 4-4 méter, tehát összesen 8 méter széles határnyiladék vágását rendelték el. Az 1888. év folyamán a kiküldött bizottságok a határoszlopok közti főbb pontokra eső határdombok helyeit megállapították, valamint az erdőátvágásokat is eszközölték.⁶⁷

A határjelek elhelyezését tradicionálisan a hármashatárpontnál, Magyarország, Románia és Bukovina találkozásánál kezdték. A kezdő határ (latinul: *capitalis*; vagy *principális határ*)⁶⁸ a Petrile rosie hegységben a Podul de piatra és Pietra rosie nevű sziklák között 1630 m tengerszint feletti magasságon állt, ahol egy másfél méter magas háromoldalú kőpiramis állt.⁶⁹ Az 1. számú határjel 3 oldalán a három állam betűjeleit helyezték el. A további határjelek anyaga és paraméterei azonban komoly vita tárgyát képezték a magyar országgyűlésben. A határegyezmény indoklása a fa határoszlopokat javasolta a könnyebb elkészítés és alacsonyabb költség miatt.⁷⁰ Többször szóba került azonban a határkövekkel megvalósítandó állandósítás témája is, amit nem egyszer éles kritikával fogalmaztak meg a képviselők. ORBÁN Balázs képviselő 1888. II. 28-ai felszólalásában sérelmezte az erdélyi határjelek terveit. A fa határoszlopok véleménye szerint nem képeznek elég tartós jelrendszert az időjárás viszontagságai és a havasok zord körülményei közepette, és kevésbé állnak ellen a rongálásoknak.⁷¹ A kormány azonban a határ-

rendezés költségeinek anyagi szorításában a fa határjeleket foglaltatta a határegyezménybe, melyekből 400 db-ot állítottak fel. A 298 db kétoldalú oszlop mellett 51-51 db kettős határoszlopot telepítettek,⁷² valamint nagyszámú, 867 db határdombot építettek. A határmegjelölés hatalmas feladatát a határvonal teljes 864 687 km-es hossza és 51 – 2536 m-es tengerszint feletti magassága jelzi. A határ kétharmad részben erdőségeken haladt keresztül.⁷³

A határegyezményben szereplő modern és egységes jelrendszer azonban nehezen volt megvalósítható a terepen. A tervezőasztal mellett gondosan felépített számozási és elhelyezési rend mellett a terepen dolgozó geodéták leleménye határozta meg a határszakasz képét.

A korabeli határleírások az egyezmény szerinti határjeltípusokon kívül szép számmal említettek egyedi jelzéseket is. Ezek elhelyezését a nehéz terep miatt szükséges praktikus megoldások indokolták. A Kárpátok 32-60 %-os lejtőin a geodéták önmaguk is nehezen mozogtak, és felszerelésükön kívül építőanyagok szállítására nem volt módjuk. E körülmények miatt találkozunk pl. a Királykő csúcs déli lejtőjén a „202. számú határoszlop helyett felhányt kőrákás”-hoz hasonló jelenségekkel. A szükségmegoldások gyakorlati és legfőbb indoka azonban az volt, hogy a román bizottsági tagok az egyes határoszlopok közti 1-1,5 km-es távolságokon területnyerésre törekedtek. A magyar küldöttek így inkább a helyszínen felállítható és mindkét bizottság által jóváhagyott egyedi határjelek felállítását szorgalmazták, mintsem a kérdés elhúzódó határvita alapját képezze.

Hasonló indokok vezethettek olyan határjelek felállításához is, melyek alakjukban nem, csak anyagukban térnek el egymástól. Ezt példázza a Dragomir és Riusesz patakok összefolyásánál felállított 320. számú kettős határoszlop, valamint a Cserna folyó partján elhelyezett 321. számú kettős határoszlop elhelyezése, melyek román területen felállított oszlopa a hivatalos határleírás szerint bükkfából, míg magyar oszlopa az egyezmény szerinti tölgyből készült. Az oszlopokat a helyszínen készítették a környező erdők alkalmas fáiból.⁷⁴

A térképen rögzített határvonal pontos megjelölése mellett a földmérők a könnyű felismerhetőségre, a határvonal húzódásának azonosíthatóságára törekedtek. Emiatt olyan határpontokat választottak ki a határjelek helyéül, melyek önmagukban is jellegzetes, feltűnő tulajdonságokkal rendelkeztek. Ilyenek az adott terepszakasz legmagasabb vagy legalacsonyabb pontjai, természetes sziklaképződmények vagy csúcok, esetleg magányos élő fák. Az elhelyezés másik fontos szempontja a stabil talapzat volt, ezért lehetőség szerint minden határjelet kőzetlapra telepítettek. Az alkalmas hely kiválasztását sok esetben a határ mentén végzett emberi tevékenységek is befolyásolták. Mivel a határjelek főként a lakosság tájékoztatását szolgálták, igyekeztek azokat mindennapi

életük részeként elhelyezni. Épp ezért a gyalogösvények vagy utak mentén, lakott területek közelében nagyobb hangsúlyt kapott a minél részletesebb, minden főbb töréspontra kiterjedő megjelölés. Itt a határoszlopok távolságát rövidebbre vették, általában 0,5 – 1 km közöttire. A köztük elhelyezett határdombok a terep jellegétől függően 50 – 300 méterre álltak egymástól. Nem meglepő tehát, hogy lakott terület mellett került elhelyezésre a magyar-román határon egymáshoz legközelebb felállított határoszlop (60. és 61. sz. határoszlop, távolságuk: 27,4 m) és legközelebb álló határdomb is (194/e és 194/f határhalom, távolságuk: 24 m). A határleírások több esetben név szerint említették a határ mellett lakó birtokosokat, akiknek telkén vagy kerítése mellett állt egy határhalom (pl.: a Rogóza gerincén Juon DUDU román lakos kerítése mellett álló 195/d határdomb, melyet több leírás is említ).

A ritkábban lakott területeken a határoszlopok közti távolság megnőtt, nem egyszer a 10-15 km-t is elérte. Azokon a szakaszokon, ahol a határvonal patak vagy hegygerinc vonalát követte két határoszlop között kiegészítő jelölést sem alkalmaztak. A magyar-román határ leghosszabb ilyen szakasza a 247. sz. határoszlop és a 248. sz. kettős határoszlop közti 21 700 m volt.

A földmérők gyakran különös természetes és mesterséges tereptárgyakat is beleillesztettek a határoszlopok és határdombok szigorú rendszerébe. A határtérképek és leírások több ízben említenek például kőkereszteket, melyeken a határvonal áthalad. Ilyen a 44. sz. határoszlop előtt nevesített „Vörös kereszt” nevű pont, melynél a határvonal megtörik. Megállapíthatjuk tehát, hogy a helyszíni határmegjelölésnél a geodéták szándékosan vezették keresztül a határvonalat a mesterséges tereptárgyon, hogy az támpontul szolgáljon az arra közlekedőknek. Érdekesebb megoldást választottak a Törösvári szorosnál álló 194/c határhalom esetében, melyet az ott álló kőkereszt köré emeltek, mely a domb közepéből kiemelkedve jelölte a határ töréspontját.

Hasonló szándék vezette a geodétákat a 233. sz. határoszlopot követő határszakaszon a Vöröstorony szorosban, ahol a határvonaltól néhány méterre álló Bem emlékművet is bevonták a határjelek rendszerébe, mint határvonalon kívül eső számozatlan jel. Ugyanígy a jelölés részévé tették a határvonalon vagy annak közelében található, a munkálatokat megelőzően már meglévő különböző dombokat és köveket. A határszakaszról készült 1899-es átnevezeti vázlat összesen 39 egyéb dombot és 4 oszlopot jelenít meg a határvonalon, melyből 21-et magassági mérjeggyel is elláttak. A határvonalon kívül 19 domb és 1 oszlop segítette a földmérési munkákat. Ilyen segédjelzésként említi a határleírás az „M.S. Regelui Romanei” vagyis Ő Felsege Románia Királya felirattal ellátott halmokat is, melyek a királyi magánbirtok határát jelölték. A régebbi földmérési és birtokhatárt jelölő kövek közvetlen vagy

közvetett felhasználása a költséghatékonyság megtartásával követhetőbbé tette az államhatár húzódását.

A mesterséges jelzések mellett a mérnökök a természeti képződményeket is segítségül hívták. Számtalan sziklatömb, csúcs, és természetes kőhalm jelezte a határvonal töréspontjait, melyeket kezdetben nem, vagy csak nagyon ritkán jelöltek vagy számoztak meg. Csak néhány helyen találkozhatunk a határdombok számozási rendszerébe illeszkedő természetes képződményekkel (pl.: 292/a és 292/b jelzésű sziklatömbök), azonban ezek száma a későbbi határbejárásokkal növekedett. A sziklába vésett jelek elkészítésére csak az 1894-es, 1897-es, és 1899-es határvizsgálatok alkalmával került sor. Az eredeti, 1889-es határleírás gyakran írt olyan terepről, melyen az áthatolhatatlan sziklarengeteg miatt nem tudtak határdombokat emelni. Az itt hiányzó jelöléseket később egyoldalú (M.O. vagy R. jelzésű) és kétoldalú (M.O.R. jelzésű) vésett jelek elhelyezésével pótolták. A határszakaszon összesen 18 db sziklába vésett jelet készítettek.

A természetes segédjelzések körébe tartozott az államhatárnak a forrásokon és földnyelveken való átvezetése is, valamint a határjelzés legősibb formáinak számító határfák kijelölése. Több esetben előfordult, hogy más jellemző tereptárgy hiányában magányosan álló vagy feltűnően nagy termetű élő fákat is határjel rangjára emelték. Természetesen a modern földmérés tudománya már nem tűrte meg, hogy önmagában egy élő fa határjelzővé váljon, azonban határhalmot emelve köré találkozhatunk a jeltípus utolsó képviselőivel (pl.: 176/a ; 180/d ; 250/a).

Már az 1888-as határmegjelölés alkalmával találkozhatunk a kettős határdombok alkalmazásával főleg utak vagy patakok mentén, ahol az egyezmény szerint kettős határoszlop elhelyezésének nincs helye, de a határvonal demonstrálása mindenképp szükséges. A patakok eredeténél és torkolatánál elhelyezett határoszlopok nem szolgáltak információval a patak hídján átkelő utazónak, ezért a közlekedési útvonalak mentén a jelzések megismétlése volt szükséges. Ennek jelentőségét csak az 1890-es évek végén ismerték fel, melyen hatására a már megjelölt határvonalon fokozatosan további 271 db határhalmot, kettős határhalmot és egyéb jelzést helyeztek el. A nem kifejezetten határjelzési, hanem inkább tájékoztatási szándékú jelzések létesítésére korábban is volt példa, ilyenek voltak az utak mentén kihelyezett határtáblák.⁷⁵

A különlegességek között érdemes említeni a magyar-román államhatár legmagasabb pontján, a magyar Kerczisóra és a román Salatruncul települések között 2536 m tengerszint feletti magasságon a Negoj csúcsán felállított 217/f határhalmot és a végső magasságát megadó rajta felállított háromszögelési jelet.

A határszakasz, sőt az akkori magyar államhatár legnagyobb határjele kétségtelenül a Bucses havas legmagasabb csúcán, 2505 m magasságban álló Omul (akkori nevén Omu, magyarul Ember) szikla, amely a 183/b határhalom szerepét töltötte be. A kőtömb nyugati oldalán az akkori szász Kárpát Egyesület faragott kő pihenőháza állt, amely eltörpül a kb. 10 m magas és 20 m széles szikla mellett.⁷⁶

A határszakasz legalacsonyabb, 51 m tengerszint feletti magasságon fekvő határpontján nem állt határjel, mivel ez a magyar-román-szerb hármashatárpont a Dunában Vaskapunál. A viszonylat utolsó határjele a bal parttól 80 m-re felállított 351/a határdomb volt.⁷⁷

A határjelek száma és minősége mellett anyaguk is fejlődött az egyes határbejárások során. A határdombok alapvető anyagát, a földet már kezdetben gyakran kombinálták kővel, palával. A határleírás külön említést tett az ilyen megerősített jelzésekről mint kőhalom (pl.: 195/g) vagy köves halom (pl.: 196/b). Később a határdombok megerősítése általánossá vált olyan helyeken, ahol az időjárás és az erózió jobban igénybe vette a földhalmokat. Ezek az intézkedések előfutárai voltak a kikövezett határhalmok 1900. évi bevezetésének.

A felállított határjelek földrajzi koordinátáit és a határvonal pontos leírását tartalmazó „Határjelzés leírása” a hozzá tartozó 30 db határtérkép lappal együtt 1889-ben került kiadásra a Magyar Királyi Államnyomdából magyar és román nyelven.⁷⁸

Az egyezmény III. cikke, amely a Szucsava folyó szabályozásáról rendelkezett a folyót ideiglenes határként határozta meg, amíg annak szabályozására terv nem készült.⁷⁹

A határjelek elhelyezése és a román határszakasz pontos megállapítása a megterhelő terepi munka mellett nem kis anyagi ráfordítást követelt a magyar féltől. 10 év alatt 11 költségvetési törvény tartalmazott erre a célra elkülönített pénzeszegeket, melyek összesen 304 000 koronára rúgtak. A feladat nagyságát hűen tükrözi az a tény, hogy a dualizmus időszakában határmegállapításra szánt összes kiadás 38 %-át a román határegyezmény végrehajtása emésztette fel, amely ugyanezen időszakban a Magyar Királyi Belügyminisztérium ilyen célra szánt költségeinek 54 %-a volt.⁸⁰

Az egyezmény VII. cikke szerint a határkijelölést követő két év múlva, majd tíz évente kell határvizsgálatot tartani. A határvonal első közös ellenőrzését 1890-ben végezték. A vegyesbizottságok megállapították, hogy a határleírás hiányos, a határjelek száma nem elegendő, és a határvonal haladása sok helyen nem egyértelmű. A határpatakok és erdőátvágások kivételével egyes helyeken viták támadtak a határvonal haladásáról két határoszlop között. A hiányosságok orvoslására 1894-től 1899-ig újra felmérték a már kijelölt határt, és pontosabb le-

írásokat, térképeket készítettek a határjelek elhelyezkedéséről a kb. 900 km hosszúságú határvonalon. A munkálatok lassan haladtak, mivel a határ román oldalán a háromszögelési hálózat még nem volt kifejlesztve. Magyar oldalon csak néhány helyen, különösen a nagyobb töréseknél kellett a háromszögelési pontokat pótolni és meghatározni. A geodéták külön végezték a határvonalon felállított, illetve azon kívül eső pontok felmérését. A határfelmérő bizottság Maros-Torda és Krassó-Szőrény vármegyénél vitás kérdések miatt feloszlott, és a munka két évig szünetelt. 1897-ben a Magyar Királyi Pénzügyminisztérium által kiadott felmérési útmutató szem előtt tartásával újra elrendelték, azonban kikötötték, hogy a küldötték feladata csupán a mérés, határoszlopok állítására, áthelyezésére, felújítására hatáskörük nem terjedt ki.⁸¹ A jelépítési munkák a Bucsesen egy hónap alatt felállított jellel fejeződtek be.⁸² Az 1899-es évre csupán kb. 60 km-es határszakasz maradt hátra a teljes viszonylatból.

A munkálatok végeztével 1900-ban határvizsgálatot tartottak, hogy az immár véglegesen és pontosan kijelölt határpontokat állandósítsák, illetve a határjeleket újakra cseréljék. Ennek indoka főként az volt, hogy az időjárás és a szándékos rongálások miatt a faoszlopok közül sok megsérült vagy eltűnt. Emiatt a minisztertanács 1900. III. 21-i ülésén döntés született tartósabb határjelek felállítására, melyekre 200 000 Kr. került elkülönítésre. A fentieket törvénybe iktató, a magyar-román határvonalon felállított határjelek kicserélése folytán felmerülő költségek fedezésére szükséges hitel engedélyezését 1900-ban külön törvény biztosította.⁸³ Ennek eredményeként 1365 határoszlopot és határdombot cseréltek ki és 257 új jelet építettek olyan helyeken, ahol a határvonal haladása nem volt egyértelmű.⁸⁴

A két kormány által elfogadott terv szerint az új határoszlopok szögvasból, a határhalmok pedig terméskőfalazatból fognak állni. A határoszlopok vasszerkezeteinek alsó részét 60 cm széles, 60 cm hosszú és 50 cm mély, terméskőből cementhabarcsba rakott alapfalazati tömbbe falazták, felső 80 cm magas gúla alakú részüket pedig a föld fölött az alappal szilárdan összekötötték. Az egyes oszlopokat közéjük két táblával látták el, amelyek egyikén „M.O.” betűket és a határoszlop számát, a másikon pedig „R.” betűt és ugyanazt a számot helyezték el. A határoszlopok vas alapja az alaptömbbel érintkező minden oldalon 38 cm széles.

A határhalmok 2 m átmérőjű, kör alapterületű, tojásdad alakú félgömbből álltak, amelyek 30 cm mélységben vannak a földbe ásva. Többi részük 70 cm-re a föld fölé emelkedik. Az egész test terméskőből falazva és cementhabarcsba rakva, sima külső felülettel, cementréteg borítással készült. A határhalm számát egy faragott kőbe vésték, mely 25 cm széles, 25 cm hosszú és 50 cm magas volt, és 25 cm-re befalazták a határhalm falazatába. A halom száma a kiálló részen volt elhelyezve.⁸⁵

A küldöttek munkaprogramja az idő előrehaladtával kibővült, magában foglalta új határleírás készítését, az elkészített határtérképek hitelesítését, valamint a Romániától átvett területek pontos leírását és törzskönyvezését is.⁸⁶

A következő, 1910. évi határvizsgálat alkalmával már csak a megrongálódott határjelek helyreállítása jelentkező feladatként, melyet a geodéták öt hónap alatt el is végeztek.

A dualista Magyarországon először alakult ki a mai értelemben vett, te-repen geodéziailag kitűzött, határjelekkel állandósított, karbantartott és ellenőrzött határvonal. A birtokhatárokat jelölő határjelek büntetőjogi védelmét az 1879-ben kiterjesztették az államhatár határjeleire is,⁸⁷ így e jelek megóvása is szerepelt az újonnan létrejött rendvédelmi szervezet feladatai között.⁸⁸ A belügyi tárca 1891. VI. 1-én kiadott Határőrizeti Utasítása a Magyar Királyi Pénzügyőrséget eltiltotta a határjelek feletti felügyelet gyakorlásától, és megszővegezése szerint a határjelzésre felállított kölobor, határosszlop, határhalom, határárok és magassági mérjegy megőrzése és a határvonal épségben tartása kizárólag a határszéli csendőrség feladata.

A határmegjelölés történetében fontos állomás az 1888-as magyar-román, és az 1897-es magyar-bukovinai határszerződés, melyek hatására megvalósult a határjelek büntetőjogi védelme is.⁸⁹ E védelem érvényre juttatása véget hoztak létre a határszéli csendőrséget 1891-ben, melynek feladata volt többek között a határjelek megrongálásának, megsemmisítésének megakadályozása.⁹⁰ Az 1891-ben a magyar jogtörténetben első ízben definiálták a modern értelemben vett határjel fogalmát. E szerint a határjel a magyar korona területét a külföldtől és az Osztrák-Magyar Monarchia másik államától elválasztó határ megjelölésére szolgáló jelző. Érdekessége azonban, hogy a határjelekre vonatkozó védelem minden olyan jelzõre kiterjed, melynek funkciója egyértelműen a határvonal jelzése, tehát nem kritériuma a hatóság általi elhelyezés követelménye. Ennek oka a magyarországi államhatárok körül évszázadokon keresztül fennálló villongások és viták sokasága, melyek nyomán olyan határjelek is elhelyezésre kerültek, és azóta többször megerősítést is nyertek, melyek eredete bizonytalan, sokszor birtokhatár jelzésére magánszemélyek állítottak.⁹¹

I/6. A bukaresti béke és a trianoni határok megjelölése

Az erdélyi határok történetében fordulópontot a bukaresti béke hozott. Az 1918. V. 7-én, az Osztrák-Magyar Monarchia és a Román Királyság között létrejött békeszerződés értelmében a Magyar Királyság erdélyi határán 3 249 km², az Osztrák Császárság pedig a bukovinai határon 1 864 km² területet kapott a Romániától, ami egy 5-20 km széles területsáv megszerzését jelentette.⁹² Bár Románia a Monarchia által kívánt határkiigazításnak csupán 20-

30 %-ába egyezett bele, ezzel Magyarország mégis elérte a karlócai békeszerződést követő legnagyobb kiterjedését. A román területi veszteség a Bukovinával közös hármashatárnál volt a legnagyobb, a régi és új határkişzögellés legkeletibb pontja között 55 km volt a távolság. A stratégiai határkiigazítás egy újabb román betörés megakadályozására szolgált. A terület 8 összefüggő darabban került a Magyar Királyság, illetve az Osztrák Császárság közigazgatása alá. Az új határvonal előzetes helyszíni kitzüzésére és térképezésére 4 bizottságot jelöltek ki. A béketárgyalásokon 1:200 000 méretarányú térképeken rögzítették az új határvonalat.⁹³

Mivel a Magyarországhoz csatolt területekkel a határszéli vármegyék területe gyarpodott a helyi közigazgatási szervezetek tevékenyen részt vettek a munkálatokban, akárcsak az 1887. évi határegyezmény esetében. A kitzüzés 1918. VI. 24-én kezdődött meg és 3 szakaszban folyt. Látható határjeleket csak a legfontosabb töréspontokon és a határvonal kanyarulataiban helyezhettek el elkerülendő a helyi lakosság elkeseredését. Ugyanezen okból a folyók vagy utak mentén csak földalatti jelek elhelyezését engedélyezték, melyeket kevésbé feltűnő facövekekkel jelöltek meg. Egy 1918. VII. 4-i írásbeli parancs szerint határdombok helyett csak irányadó jeleket szabad alkalmazni. 1918. VII. 6-án a Romániát megszállva tartó német hadsereg parancsnoksága átiratban kérte a munkálatok leállítását. Az új határvonal kijelölését sosem fejezték be. A világháborúból vesztesként kikerülő Osztrák-Magyar Monarchiának, és főként Magyarországnak azonban sokkal súlyosabb problémákkal kellett szembesülnie az elkövetkező időkben.⁹⁴

Az 1920. VI. 4-i trianoni békediktátum eltörölte a történelmi Erdély „ezeréves” határait és új határvonalat húzott Erdély és az anyaország között.

A trianoni magyar-román államhatárt elvben 1919. IV. 6-án hagyták jóvá a „román és jugoszláv ügyek bizottságának a Szövetségesek Legfelsőbb Tanácsa elé terjesztett jelentése” alapján.⁹⁵ A Külügyminiszterek Tanácsa 1919. VI. 11-én közölte a román féllel a megállapított határokat. Ezen álláspont a CLEMENCEAU-jegyzék formájában jutott el a magyar kormányhoz, melyet 1919. VI. 16-án el is fogadott. Ezzel szemben a románok az okmányt nem fogadták el, és 1919. VIII. 3-ra csapataik Budapesten voltak, melyet csak 1919. XI. 14-én hagytak el, a Tiszántúl kiürítését pedig csak 1920. március végére fejezték be. A békeszerződésben foglalt határ kijelölésére csak ezután kerülhetett sor. A 430 km hosszú határszakaszon az 1921. VIII. 21-én Budapestre érkezett antant bizottsági tagokból megalakult Magyar-Román Albizottság végezte el a kitzüzési munkálatokat a határleírás és határtérképek alapján. A viszonylatot 11 szakaszra osztották, melyeket latin nagybetűkkel különböztettek meg:⁹⁶ Az eredetileg tizenegyedik „M” szakasz a Nemzetek Tanácsának 1923. II. 3-ai utasítására átkerült a magyar-csehszlovák határbi-

zottság hatáskörébe, így a viszonylat a továbbiakban 10 munkaszakaszból állt.

A munkálatok az egyes szakaszokra megállapított sürgősségi sorrend alapján kezdődtek meg. A magyar-román-jugoszláv hármashatárpontot 1922 júliusában, helyszíni ülés keretében jelölték ki eredetileg Kiszombor község határában. Az eredményezett kedvezőtlen magánjogi viszonyokra tekintettel hosszas vita után 1 km-rel eltolták. Az 1923. XI. 24-ei román-jugoszláv határkiigazítás és területcsere következtében a hármashatár helye gyakorlatilag megváltozott, amit a triplex 13 km-rel délnyugati irányba történő áthelyezésének kellett volna követni, ám ehhez a magyar kormány nem járult hozzá. Ennek eredményeként 1925-ben a területcsere előtti állapotnak megfelelően állították fel a határjelet, és onnan a gyakorlati értelemben vett hármashatárpontig egy keskeny jugoszláv fennhatóságú területsáv választotta el egymástól a magyar és román államterületet.

A magyar-román-csehszlovák hármashatár helyét az „M” szakasz megszűnésén kívül egy csehszlovák-román egyezmény (Prága, 1921. V. 4.) befolyásolta, melyben a két állam közös határát 10 km-re délre, a Túr és a Hódos patak összefolyásához tették át. A magyar kormány az egyeztetésben nem vett részt, de egy év múlva hozzájárult a döntéshez.

A műszaki munkálatok megkezdése előtt a határvonalon 1-1 m széles határnyiladékot vágtak. A kijelölést 120 cm hosszú, 10-15 cm átmérőjű fakarókkal hajtották végre, melyeket 70 cm mélyen vertek le. A karók felső lapjába a szakasz betűjelét és a jel számát égették be, és 1 m távolságban kereszt alakban lyukakat ástak a jel helyének biztosítására.

Az ideiglenes kijelöléshez használt határkarók helyére jóváhagyás után vasbeton határköveket helyeztek el úgy, hogy minden 300-500 m-re eső pontot főhatárkövekkel, a közöttük húzódó határrész kisebb töréseit közbeiktatott határkövekkel állandósították. A folyók, árkok, vízfolyások mentén poligon- vagy reperköveket helyeztek el. A páratlan számú köveket a román, a páros számú kövek felállítását a magyar mérnökök felügyelték. A háromszögeléshez a régi hálózat elemeit mérték be újból, és csak a legszükségesebb helyeken állítottak fel külön erre a célra 120 cm magas műköoszlopot (összesen 83 db-ot). A munkálatok alatt egy külön beton állandósító osztály működött, mert szükségessé vált az Ecsedi-láp területén elhelyezendő határkövek cement aléptímmennyel történő ellátása. Ilyen aléptímmennyel 106 fő-, és 172 mellékhatarárvető láttak el, melyhez 15 425 db téglát és 11 510 kg cementet használtak fel. A mocsaras határrészeket táblával ellátott papilótákat helyeztek el a határkövek helyett. A magyar és a román határbizottság együttesen abban állapodott meg, hogy a pilóták lehelyezéséhez szükséges faanyagot, vagyis 200 db nagy, és 20 db kis tölgyfaoszlopot román területen

vásárolják meg tekintettel arra, hogy ott a faanyag majdnem 50%-kal olcsóbb volt. A beszerzett oszlopokat azután a mezőteleldi impregnáló telepen kreozottal telítették, hogy tartósabbak legyenek. A pilóták meghatározott pontokra történő beverését egy román utászkülönítmény végezte el. Ahol a határvonal erdőségen haladt át, 4-4 m szélességű határnyiladék vágását rendelték el.⁹⁷

A határ-megállapítás folyamatát az 1925. VI. 27-én aláírt bizottsági jegyzőkönyv zárta le. A határokmányok részét képezte a 126 db 1:5 000 méretarányú határterkép is, melyeket délről észak felé haladva folyamatosan számoztak. A magyar területnyereség a demarkációs vonallal szemben 16 847 ha. A magyar-román határvonal teljes hossza tehát 431 531 m (+/- 175 m) lett.

Az Állami Térképészeti Intézet Szerkesztő Osztálya a felmérési anyagok alapján 1931-ben hazánk új államhatárának hosszát 2 266 km 297 m-ben állapította meg (hozzávetőlegesen 1009 m-es pontossággal), melyből 431 531 m volt román viszonylatú határ:

A határszakasz határjeleinek felülvizsgálatára 1937-ben került sor, mely során cserére került 47 db közbeiktatott határkő, 5 db főhatárkő, és 3 db pilóta. Javításra 1 625 db, festésre 3 254 db határkő esetében volt szükség.

I/7. Visszatérés a Kárpátok bércéire

A két világháború közti időszakban Magyarország a trianoni békediktátum revíziójára, illetve az abból fakadó nemzetközi jogi kérdések rendezésére törekedett.

Az ismert nemzetközi politikai körülmények hatására 1938. XI. 2-án, az első bécsi döntés értelmében hazánk visszakapta az államhatárral párhuzamos, döntően magyar lakta területsávot Csehszlovákiától Nyitra város kivételével. Ez a trianoni határ-megállapítási gyakorlattól teljesen eltérő, új jelenség volt: az új határvonal követte a néprajzi határok vonalát, tehát ezeket államhatári rangra emelte. Az első bécsi döntéssel visszakapott Felvidék déli sávja után Kárpátalja is visszatért 1939. III. 14-18. között. Júliusban felállították a Magyar Királyi Határvidéki Rendőrséget, melynek illetékességi területe kizárólag e területekre terjedt ki. A fenti viszonylatban Lengyelország lerohanását követően kijelölték a magyar-német-szovjet hármashatárt, amely azonban tiszavirág életűnek bizonyult.⁹⁸

1940. VIII. 30.-án a második bécsi döntés eredményeként visszakerült hazánkhoz a Székelyföld és Észak-Erdély, összesen 43 104 km². A visszacsatolások következtében Magyarország 2266 km határjelekkel állandósított határvonala 54 %-kal (1225 km-rel) hosszabb lett, melyből 1031 km-t (a teljes határszakasz 30 %-át) tett ki a magyar-román határ. 1941 áprilisára tehát hazánk államhatára elérte a 3491 km-t.

Azokon a részeken, ahol az új határvonal a történelmi határral egyezett meg fontos volt, hogy a trianon előtti határjelek megvannak-e, illetve a határvonal haladása valamilyen formában felismerhető-e a terepen? A Honvédelmi tárca utasítására az egyoldalú tájékoztató és felmérő munkálatokban a határvadász alakulatok is segítséget nyújtottak 57 határvadász őrs által. A felmérés az 1914. évi magyar-román határleírás alapján történt. A határkijelölő bizottság a felülvizsgálandó határszakaszt 3 főszakaszra osztotta fel, melyeket északról kezdve „I” „K” és „L” betűkkel jelölt, illetve 19 szakaszt állapított meg, melyek ugyancsak északról kiindulva a főszakasz betűjelét és római számot kaptak. A mérnökök és határvadász tisztek feladata az volt, hogy az egyes szakaszokon leírást készítsenek az ezeréves határ megmaradt jelzéseiről és vonalának követhetőségéről. A határvonal csupán középső, „ezeréves” részén volt kitűzve és határjelekkel megjelölve, állandósítására teljes hosszában soha nem került sor.

A második világháborút követően keleti a Kárpátok vízválasztó vonalán futó a magyar határok emlékeit új birtokosoknak szinte teljesen sikerült eltörölni. De Erdély vadregényes erdőségei és meredek csúcsai máig őrzik a múlt magányos jelzőit, egy olyan határ nyomait, amely ezer évig elválasztott és összekötött népeket és országokat.

Összességében annak ellenére, hogy a Magyar Királyság határai egy évezreden át a Kárpát-medence földrajzi egységével voltak azonosak, kisebb nagyobb határmódosításokra meglehetősen gyakran került sor. A magánjogi vitákat, pereket, villongásokat egy lassan működő, bürokratikus államigazgatás próbálta kezelni élén az uralkodóval, aki Ausztria és a birodalmi érdekek megkárosítása helyett a tétlenséget választotta megoldásul. A sokszor évszázadokon át húzódó viták végén az ítélet végrehajtása elmaradt, vagy áthatolhatatlan erdők és meredek csúcsok álltak a határkijelölés útjába. A határjelek karbantartása nem volt rendszeres, ezért megsemmisülésük vagy eltűnésük bizonytalanná tette a határvonal helyét az egyébként rendezett szakaszokon is. Máskor földrajzi okokból, a folyók mederváltozásai miatt vált szükségessé a redemarkáció.

A kiegyezést követően megkötött határegyezmények azonban mérőföldkövet jelentettek a mesterséges határmegjelölés történetében, és bevezették a ma is alkalmazott korszerű határjeleket. A meghatározott műszaki paraméterekkel, célirányosan gyártott határkövek vagy fa határoszlopok az időszakos szemlék karbantartásainak köszönhetően megfeleltek a kor követelményeinek, sőt túlhaladták azt, és pontosan, tartósan jelölték az államhatár vonalát.

Bár a keleti határ nem volt a legjelentősebb viták és villongások színtere, olyan érintkezési felület volt, amely korukat meghaladó határügyi meg egyezéseket szült a szomszédos országokkal. A karlócai békeszerződéssel

kezdődő folyamat a forradalminak számító 1887-es határszerződéssel teljesedett ki. Bár a történelem lesodorta határainkat a Kárpátok bérceiről, a hajdani határvonal bizonyítékai máig fellelhetők. E nagy múltú határvonal jelzői történelmünk velünk élő őrei, melyek felkutatása és dokumentálása méltó emléket állít ezer éves határainknak.

II.

Magyarország és Románia határvonalának dualizmuskori pontosítása

II/1. Az 1884-1887. évi határrendezés

A magyar-román határvonalon korábban számos határvillongás történt. Ezért többször küldtek ki bizottságokat — pl. 1804-ben és 1839-ben — a határ pontos megállapítására. A bizottságok azonban nem értek el eredményeket.⁹⁹

Az 1882-ben megindított tárgyalásokon a nemzetközi vegyes bizottság a határ bejárása során 1883-1884-ben már ért el eredményt. A bizottság magyar részről BÉLDY főispán és FABINY tábornok vezetése alatt működött. Feladata az volt, hogy megállapítsa a tényleges határvonalat, az 1791. évi békekötésnek megfelelően az esetleges véleménykülönbségek rendezésével. Munkája eredményét a bizottság térképen és jegyzőkönyvben tüntette fel. Ez alapján készítette el a magyar kormány a maga határrendezési javaslatát, amelyet a bécsi Közös Külügyminisztérium is tanulmányozott. Ezen a tárgyalásokon a magyar kormány közvetlenül nem vett részt.

A tárgyalások során az Osztrák-Magyar Monarchia részéről a célkitűzés az 1792. évi határvonal visszaállítása volt. A határkiigazításnál a legfontosabb kérdés a Zágony község mellett lévő, 2 624 holdnyi terület hovatartozása volt, mivel ezt a területet az 1792. évi határrendezés „Romániának” ítélte, de a gyakorlatban ezt soha nem hajtották végre. A tárgyalások során a román kormányzat 5 500 holdnyi területet követelt, ennek jogosságát okmányokkal is bizonyították. A többi követelésüket nem támasztották alá érvekkel. A Közös Külügyminisztérium illetékesei tudták, hogy a román területi követelések túlzottak, hiszen 2 876 holddal haladták meg a békeszerződésben foglaltakat. Az osztrák kormányzat nem zárkózott el a románok által igényelt területek átadásától. A román kormány vállalta az elcsatolt terület megvásárlását a tulajdonosoktól a forgalmi érték kétszeresén, azaz holdanként 30 forintért.¹⁰⁰

A tárgyalásokon a magyar kormány három fő célt tartotta szem előtt: Lehetőleg az 1792. évi határokat állítsák vissza, amely nemzetközi meg egyezésem alapul. Az új határvonal megállapításánál lehetőleg minél kevesebb magyar alattvaló birtoka kerüljön román területre. Ahol szükséges és van rá lehetőség ott természetes határokat jelöljenek ki.¹⁰¹

A magyar kormány — a nemzetközi vegyes bizottságban részt vett — képviselőjének jelentése szerint, a bizottság a tárgyalásoknál 11 665 holdnyi

területet magyar foglalásnak ismert el, vagyis oly területnek, amely az 1792-ik határjárási okmányok ellenére van magyar birtokban. A magyar kormány-
nak ezt a 11 665 holdnyi területet Romániának vissza kellett adnia. Viszont a tárgyalásokon kiderült, hogy Románia 1185 holdnyi területet foglalt el Magyarország területéből. Az 1792. évi okmányok alapján Románia 1 185 holdat enged át Magyarországnak. Magyarország Románia javára pedig 11 665 holdat, vagyis összesen 10 480 holdat enged át Romániának.¹⁰²

Az 1886. XI. 2-án Bécsben ismét összehívott nemzetközi vegyes bizottság 1887. IV. 15.-ig a határvonalat közös beleegyezéssel megállapította, szabatosan leírta és térképen rögzítette.¹⁰³ A magyar-román határvonalat hat szakaszra osztották, és minden szakaszon egyszerre kezdték el a kitűzéseket. A határkitűzési okmányokat külön ellenőrző bizottság vizsgálta felül.¹⁰⁴

Ennek a határvonalnak a biztosítására állítottak fel különféle határjeleket, Bukovina felől határköveket, Magyarország felől fából készített határoszlopokat.¹⁰⁵ A határjelek betűkkel és számokkal történő megjelölése a hármas határtól a „Triplex Confinium”-tól (Magyarország, Bukovina és Románia határvonalainak találkozásától) kezdődött. A határjeleket az illető két ország kezdőbetűivel látták el, a betűk alatt voltak a számok. Ahol valamely folyó képezte a határt, ott kettős határköveket állítottak fel. Az egymással szemben lévő határkövek általában egyenlő távolságban voltak. A határpatakok eredeténél egy-egy határkövet, vagy határoszlopot, a torkolatnál kettőt - kettőt helyeztek el.

Ahol a természetes határvonalat nem lehetett kivenni, ott a határkövek és határoszlopok között látótávolságban emeltek földhalmokat és kőrakásokat. A határdombok két méter átmérőjűek, középen egy méter magasak voltak. Az erdőkben a határvonal mindkét oldalán négy - négy méter, vagyis összesen nyolc méter széles átvágást készítettek. A határoszlopok, illetve azok pontos koordinátáinak (felállítási pontjainak és szögének) leírását külön jegyzékbe foglalták.¹⁰⁶

A határjel hamisításról szóló törvényben foglaltakat 1891-ben az államhatár határjeleire is kiterjesztették. Ettől fogva az államhatárjelek büntetőjogi védelmet élveztek. Aki megrongálta a határjeleket, az kihágást követett el, amely 15 nap elzárással és 100 forintig terjedő bírsággal volt büntethető.¹⁰⁷ A dualista Magyarországon először alakult ki — a mai értelemben vett — terepen geodéziailag kitűzött, határjelekkel megjelölt, állandóan karbantartott, és ellenőrzött határvonal.¹⁰⁸ Az új határvonal őrzésére létrehozták a határszé-
li csendőrséget, mivel ezt a feladatot a Magyar Királyi Pénzügyőrség erői már nem tudták ellátni.¹⁰⁹

A magyar-román határegyezmény az egész határvonalon, az élet minden területén éreztette hatását. Erre utalt az a tény is, hogy a kiadott határőrizeti utasítást a belügyminiszter a honvédelmi,- igazság,- pénz-, földművelés- és kereskedelemügyi miniszterekkel egyetértésben adta ki.

Az egyezmény szerint a határkijelölést követő két év múlva, az után pedig minden tizedik évben vegyes bizottsági határvizsgálatnak kell történnie abból a célból, hogy a határvonal ott, ahol „változást szenvedett volna, ismét helyreállíttassék.”¹¹⁰

II/2. Az 1890. évi határvizsgálat

Az első ilyen határvizsgálatot 1890-ben tartották meg. Megállapították, hogy határleírás sok helyen hiányos, s hogy az akkor készült határjelek száma nem elegendő, az egyes helyeken pedig a határvonal menetét illetően a vegyes bizottságok nem tudtak megegyezésre jutni.¹¹¹ Az 1890. évi határfelülvizsgálat során a határjelek ellenőrzése kapcsán összeírták, hogy milyen épületek kerültek át a másik állam területéhez.¹¹²

A határvizsgálat után a belügyi tárca illetékesei szükségesnek tartották a magyar-román határvonal pontos felmérését, mert a határ egyezményhez csatolt térkép — a célnak nem megfelelő 1: 25 000 méretarányú — katonai topográfiai térkép volt, melyen a határvonal menete csak „nagy általánosságban volt ábrázolva, ennél fogva a részletekre nézve pontos tájékozást nem nyújtott.” A belügyminisztérium megkeresésére a határfelmérést a magyar polgári térképészet akkori nevéen az Országos Kataszteri Felmérés végezte. A határfelmérés háromszögelés alapján sokszögelés útján történt, két ország által felállított vegyes bizottság által.

Az országos határfelmérés célja az volt, hogy az 1888. évi határ egyezmény alapján a természetben kijelölt, határoszlopokkal és határdombokkal megállapított országos határvonalat részletesen felmérjék, hogy az esetlegesen elpusztuló határjeleket bármikor felújíthassák, az esetleges vitás határkérdések pedig a térkép alapján „kétséget kizárólag elintézhettek legyenek.”

A határtérképek alapját a felmérések alkották, amelyek háromszögelés nélkül nem végezhetők el.¹¹³ A háromszögelést a Budapesten székelő Háromszögelő Hivatal végezte.¹¹⁴

E célból a már meglévő érvényes határjeleket bekapcsolták az országos háromszögelési hálózatba: ott, ahol lehetséges volt — háromszögelés útján, ahol a közvetlen háromszögelésre nem volt mód — sokszögeléssel. Az egyes határjelek között húzódó országos határvonal felmérését és az állandósított határjelek bemérését szintén sokszögeléssel, tachiméterrel végezték.

Az egész munka körülbelül 900 kilométer hosszú vonal felméréséből állt. A határvonal egy részén a háromszögelési fő-, és részben alsóbbrendű hálózat már ki volt fejlesztve, mégpedig Bukovinától kezdődően dél felé körülbelül 300 kilométer hosszúságban, valamint Krassó-Szörény megye területén 90 kilométer hosszú vonalon, összesen 400 kilométeren. Háromszék vármegye déli részén, Brassó egy részében, Fogaras, Szeben és Hunyad vármegyék határ menti részein azonban mind a felsőrendű, mint a negyed-

rendű háromszögelési hálózatot teljesen újonnan kellett kifejleszteni. A többi részen a már meglévő hálózatot kellett helyszínelni, pótolni és kiegészíteni.

A geodéziai munkálatokat 1894. júliusában kezdték meg, mert Erdélyben a határ mentén a háromszögelési hálózat még nem volt kifejlesztve. A legközelebbi, már meghatározott pontok a Gugu, Retyezát voltak, azután a Sztrigyen túl húzódó, a Marossal párhuzamosan vonuló hegységben a Godián elsőrendű pont. Innét kelet felé volt még ugyan ki nem egyenlített hálózat, a Paring, Surián, Csindrel, Piatra-Alba, Konczu mare és Voinagu Kataniest pontok, amelyeken a katonai háromszögelés végzett méréseket, ezek azonban előzetes megvizsgálás után megbízhatónak tűntek. A hálózatot azért kellett kifejleszteni, hogy a határpontokat be tudják mérni. Két határfelmérő háromszögelési osztály végezte a munkálatokat: az egyik Bukovinától dél felé, a másik Orsova mellett a Dunától kezdte a munkát.¹¹⁵

A Magyarország és Románia közötti határvonalnak legészakibb vége az úgynevezett Triplex Confiniumnál¹¹⁶ van, amely Magyarország, Bukovina és Románia hármashatárát képezte. Ezen a ponton egy körülbelül másfél méter magas kőpiramis volt elhelyezve, s az ország határvonalának felméréséhez 1894-ben kirendelt VII. számú háromszögelő és határfelmérő osztály innen kezdte meg működését. A 13. számú határoszlopnál, amely a Prislopul hegycsúcson volt a romániai bizottság vezetője — hivatkozva arra, hogy a határleírás nem elég világosan jelölte meg a követendő határvonalat, bár azt az erdőn keresztül vágott nyílással is jelezték — nem volt hajlandó tovább folytatni a mérést a 15. számú határoszlopig. A mérnökök kénytelenek voltak megszakítani a határvonal felmérését, a kihagyott rész 3,3 kilométert tett ki. A háromszögelést csak néhány helyen — különösen a nagyobb törések-nél — kellett pótolni és meghatározni.

Minden egyes távolságot háromszor mérték, egyszer acélszalaggal (ezt fogadták el véglegesen a számításoknál) és kétszer mérőlécekkel. Az esetleges szöghiba ellenőrzésére azonnal próbaszámítást végeztek. A méréseket május 16-án kezdték, és augusztus 20-ig folytatták. A felmért határvonal hossza 77,5 km volt, amelyből 43,7 km patak és 33 km hegyes rész volt.

1897-ben a háromszögelést FLEISCHER Kálmán mérnök végezte, éspedig egy oldalról az 1894-ben meghatározott Strázsa, Páring, Surian, Csindrel, Konczu mare és Voinagu Kataniest pontokra támaszkodva, a másik részen az 1886. évi DOBROVICS Győző és FLEISCHER Kálmán által végzett háromszögelésből meghatározott Szurul és az elsőrendű hálózat Prezta pontjához csatlakozva. Ezen pontok közé körülbelül 20 új, részben harmad-, részben negyedrendű pontot iktattak be. A már meghatározott pontokon is új jeleket építettek fel, továbbá a részletes felmérés céljaira 60 negyedrendű pontot állítottak fel.

A VII. háromszögelő osztályt 1898-ban SELYMESY Béla főmérnök vezette, ahová FLEISCHER Kálmánt is volt beosztották. Az osztály ott kezdte

munkáját, ahol JAHL Antal főmérnök és SPINNER György az 1897. évi határfelmérő munkálatait végezte, a 98. számú magyar és román kettős határoszlopnál a Szaláncz patak partján.¹¹⁷ Június közepén a határfelmérés elérkezett Sósmező községig. Innen kezdve SELYMESY főmérnök MANCESCU őrnaggyal folytatta a tachimetrikus felmérést Sósmezőtől dél felé, míg DOBROVICS Győző GHEORGHIU kapitánnyal kiépítette a felsőrendű és negyedrendű hálózatot a Bucsestől kezdve, végig Brassó vármegye Romániával határos egész határvonalán. Júliusban ismét Háromszék vármegyében végeztek tachimetrikus méréseket a Kalabucs csúcstól dél felé. Külön-külön egy-egy tachiméterrel dolgoztak. Augusztusban SELYMESSY főmérnök és MANCESCU őrnagy az új felső- és negyedrendű hálózatot mérte meg, a Bucsestől kezdve a Csukásig. Innen Brassóba vonultak be, a hol a 12 db tachimetrikus mérési jegyzőkönyvet és 83 darab vázlatot összehasonlították a román tisztek méréseivel, majd bevonultak Budapestre.

A határfelmérő osztályok csak a határvonalra eső jelek építését és mérését végezték, míg a határvonalon kívül eső összes pontot külön háromszögelő osztály mérte fel. JAHL főmérnök és HÓDOSSY mérnök a negyedrendű hálózat előző évben kiépült részét, azután a Klaiu bultzuluitól, a 232. sz. határoszloptól kelet felé a Fogarasi hegység háromszögelését és részletes mérését végezte. A Bucsesen egy hónap alatt felállított jellel befejeződtek a jelépítési munkálatok, (A jelet pár hét múlva ellopták.)

Az 1899. évre csak körülbelül 60 kilométer hosszú határrész maradt hátra — Háromszék vármegye déli szélén, a Csihányos hegycsúc közelében levő 132. számú határoszloptól a Brassó vármegye szélén lévő, 155. számú határoszlopig —, amelynek feldolgozására ismét DOBROVICS Győzőt és SPINNER Györgyöt küldték ki. A határfelméréshez szükséges felsőbbrendű háromszögelési hálózatot ezen a részen a községi erdők felmérése (háromszögelése) alkalmával 1888 és 1891 között kifejlesztették. Csak Románia felől kellett a háromszögelési főhálózatot kifejleszteni és — miután a határon levő erdők többnyire magánbirtokok voltak, amelyek nem voltak háromszögelve —, az alsóbbrendű háromszögelési hálózatot is ki kellett építeni.

A román kormány részéről a munkálatokban VASILESCU őrnagy és MICHAESCU kapitány vett részt. A munkát májusban kezdték meg, a Bodza völgyében levő Kraszna határvámból kiindulva. Felállítottak három új felsőrendű pontot román területen, Siren, Teheren és Pentelen hegy-csúcsokon, 1600-1800 m magasságban, két irányban dolgozva, ketten-ketten együtt. Bejárták a határ közelében fekvő hegységeket, itt is, ott is jeleket állítva, hogy az ezen a részen többnyire patakok által képzett határvonalra vagy legalább annak közelében, lent a völgyekben is meghatározhatók a pontokat.

II/3. Az 1900. évi határvizsgálat

Az 1900. évi határvizsgálatnak — mint időszakos felülvizsgálatnak — az volt a célja, hogy az elmúlt évtized változásait a határ mentén rögzítse. A határfelülvizsgálatot MIKÓ Bálint Csík vármegye főispánja, magyar biztos és Rudolf ROSETTI román tábornok, román biztos vezették.¹¹⁸ Olyanokat kellett figyelembe venniük, mint például Csík vármegye alispánjának 1895. XI. 14-én tett jelentése, mely szerint a székely vasutak csikszereda-gyimesi építési fővállalata által a gyimesi határvonalnál a magyar-román határt képező keskeny hegyláb — a határtól 8-10 méternyire — megkezdett, de az alján ideiglenesen beszüntetett „Remetekő” bányájukat újból meg akarja nyitnia, és erre engedélyt kért. Az alispán utasításokat kért, a magyar-román határvonal illetve az ott lévő határjel épségbe tartása szempontjából.¹¹⁹ A tervek megtekintése és a helyszíni szemle után a belügyi tárca illetékesei — mivel az alaprajz, keresztmetszvény alapján a vállalat a saját bányáját, úgy kívánja kiaknázni, hogy a határvonaltól 8-10 méter távolságban legyen, és a hegyoldal vöröshomokkőből állt — ez ellen kifogást nem emelt. A határvonal, illetve a hegygerincen végig futó határőrizeti út a „szemléző út” biztosítására szolgáló bélés falakra a közet jó minőségére és rétegzésére való tekintettel, ha szükséges lesz a vöröshomokkő közet fölötti külső törmelék lehullását, akadályozzák meg, írta elő a belügyminiszteri rendelet.¹²⁰

Az 1900. évi határvizsgálat munkaprogramja kibővült: a bizottságnak új határleírást kellett szerkesztenie a egyes bizottság felmérése alapján. További feladatuk volt a Magyar Királyi Háromszög-elő-hivatalban készült határtérkép hitelesítése, az összes függőben maradt határkérdés elintézése, a régi oszlopoknak vasoszlopokkal való kicserélése és a földhatárdombok helyett — cementfalazással — új dombok állítása az 1900. évi törvény alapján, új határ-dombok közbeiktatása, valamint a határrendezés folytán az egyik ország területéből a másikhoz csatolt részek törzskönyvezése és pontos leírása.¹²¹

A határvizsgálatot vármegyénként nyolc bizottság végezte, nyolc háromszög-elő mérnök közreműködésével. A határvizsgálatot Magyarország részéről MIKÓ Bálint királyi biztos vezette, aki mellé, mint műszaki előadót, DOBROVIC Győző háromszög-elő főmérnököt osztották be. A munkálatokat a Magyar Királyi Belügyminisztériumban SCHREIBER Lajos miniszteri titkár irányította.¹²²

Az 1900. évi határvizsgálat összes feladatát elvégezte: 1622 határoszlopot és határdombot épített, ezek közül 257 teljesen újat, ott, ahol a „határvonal biztos megjelölése” azt szükségessé tette. Elkészült továbbá az új határleírás-tervezet és az átcsatolt területek bemérése és leírása. A bizottságok előmunkálatai alapján a magyar és román királyi biztosok — az 1888. évi határegyezmény alapján — a természetben kijelölt, határoszlopokkal és határdombokkal megállapított országos határvonalat részletesen felmérték, hogy az esetlegesen elpusztuló határjele-

ket bármikor felújíthassák, az esetleges vitás határkérdések pedig a térkép alapján kétséget kizárólag elintézhetők legyenek.

1901-ben elkészült a Magyar Királyi Háromszögelő hivatalban az új határtérképű másolata, amely 425 szelvényből állt. 1904-ben megkezdték a térképek sokszorosítását a magyar és a román kormány részére. DOBROVICS Győzöt — mint a háromszögelő hivatal főnökét — megbízták, hogy intézze el az új határleírás kinyomatását Bukarestben viszonyossági alapon.

1904-ben megkezdték a Magyarországtól Romániához került területek megváltását.

1905-ben folytatódott a magyar-román határról készülő új térképek sokszorosítása. A román kormány a munkálatok ellenőrzésére a volt határvizsgálati királyi biztosokat Budapestre küldte. A határegyezmény következtében Magyarországtól Romániához és viszont Romániától Magyarországhoz került átcsatolt területek telekkönyvi és kataszteri rendezése megkezdődött.

1907-ben elkészült az új, pontos határtérkép. A háromszögelő hivatal felhatalmazták arra, hogy a térképeket az érdekelt hatóságoknak megküldhesse. Az új hiteles határtérképet és határleírást 1908-ban hagyta jóvá a belügyminiszter. 1911-ben a magyar-román határvonal leírását és térképét az érdekelt hatóságok részére sokszorosították, illetve kiosztották.

Az 1910 évi határvizsgálatot — kormánybiztosként — DOBROVICS Győző műszaki főtanácsos, a háromszögelő hivatal főnöke vezette. A munkálatokat a belügyminisztérium részéről MIHÁLFFY Vilmos miniszteri titkár, a pénzügyminisztérium részéről ANTALFFY Andor pénzügyi főtanácsos felügyelte.¹²³ Az 1910. évi határvizsgálatnak is voltak különleges és fontos feladatai. Ismét nyolc bizottság dolgozott vármegyénként. Négy háromszögelő mérnök felügyelete alatt kijavították az 1900. évben épült, de időközben megrongált határdombokat és határoszlopokat. Továbbá törzskönyvezték — a királyi kultúrmérnöki hivatalok kiküldöttjeinek közreműködésével — az összes vízművet, és pontos tervet készítettek a határőrizeti ösvények kiépítését illetőleg. Az átcsatolt területek békés birtoklása kérdésében is fontos tárgyalásokat folytattak. A határvizsgálat öt hónapon áttartott, a bizottságok sikeresen megoldották feladatukat.

III.

A Magyar Királyság dualizmuskori határőrizete Erdélyben

III/1. A közös ügyek és a határőrizet

A dualizmus időszaka 1867-től 1918-ig tartott, amely egyben a történelmi Magyarország utolsó periódusát alkotta.

A dualista államalakulat úgy jött létre, hogy az 1848-1849-es forradalom- és szabadságharcot — cári segédlettel — leverő HABSBERG-hatalom képtelennek bizonyult magyar nemzet együttműködésének a hiányában a birodalmat fenntartani. A solferinói, majd a königráti vereségek külpolitika

terén hozták hátrányos helyzetbe a neoabszolutista államot. A passzív rezisztencia pedig belpolitikai tekintetben ásta alá a HABSBURGOK hatalmát. A Habsburg neoabszolutizmus oly mértékben vált deficitessé, hogy a monarchiát finanszírozó ROTSCILD bankház vonakodott a további kölcsönök folyósításától, mivel nem látta azok megtérülésének reális körülményeit.¹²⁴

A dualizmus kompromisszum volt a magyar nemzet és a HABSBURG-ház között, melyet kiegyezésnek nevezünk. A kiegyezés azonban három pólusra támaszkodott: Az Osztrák Császárságra, a Magyar Királyságra és az uralkodóra. A kiegyezésben foglaltakat az Osztrák Császárság és a Magyar Királyság törvényhozó testületei törvénybe foglalták, melyet az uralkodó szentesített.¹²⁵ A kiegyezési törvények nem csupán a HABSBURG- birodalom két részének — azaz az Osztrák Császárságnak és a Magyar Királyságnak — egymáshoz való viszonyát, hanem az uralkodói hatalom jellegét és hatáskörét, az alkotmányosság szerepét is szabályozták.

Témánk szempontjából — a dualizmus-kori magyar határőrizet tekintetében — az első kérdés amire válaszolni kell, hogy a korabeli határőrizet a közös ügyek csoportjába tartozott, vagy pedig a Magyar Királyság azt szuverén módon intézte?

Az osztrák és a magyar kiegyezési törvény ugyan szó szerint nem egyezik meg, azonban a tartalmat tekintve kétségtelenül azonosak. Az eltérő szövegezés mégis lehetőséget teremtett arra, hogy a kiegyezésről alkotott HABSBURG és magyar felfogás szerint is értelmezhetővé váltak a törvénytörvények. Nevezetesen az osztrák törvénytörvény a HABSBURG felfogásnak megfelelően is értelmezhető, mely szerint az egységes HABSBURG-birodalom a tartományok két csoportjából áll, amely csoportok bizonyos ügyeik intézésében eltérnek. A kiegyezési törvény pedig e két tartománycsoport viszonyát szabályozza. Erre utal az ausztriai törvény címe is: „Törvény az Osztrák Monarchia valamennyi tartományát illető közös ügyekről és kezelésük módjáról.” Ezzel szemben a magyar törvénytörvény egyértelműen a kiegyezés magyar felfogását tükrözi, mely szerint a kiegyezés nem más, mint két állam — a Magyar Királyság és az Osztrák Császárság — szövetsége, amelyben az egyenjogú felek arról állapotnak meg, hogy bizonyos ügyeiket közösen intézik. Az eltérő értelmezési lehetőségek ellenére azonban a két kiegyezési törvénytörvény azonos módon határozza meg a közös ügyek, illetve közös érdekű viszonyok rendszerét. Az osztrák törvény a közös ügyek, a magyar törvény pedig a közös érdekű viszonyok terminológiát használja. Az eltérő értelmezési lehetőségek és a nem pontosan megegyező terminológia használat azonban a gyakorlatra nem fejtett ki lényegi hatást, mivel a gyakorlatban egyértelműen a magyar felfogás jutott érvényre.¹²⁶

Az osztráknál jóval részletesebb magyar kiegyezési törvény a közös érdekű viszonyok négy csoportját állapította meg.

Az első ügycsoport az uralkodói udvartartás témája ugyan szerepel a magyar törvényben, azonban kizáró jelleggel. A magyar törvény ugyanis azt rögzíti, hogy az uralkodó nem közös. Ausztria császára és Magyarország királya ugyan egy természetes személy, azonban két — egymástól független — közbizalmi tisztséget tölt be egy személy. Ebből fakadóan pedig az udvartartás költségei is függetlenek egymástól. A magyar országgyűlés azonban mindig gondosan ügyelt arra, hogy a magyar király számára megszavazott költségvetés ne térjen el az osztrák császár költségvetésétől. A közös ügyek csoportjába tartozó második ügycsoport a külügy, a hadügy és ezek finanszírozására szolgáló pénzügy. Ezeket pragmatikus ügyeknek is nevezték, mivel a *Pragmatica Sanctio*-ból származtak.

Ezen ügycsoport intézése céljából az uralkodó külön minisztériumokkal is rendelkezett. A kiegyezési törvények ugyan egy közös minisztériumról tettek említést, az uralkodó azonban mégis három közös minisztériumot működtetett és három közös minisztert nevezett ki. Ez azonban senkit sem zavart, mivel nyilvánvaló volt, hogy a közös ügyek intézéséhez közös minisztériumok is kellenek. A közös minisztériumok tevékenységébe, a kinevezésekbe az osztrák és a magyar országgyűlés nem szólhatott bele. A közös miniszterek az uralkodónak tartoztak felelősséggel. A közös miniszterek azonban nem alkottak a két társország kormányai feletti kormányt. Közös minisztertanácsot azonban tartottak, bár erről a kiegyezési törvények nem tettek említést. A közös minisztertanácson rendszeresen részt vett a két társország miniszterelnöke, valamint — a tárgytól függően — az osztrák és a magyar kormány illetékes minisztere is. Azokat az üléseket pedig, amelyeken az uralkodó is részt vett koronatanácsnak hívták.

A külügy, a hadügy költségeit a két társország országgyűlései által kiküldött delegációk állapították meg, a költségvetési javaslatot pedig a közös minisztériumok terjesztették elő. Mindkét ország delegációja 60 fős volt, amelyeket évente választottak többségi szavazattal. A magyar delegáció 40 tagját az országgyűlés, 20 tagját pedig a főrendi ház küldte. A delegációk döntését az országgyűlések nem változtathatták meg. Döntés hiányában az uralkodó dönthetett.

A közös költségvetés két társország közötti megosztásának arányát — amit kvótának hívtak — a két országgyűlés által küldött egy-egy bizottság dolgozta ki közös javaslattal. A bizottságok a javaslatot az országgyűléseik elé terjesztették, amit azok törvénybe foglaltak. A törvényeket pedig az uralkodó szentesítette. A kvótát meghatározott időre állapították meg. A kvóta tükrözte a két társország súlyát az Osztrák-Magyar Monarchia gazdasági életében. Döntésképtelenség esetén pedig az uralkodó vagy az előző kvótát hosszabbította meg, vagy a kvótabizottságok által megállapított kvótát érvényesítette mindaddig, amíg az országgyűlések a téma tárgyalását be nem fe-

jezték. A kvótabizottságok 15 fősek voltak. A magyar kvótabizottságba az országgyűlés 10 főt, a főrendi ház pedig 5 főt küldött.

A közös ügyek csoportjába tartozó harmadik ügycsoportot a hitelügy alkotta. A magyar kiegyezési törvény ugyan nem ismerte el a neoabszolutizmus államadósságát a Magyar Királyságra vonatkozóan, azonban a teljes Osztrák-Magyar Monarchia gazdasági stabilizációjának érdekében, méltányossági alapon nem zárkozott el a keletkezett terhek egy részének az átvállalásától. Új államkölcsönök felvételéhez azonban már az országgyűlések beleegyezésére volt szükség. A két társország a saját költségeire, illetve a ráeső kvóta fedezésének a céljából önállóan vehetett fel kölcsönt. A közös kibocsátású államkölcsönök korlátozottak voltak. A Magyar Királyság által kibocsátott államkölcsönök összegét döntően produktív beruházásokra használták fel. Az Osztrák-Magyar Monarchia államadósságának a kezelését nem a közös pénzügyminisztérium, hanem az osztrák pénzügyi tárca végezte. A magyar pénzügyminisztérium, a Magyar Királyságra eső összegeket folyósította. A korábbi államadósságok Magyar Királyságra eső része nem fékezte jelentősen az ország fejlődését. 1880-ban a kiadások 11 %-át, 1913-ban pedig 4 %-át képezték a korábbi államadósság törlesztések.

A közös ügyek csoportjába tartozó negyedik ügycsoportot a vám- és kereskedelmi szövetség valamint azon közös érdekű viszonyok alkották, amelyekben fennállt ugyan az együttes rendezés érdekeltisége, azonban a közös rendezés megghiúsulása esetében a két társországot megillette az önálló intézkedés joga is. Ezt az ügycsoportot nevezték a kortársak nem közös, de egyetértőleg intézendő ügyeknek. Ezen ügycsoportba tartozott a vámügy, a külállamokkal kötött gazdasági szerződések témája, a közvetett adózás, a vasútfeljesztés, a hajózás, a postaügyek és a pénzrendszer.¹²⁷

A határőrizet szempontjából a közös érdekeltiségű viszonyok rendszeréből a hadügy és a vámügy jöhetne szóba ugyan, azonban egyik ügycsoporthoz sem tartozott a határőrizet.

A hadügy feladatrendszerébe a honvédelem tartozott, ennek képezte részét a határvédelem. A rendvédelem azonban — amelynek integráns részét alkotta a határőrizet — nem tartozott a hadügyhöz.¹²⁸

Az Osztrák-Magyar Monarchia fegyveres ereje lényegében hat fő részből állt, nevezetesen: 1. a flottából, 2. a közös hadseregből, továbbá 3 a Magyar Királyi Honvédségből és 4. a népfölkelésből, valamint 5. a Landwehrből és a 6. Landstrum-ból. Ez a rendszer ugyan első látásra meglehetősen bonyolultnak tűnhet, azonban jól működött. Erdély határőrzete tekintetében a flotta nyilvánvalóan nem jöhet szóba. A haderő fennmaradó 5 része közül pedig a Landwehr és a Landstrum eleve kiesik, mivel azok az Osztrák Császársághoz kötődtek. A népfelkelés pedig fegyveres konfliktus esetén tevékenykedett, így e szervezet is kiesik. A közös hadsereg — amely uralkodói utasításra, 1889-től használta a császári és királyi kifejezést — és a Magyar

Királyi Honvédség jöhetett szóba a határok őrzése tekintetében ugyanúgy, mint a rendvédelem más területein, amikor a rendvédelmi testületek elégtelennek bizonyultak, mert a rend fenntartása és helyreállítása érdekében jelentős létszámú fegyveres alakulat bevetésére volt szükség.¹²⁹

Az Osztrák-Magyar Monarchia haderőszervezetének kialakításakor gróf ANDRÁSSY Gyula miniszterelnök és honvédelmi miniszter, a honvédség létrehozását a belső rend érdekében felhasználható katonai erő kialakítása miatt tartotta fontosnak. Ez a katonai erő ugyanis a közös hadsereg nem lehetett. A Magyar Királyságban az 1848-1949-es forradalom és szabadságharcot leverő hadsereget rendfenntartási céllal igénybe venni nem volt tanácsos.

A Magyar Királyi Honvédség ugyan — a Landwehr-hez hasonlóan — a véderő részét alkotta, azonban mégis élvezett némi önállóságot. Az uralkodónak a vezérleti (amelybe a hadüzenet is beletartozott), vezényleti (amelybe a haderő bármikor és bárhová irányíthatósága is beletartozott) és belső szervezeti (amelybe a személyi és szervezeti, valamint a szolgálati nyelv meghatározását is magába foglalta) joga ugyan kiterjedt a Magyar Királyi Honvédségre is, de csak a honvédelmi miniszter ellenjegyzésével. Az ellenjegyzéstől eltekintve ugyan az uralkodó szuverén módon rendelkezett a teljes fegyveres erővel, azonban katonáért és pénzért az országgyűlésekhez kellett fordulnia.

A véderő 7/8-ad részét a közös hadsereg, a fennmaradó 1/8-adot pedig a Landwehr és a Magyar Királyi Honvédség alkotta, hozzávetőlegesen azonos létszámmal. A véderő három nagy része a közös hadsereg, a Landwehr és a Lanstrum, valamint a Magyar Királyi honvédség és népfelkelés a hadosztály szinttel bezárólag különült el egymástól. A közös hadsereg 33 gyalogos és 8 lovas hadosztályból, a Magyar Királyi Honvédség 8 gyalogos és 2 lovas hadosztályból, a Landwehr pedig 8 gyaloghadosztályból állt. A hadtestek és hadtestparancsnokságok azonban már nem különültek el. Az Osztrák-Magyar Monarchiában a közös hadsereg, a honvédség és a Landwehr alakulatok 16 hadtestparancsnokság alárendeltségébe tartoztak, amelyet 6 hadseregparancsnokság irányított. A haderő békelétszáma 450 000 fő, a hadilétszáma pedig 1 500 000 fő volt. A szolgálati nyelv a flottánál a Landwehr-nál és a Lanstrum-nál a német, a Magyar Királyi Honvédségnél és a népfelkelésnél a magyar volt. A közös hadsereg ezredeiben pedig az ezrednyelv azzal a nyelvvel egyezett meg, amely nyelvet a lakosság az ezred sorozási területén — katonai kerületében — anyanyelvként használt. A közös hadsereg számára az Osztrák-Magyar Monarchia területét 112 katonai kerületre osztották (61 az Osztrák Császárságban, 47 a Magyar Királyságban, 4 pedig Bosznia-Hercegovinában). Egyazon ezredbe egyazon katonai kerületben élő lakosságot sorozták. A közös hadsereg katonai kerületeinek mintájára, de attól függetlenül Ausztriában a Landwehr ezredek, Magyarországon pedig a honvéd ezredek rendelkeztek katonai kerülettel.¹³⁰

Ez a katonai erő azonban a rend fenntartásában nem vehetett részt csak kivételes esetekben, mégpedig a Magyar Királyság területén gyakorlatilag a Magyar Királyi Honvédség által. Jogszabályban szabályozták, hogy Magyarországon a közigazgatás mely szervei és milyen szintű vezetői jogosultak a rend helyreállítása érdekében a haderő — konkrétan a Magyar Királyi Honvédség — segítségét kérni. Segítségkérésnek akkor lehetett helye, ha a rendvédelmi testületek a rend helyreállítására képtelennek bizonyultak. A kérést a belügyminiszterhez kellett eljuttatni, aki azt abban az esetben továbbította a honvédséghez, ha a rendvédelmi testületek személyi állományának országon belüli átcsoportosításával nem tudta a helyzetet megoldani. A segítségkérésre jogosult intézményvezetők közvetlenül a Magyar Királyi Honvédség területileg illetékes parancsnokságaihoz sürgős veszélyhelyzetben fordulhattak. Ebben az esetben viszont a parancsnok távollétében az ügyeletes tiszt intézkedhetett. A Magyar Királyi Honvédség karhatalmi feladatok ellátására kijelölt alakulatainak személyi állományát karhatalmi kiképzésben részesítették és a kiképzettek egy részét készenlétben tartották. A segítséget kérő intézmény vezetője nem szólhatott bele abba, hogy milyen erővel és milyen módon állítja helyre a rendet a honvédség, azonban a helyreállítást a tőle telhető minden lehetséges módon segítenie kellett.¹³¹

Határőrizet tekintetében a honvédség igénybe vételére a határokon átterjedő fertőző betegség meggátolásának érdekében történő lezárásakor került sor. Ekkor a katonai alakulatok személyi állománya úgynevezett kordon szolgálatot látott el, amelynek az volt a lényege, hogy a katonák látó- és halló-, valamint lőtávolságon belül helyezkedtek el a kijelölt kordonvonalon, amely nem feltétlenül egyezett meg minden részletében a határvonallal. Azok ellen, akik a felszólítás ellenére a kordonvonalat átlépték a katonák fegyverüket használták.¹³²

Összességében tehát a haderő békeidőszakban nem vett részt a határok őrzetében. Csupán speciális helyzetekben — a rendvédelem más területeihez hasonlóan — különleges feladatokat láthattak el ideiglenesen a véderő alakulatai a határőrizetben.

A haderő háború időszakában sem diszponált a határőrizet felett. A fegyveres konfliktus esetére vonatkozó, úgynevezett kivételes hatalomról szóló magyarországi törvény ugyanis — az ausztriai szabályozástól eltérően — az angol mintát követte. A kivételes hatalom gyakorlásának szabályozására kétféle megoldás született a korabeli Európában. A német minta szerint a kivételes hatalmat a hadsereg gyakorolta. Ezt a megoldást követte az osztrák szabályozás. A britt minta szerint a kivételes hatalmat a polgári közigazgatás gyakorolta. A magyar szabályozás a britt megoldást követte.¹³³

A magyar közigazgatás — annak részeként a magyar rendvédelem — csak a hadműveleti területeken került a haderő területileg illetékes parancsnokságainak a felügyele alá.¹³⁴

Kivételes hatalom időszakára az Osztrák-Magyar Monarchia katonai vezetése elkészítette a haderő határvonalakra történő felvonulásának és szétbontakozásának a tervzetét. Ebben természetesen szerepet kaptak a békehatárőrizetet megvalósító rendvédelmi testületek is. A tervek realizálása azonban azt jelentette, hogy a térség már hadműveleti területté minősült.¹³⁵

A Magyar Királyság területén az Osztrák-Magyar Monarchia felügyelete alá csak akkor kerültek a határőrizeti teendőket ellátó testületek, ha működési területük hadműveleti területté vált.¹³⁶

A határőrizetet illetően tehát egyértelműen megállapítható, hogy e tevékenység nem tartozott a véderő teendői közé. A határőrizet a két társország kompetenciáját gyarapította és — a rendvédelmi feladatkör részeként — a polgári közigazgatás feladatai közé tartozott.

Felmerülhet azonban annak a kérdése s, hogy a katonai állománnyal rendelkező rendvédelmi testületek esetében a közös ügyi szervezetek közül a véderő nem terjesztette é ki befolyását erre a tevékenységre?

A Magyar Királyság területén a dualizmus időszakában összesen 4 olyan rendvédelmi testület működött, amelynek a személyi állománya katonának minősült. Ezek a testületek voltak: 1. a Magyar Királyi Nemesi Testőrség, 2. a Magyar Királyi Darabont Testőrség, 3. a Magyar Királyi Képviselőházi Őrség, 4. és a Magyar Királyi Csendőrség. A 4 szervezet közül egyedül a csendőrség vett részt határőrizeti feladatok ellátásában. Hiába tartoztak azonban a Magyar Királyi Csendőrség tagjai katonai állományba, az állományilletékes szervezet — azaz a Magyar Királyi Honvédelmi Minisztérium — csupán a személyi ügyekben volt illetékes. A szervezet működésének minden témakörében a belügyi tárca rendelkezett illetékességgel.¹³⁷

A Magyar Királyságban a határőrizeti feladatkörnek a polgári közigazgatáshoz tartozása nem csupán azért lényeges, mert az kizárólag magyar hatáskör volt. A magyar határőrizet fejlődéstörténetében a dualizmus kora volt az első időszak, amikor az államhatárok őrzését már nem katonai erővel, hanem rendvédelmi testületek igénybe vételével valósították meg.¹³⁸

III/2. Militánság és határőrizet

A korabeli magyar határőrizet jellegének meghatározása során a második fő kérdés ugyanis az, hogy az országhatár őrzésének feladatát az állam militáns vagy polgári jelleggel valósította meg?

A militáns vagy civil jelleg vizsgálata azért lényeges, mert a társadalom, az állam, a gazdaság fejlettségi fokát tükrözte a dualizmus időszakában az, ahogy az országok határaik őrzését megvalósították. Carl von CLAUSEWITZ publikálta először, hogy békeidőszakban a határőrizetben katonai erő alkalmazása célszerűtlen. Az ipari forradalom nyomán fejlődő haditechnika következtében ugyanis a korszerű hadseregek már túlléptek azon az állapoton, amikor a haderő többé-kevésbé fegyveres tömeget jelentett csupán. A

békehatárőrizet időszakában ugyanis — a kézifegyverek kivételével — a haditechnika nem volt alkalmazható. Márpedig a haditechnikától megfosztott és csekély mélységben kis létszámú alegységek formájában szétszórta diszlokáló katonai erő harcértéke csupán a töredéke lehetett a haditechnikával felszerelt és koncentrált katonai erőnek.¹³⁹

Azokban az országokban tehát, ahol a korszerű haderőszerzés elveinek megfelelő hadsereget hoztak létre és tartottak fenn, valamint nem állt fenn a határok félkatonai, vagy katonai erővel történő megtámadásának a konkrét veszélye, a véderő kilépett a határőrizetből. Ez a folyamat — Nyugat-Európából kiindulva — a XIX. században erősödött fel Európa szerte. Magyarországon a dualizmus időszakában jött létre először a rendvédelmi testületek által megvalósított határőrizet, amely modell a XXI. században már szinte valamennyi kontinens országai határőrizetének sajátja.¹⁴⁰

A dualizmus időszakában Európában a Magyar Királyság volt dél-kelet irányban az utolsó ország, ahol teljes egészében a nyugat-európai határőrizeti modell érvényesült.

Romániában 1904-ben — a hadügyminisztérium közvetlen alárendeltségében — határőrséget állítottak fel, amely a román haderő gyalogságának képezte a kiegészítő részét. A román határőr testület vámügyi szakigazgatóját a pénzügyi tárca látta el.

A román határőrség feladatát alkotta: az országhatár őrzése (illetéktelen személyek és küldemények államhatáron történő átjutásának megakadályozása), a vám- és egyedárusági törvényekben foglaltak betartatásához támogatás nyújtása, a közbiztonság fenntartására hivatott hatóságok támogatása.

A román határőrség működési területe a határmenti 10 kilométer széles sávra terjedt ki.

A román határőrség tagjainak egyenruházata és személyi fegyverzete megegyezett a hadseregben rendszeresítettel, azonban a határőrség legénysége — a haderőbelinél magasabb zsolddal — önkéntes szolgálatot látott el, amit három évente meghosszabbíthatott 45 éves koráig. A román határőrség 4 zászlóaljból állt. Az 1. zászlóalj 3 századdal a Duna vonalát, a 2. zászlóalj 1 századdal a tengerpartot, a 3. zászlóalj 2 századdal az orosz határt végül a 4. zászlóalj 4 századdal az Osztrák-Magyar Monarchiával közös román határt őrizte, amelyet a bukovinai határszakasz kivételével a magyar-román határszakasz alkotott. A román határőrizetet tehát összesen 10 századnyi katonára valósította meg. A századok számát 1906-ban 12-re emelték.¹⁴¹

A román határőrség azonban csupán az úgynevezett zöldhatárt őrizte. A jelentős forgalmú határátkelőhelyeken határrendőrség, a mérsékeltbb forgalmúaknál pedig a vámőrség végezte az utasforgalom ellenőrzését.

A román rendőrség a központi államhatalom közvetlen irányítása alatt állt. Szervezete négyvonalas volt, ezek voltak a városi, községi, határszéli és a falusi rendőrségek. Valamennyi rendőrség irányítását a belügyminisztéri-

um közbiztonsági és adminisztratív osztálya végezte, melynek élén a rendőrségi vezérigazgató állt. Valamennyi rendőrség önálló egyenruházattal és egymástól eltérő szolgálati szabályzattal rendelkezett.¹⁴²

A határátkelőhelyek rendőrfőnökeinek az alárendeltségébe helyezték a közvetlen szomszédságukban tevékenykedő csendőr őrsöket. Ezen őrsök szolgálati tevékenységét a határátkelőhely rendőrfőnöke irányította, fegyelmi és anyagi tekintetben azonban az illetékes csendőrségi előljáró alárendeltségébe tartoztak. Az őrsök létszáma általában 5-7 fő volt (1 altiszt + 4-6 csendőr).

A magyar-román határon, román határrendőrség a gyimesi (1 fő albiztos), a predeáli (1 fő biztos + 2 fő albiztos), a verestoronnyi (1 fő biztos), és az orsovai (1 fő biztos + 1 fő albiztos) határátkelőhelyeken működött. Határrendőrség települt még Románia bukovinai határán a burdujeni (1 fő biztos + 1 fő albiztos) és a mihaileai (1 fő biztos + 1 fő albiztos) határátkelőhelyekre is.¹⁴³

A dualizmus időszakában a Magyar Királyság még egy külső országgal, Szerbiával volt határos. A szerb határőrizet kettős jelleggel működött. A török, majd a volt török határszakaszon a szerb hadsereg kijelölt századai teljesítették határőrizeti szolgálatot. Ezek a csapatok a magasabb egységparancsnokságok közvetlen alárendeltségébe tartoztak, szakmai felügyeletüket pedig a belügyi tárca látta el. A szerb határőr csapatok személyi állományának helyzete a román határőrség gyakorlatával volt szinte azonos. Szerbia a Magyar Királysággal közös határvonalát a pénzügyőrségével őrizte.¹⁴⁴

Az Osztrák-Magyar Monarchia társországában az Osztrák Császárságban a határok őrizetét a csendőrség látta el. A csendőrség határőrizeti szolgálatát a pénzügyőrség és a fontosabb belépőállomásoknál az állami rendőrség kikülönített tagjai támogatták.¹⁴⁵

Bosznia-Hercegovinában — amely 1878-1908-ig okkupált tartományként kapcsolódott az Osztrák-Magyar Monarchiához, majd 1908-ban annektálták ugyan, azonban nem csatolták sem az Osztrák Császársághoz, sem a Magyar Királysághoz, hanem a tartományt a két társország közösen felügyelte — a bosznia-hercegovinai csendőrség látott el határőrizeti szolgálatot, amit a tartományi pénzügyőrség és az erdészeti személyzet támogatott.¹⁴⁶

Az Osztrák-Magyar Monarchiától nyugatra, Olaszországban a pénzügyőrség látta el a határok őrizetét. A testület háborúban került az olasz haderő alárendeltségébe oly módon, hogy a szervezeti felépítését katonásították. A békeszervezés szerinti 71 pénzügyőr kerületből zászlóaljkat szerveztek. Az átszervezett testület 23 zászlóaljból állt, zászlóaljanként 3-6 századdal működött, amelyben 390 tiszt és 17 700 főnyi legénység teljesített szolgálatot.¹⁴⁷

Az Osztrák-Magyar Monarchiától keletre Oroszországban a határőrség a hadügyminisztériumhoz tartozott. A határőrség 3 hadosztályból, a hadosz-

tályok 4 ezredből, az ezredek pedig 6 századból álltak. Fegyverzetük, felszerelésük a hadseregével volt azonos. Az orosz határőrség létszáma 46 000 fő volt.¹⁴⁸

A dualizmus időszakában tért át a Magyar Királyság az — Európa nyugati felében már korábban kialakult — antimilitáns határőrizetre. Az antimilitáns jelző nem azt jelenti, hogy a határőrizetben részt vevő rendvédelmi testületek belső függelmi viszonyai nélkülözték a katonai jelleget. Az antimilitánság arra vonatkozik, hogy a határok őrzése nem tartozott a haderő felügyelete alá. A határőrizetet megvalósító testületek szervezete, felszereltsége és kiképzése alapvetően eltért a haderőben rendszeresítettektől. A magyar határőrizet dualizmuskori története az antimilitáns határőrizet kialakulásának és fejlődésének az időszaka.

III/3. A magyar állam határőrizeti feladatokat ellátó rendvédelmi testületei

A harmadik kérdés, amelyre választ kell kapnunk az, hogy milyen szervezetek vettek részt a dualizmuskori magyar határőrizetben?

Mivel a magyar határőrizet a vizsgált időszakban dinamikusan fejlődött, ezért nem egy statikus állapotot, hanem folyamatot kell szemügyre vennünk.

A kiegyezéskor a Magyar Királyság külállamokkal szomszédos határait a neoabszolutizmus államberendezkedésétől átvett és átalakított testület a Magyar Királyi Pénzügyőrség határmenti szakaszai őrizték. A határátkelőhelyeken az utasforgalom ellenőrzését a legközelebbi városok rendőrségeinek kikülönített csoportjai, az áruforgalom felügyeletét pedig a területileg illetékes vámhivatalok úgynevezett bemondó őrsei valósították meg. A határrenddel kapcsolatos teendők végzésére pedig úgynevezett szolgabírói kirendeltségeket hoztak létre. Határőrizet tehát csak a vámhatárokon valósult meg.¹⁴⁹

Kezdetben a határőrizeti teendők megoszlottak a központi államhatalomnak közvetlenül alárendelt testületek azaz a pénzügyőrség és a vámhivatalok, valamint — a határrendészeti teendőket illetően — a mai fogalmaink szerinti önkormányzatok, nevezetesen a vármegyék között. A dualizmus időszakában — Horvátországtól eltekintve — a Magyar Királyságban 64 vármegye, a vármegyékben pedig 438 járás működött. Erdélyre — a Partium nélkül — 15 vármegye 85 járással esett. Összesen 8 vármegye 22 járása érintkezett a magyar-román határral. Közülük csak Krassó-Szörény vármegye magyar-román határvonallal érintkező három járása feküdt Erdély területén kívül. Ez azt jelentette, hogy a magyar-román határon 22 járási szolgabírói kirendeltség tevékenykedett.¹⁵⁰ **(I.sz. melléklet)**

Ez a rendszer azonban a Magyar Királyság külállamokkal szomszédos azon határain épült ki, ahol a katonai határőrvidék nem működött. Az Osztrák Császárság és a Magyar Királyság határait ugyanis az utasok és az áruk

bárhol és bármikor ellenőrzés nélkül átléphettek, ezért ezen a határszakaszon határőrizeti szervezetek telepítésére sem került sor. A katonai határőrvidék — amely korábban az Adriától Moldováig terjedően őrizte a HABSBERG-birodalom határait — a kiegyezés időszakára foghíjassá vált. Az 1848-1849-es forradalom és szabadságharc leverését követően a HABSBERG-hatalom a határőrvidék azon alakulatait amelyek a forradalom mellé álltak megszüntette.

A fennmaradó határőrvidéki alakulatok azonban — a feudális viszonyokat konzerváló zárványként — a kiegyezés után is fennmaradtak. A HABSBERG-hatalom szélsőséges körei ezekre a csapatokra — egy esetleges osztrák-magyar szembefordulás esetén, ha a kiegyezés csődöt mondott volna — a magyar nemzet hátbatámadására alkalmas erőként számítottak.¹⁵¹

A katonai határőrvidék 1867 utáni működése nem csupán a kiegyezés tartalmával volt ellentétes, hiszen a rendvédelem részeként a határőrizet nem a közös érdekeltségű viszonyok, hanem a két társország belügyei közé tartozott, amit nem végezhetek a közös ügyek megvalósítására hivatott szervezetek, nevezetesen a véderő. Már az 1848-1849-es magyar forradalom és szabadságharc előtt is több ízben elismerték a HABSBERG uralkodók a határőrvidék magyar jogrendbe ütközésének a tényét, azonban a határőrvidék fennmaradását a török veszéllyel indokolták. Ezt fontosabb érdeknek minősítették mint azt, hogy a határőrvidéki területek visszakerüljenek az érintett vármegyék fennhatósága alá, illetve a földbirtokosok birtokon belülré kerüljenek.

A kiegyezés utáni időkre azonban a katonai határőrvidék létének a külpolitikai oka elenyészett, így az uralkodó — gróf ANDRÁSSY Gyula miniszterelnök javaslatára — 1872-ben hozzájárult a katonai határőrvidék polgárosításához. A térség visszavezetése a polgári fejlődés útjára tért magyar társadalomba ugyan több mint egy évtizedig tartott, a katonai határőrvidék szervezésének a felszámolásával azonban megszűnt az utolsó feudális zárvány a történelmi Magyarország területén. Felszámolták ugyanis a földbirtok használaton alapuló kötelező katonai szolgálatot, amely egyben adómentességet is biztosított a térségben élők számára, akik kikerülve a katonai közigazgatás hatálya alól visszatértek a polgári közigazgatás körülményei közé.¹⁵²

A Magyar Királyi Csendőrség határőrizetbe történő belépéséig a magyar határőrizetben a vezető szerep a pénzügyi tárcára hárult. A pénzügyi tárcának alárendelt szervezatként működtek (1872-től önállóan) a vámhivatalok. A Magyar Királyi Pénzügyőrség pedig 1868-tól önálló országos szervezatként tevékenykedett. A vámhivatalok ugyanis eredetileg — a neoabszolutizmus örökségéként — az adóhivatalokkal egy szervezetben látták el feladataikat.

A Magyar Királyság területét teljes egészében lefedték a Magyar királyi Pénzügyőrség legkisebb szervezeti egységei a pénzügyőr szakaszok. A pénzügyőr szakaszok tevékenységét a pénzügyőr biztosai kerületek irányított-

ták. A megyei pénzügyi biztosi kerületek munkáját pedig — a vármegyénként szervezett — pénzügyigazgatóságok felügyelték. A pénzügyigazgatóságok komplex vezetési szintet alkottak, amelyek az adott vármegyében megtalálható valamennyi pénzügyi szakhatóság felügyeletét ellátták. Ebből fakadóan a vármegyében működő valamennyi pénzügyi szakhatóság szakemberei megtalálhatók voltak a pénzügyigazgatóságokban. A pénzügyigazgatóságok — valamennyi vármegyére kiterjedően — a nyolcvanas években épültek ki. A Magyar Királyi Pénzügyminisztérium szervezetében azonban — a pénzügyi szakhatóságok felügyelete céljából — valamennyi pénzügyi szakhatóságnak külön szervezeti egysége működött.¹⁵³ **(II-III.sz. mellékletek)**

A Magyar Királyi Pénzügyőrség fegyveres egyenruhás őrtestület volt. A testület önálló ruházattal és rangrendszerrel rendelkezett. Fegyverzetként a legénységi állománynál kardot és karabélyt, a tiszteknél pedig kardot és forgópisztolyt rendszeresítettek. A legénységi állomány — amely a haderő altiszti karának jellegével bírt — rangjai a vigyázó, fővigyázó és a szemlész volt. A tiszti állomány rangjait pedig az albiztos, biztos és főbiztos alkotta. A legénységi rangokat ezüst, a tiszti rangokat pedig arany csillagrózsácskával jelölték.¹⁵⁴

Az Osztrák-Magyar Monarchiában a rangok jelölésének egységes rendszere alakult ki. A flotta kivételével a katonák rangjukat csillaggal jelölték. A nem katonai állományú, de fegyveres polgári testületnél fegyveres szolgálatot ellátók rangjait csillagrózsácskával, az egyenruhás testületeknél fegyver nélküli szolgálatot teljesítők rangjait pedig rózsácskával jelölték. Az altisztek ezüst a tisztek pedig arany változatot viseltek.¹⁵⁵

A pénzügyőrséghez jelentkezőket 4 év szolgálat után véglegesítették. Ezt az időt a legénységénél próbaszolgálatnak, a tiszteknél gyakornoki időnek nevezték. Kezdetben — a legénység esetében — nem volt felvételi követelmény az írni és olvasni tudás, valamint a négy számtani alapl művelet ismerete. Az újonnan felvételt nyert pénzügyőrök szakmai ismeretekkel történő felvértezése verbális úton valósult meg. A pénzügyőri szolgálat ellátásához szükséges ismeretek jelentős részét — hasonlóan a korabeli rendőr legénység szakmai felkészítéséhez — a fiatal pénzügyőrök, a nagyobb tapasztalattal rendelkező társaik mellett eltöltött szolgálatellátás során, a gyakorlatban sajátították el.

A nyolcvanas években azonban létrehozták a pénzügyőrség központi újonc iskoláját. Ezt követően az újonnan felvett pénzügyőrök a 6 hónapos időtartamú újonc iskola eredményes elvégzése nyomán láthattak el szolgálatot. Az újoncok felkészítésének időtartama folyamatosan bővült, amely a második világháború időszakára már elérte az 1 évet. Az újonc iskolára értelemszerűen azok kerülhettek, akik tudtak írni és olvasni, valamint ismerték a 4 számtani alapl műveletet. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy elemi iskolai végzettséggel rendelkeztek. Az idősebb állomány körében azonban továbbra

is megtalálhatók voltak az analfabéták is, bár arányuk a nyugdíjazásokkal folyamatosan csökkent. Véglegesen azonban csupán a világháború időszakára szűnt meg az analfabétizmus a legénység körében. Tisztek esetében a testületbe való belépés előfeltétele az érettségi volt. Szakmai felkészítésüket a gyakornoki idő kezdetén kapták meg. A testületnél magasabb rendfokozatba az előírt szakmai tanfolyam eredményes elvégzése nyomán lehetett lépni, amelynek — a kezdőrangok kivételével — előfeltétele volt az alacsonyabb rangban eltöltött megfelelő mennyiségű szolgálati idő.¹⁵⁶

Azok a pénzügyőr szakaszok, amelyeknek a működési területe érintkezett a magyar-román, illetve a magyar-serb határral — a szokásos teendők mellett — ellátták a zöldhatárőrizeti feladatokat is. A XX. század elején a történelmi Magyarország 64 vármegyéjében pénzügyigazgatóság, irányításukkal pedig 202 biztosi kerület, az alárendeltségükben továbbá 569 szakasz működött. Közülük — Horvátország területét figyelmen kívül hagyva — 10 pénzügyigazgatóság működési területe rendelkezett vámhatárral. Ezek voltak a Bezsterce-Naszód (viszonylag rövid határszakasszal), Csík, Háromszék, Brassó, Fogaras, Szeben, Hunyad, Krassó-Szörény, Temes és Torontál vármegyék pénzügyigazgatóságai. Torontál, Temes és részben Krassó-Szörény vármegyei pénzügyigazgatóságok kivételével a magyar-román határvonallal érintkezett a működési területük.¹⁵⁷

Az áruforgalom ellenőrzését a vámhivatalok látták el. A magyar vámhivatali rendszer — miután elvált az adóhivaltól — a nyolcvanas években alakult ki. A vámhivatalok fő és mellékvámhivatalokra oszlottak. Mindkét kategóriában megkülönböztettek első- és másodosztályú vámhivatalokat. A különböző szintű vámhivatalokat az eljárási hatáskörüik különböztette meg egymástól. Az első osztályú fővámhivatalok rendelkeztek a legkiterjedtebb hatáskörrel. Ezek a hivatalok fegyver és lőszer vámkezelésének a jogosultságával is rendelkeztek.¹⁵⁸ **(IV.sz. melléklet)**

A Magyar Királyság területén 24 fővámhivatal és 28 mellékvámhivatal működött. Közülük a magyar-román határ irányában fejtették ki elsősorban a tevékenységüket az aradi, a brassói, a felsőtömösi, a kolozsvári, az orsovai és a nagyszebeni fővámhivatalok, valamint az almásmezői, alsótöröcsvári, bodzai, brázai, csík-gyimesi, dusi, felsőtöröcsvári, ósánci, predeáli, tölgyesi, úzvölgyi és vulkáni mellékhivatalok. Az 52 magyarországi vámhivatal közül az erdélyi határ irányában 12 vámhivatal működött.¹⁵⁹ **(V.sz. melléklet)**

A vámhivatalok alárendeltségében működtek a bemondó őrsök. A bemondó őrsöket a határátkelőhelyekre telepítették. Feladatukat a vámköteles és a vámmentes áruk szétválasztása, az elvámolatlan termékek vámhivatalhoz irányítása alkotta.¹⁶⁰

A vámhivatalnokok ugyan rendelkeztek formaruhával, sőt a díszegyenruhájuk tartozékát képezte a kard is, azonban nem alkottak fegyveres testüle-

tet. Tisztviselőként látták el feladataikat. A vámhivatalnokokat löfegyverrel nem szerelték fel.¹⁶¹

Vám-tisztviselőnek azok jelentkezettek, akik érettségivel rendelkeztek. A vámhivatalnokok gyakornoki ideje megegyezett a pénzügyőr tisztekével. A gyakornoki idő alatt kellett a gyakornokoknak a gyakornoki vizsgát letenniük. A gyakornok vizsga eredményes letétele nyomán lehetett a gyakornokot véglegesíteni. A vám-tisztviselők vámsegédtiszt, vám-tiszt és vámfőtiszt rangban látták el szolgálati feladataikat. Valamennyi vám-tiszt rang eléréséhez — a megelőző rangban előírt szolgálati idő letöltése nyomán — külön vizsgát kellett eredményesen letenni. A vám-tisztek vámszedő, ellenőr, pénztáros, raktárgondnok és vámhivatal vezetői beosztásokat tölthettek be. Az első- és másodosztályú fő- és mellékvámhivatal vezetői beosztásokhoz azonban különálló vizsgákat is le kellett tenni az arra aspirálóknak. A vámhivatalnokok munkáját úgynevezett segédszemélyzet segítette, akiknek a létszáma a vámhivatal besorolásától és forgalmától függött. A segédszemélyzetet — a központilag meghatározott keret terhére — a vámhivatali vezető alkalmazta meghatározott időre. A segédszemélyzet a fizetésén kívül csupán munkaruha ellátmányban részesült.¹⁶²

A vámhivatalok ugyan annak a pénzügyigazgatóságnak az alárendeltségébe tartoztak — hasonlóan a vármegyében működő más pénzügyi szakhatóságokhoz — amelynek a működési területén helyezkedett el a vámhivatal, azonban szakmai felügyeletüket a Magyar Királyság teljes területére kiterjedő hatáskörrel a budapesti fővámhivatal vezetője látta el, aki közvetlenül a pénzügyminiszternek volt alárendelve miniszteri tanácsosi címmel.¹⁶³

Vámügyekben országos hatáskörű szervezet a vámügyi tanács is működött, melyet az 1890. IV. 11-ei minisztertanácsi határozat alapján hoztak létre. A vámügyi tanács vám- és tarifaügyekben véleményezési jogkörrel rendelkezett azokban az esetekben, amikor a kereskedelmi miniszter — az illetékes miniszterekkel egyetértésben — valamely ügyet a tanácshoz utalt. A vámügyi tanács elnöke a kereskedelmi miniszter volt. Az elnökhelyettest az elnök kérte fel. Rajtuk kívül a vámügyi tanács létszáma 21 fő volt. A tanács tagjai sorába, tagot delegált a pénzügyi-, a kereskedelemügyi-, a földművelésügyi- és a belügyminiszter. A minisztériumokon kívül — a kereskedelemügyi miniszter felkérésére — gazdasági-, kereskedő- és ipartestületek is küldtek képviselőt a tanácsba.¹⁶⁴

Kezdetben tehát a dualizmus időszakában a határőrizet három klasszikus teendőjét a zöldhatárőrizetet, a határforgalom ellenőrzését és a határrendészeti teendőket három külön szervezet látta el. A zöldhatárőrizetet a pénzügyőrség, a határforgalom ellenőrzést a vámhivatalok (áruforgalom) és a kiküldönített rendőri csoportok (személyforgalom), valamint a határrenddel kapcsolatos tevékenységet a szolgabírói kirendeltségek végezték.

A Magyar Királyi Csendőrség 1891-ben lépett be a határőrizetbe.¹⁶⁵ **(VI.sz és VII.sz. mellékletek)** A Magyar királyi Csendőrség Magyarország legsikeresebb rendvédelmi testülete volt.¹⁶⁶ Az 1881-ben felállított 12 000 fős szervezet a polgári fejlődés igényeinek megfelelő, európai színvonalú rendet teremtett vidéken.¹⁶⁷ A megalakulás és a háború éveit leszámítva — amikor még ideiglenesen honvédekkel töltötték fel a hiányzó csendőr létszámot, illetve a frontra vezényelt csendőrök helyett a rendvédelemben járattalan póttartalékosokkal töltötték fel a testületet — a Magyar Királyi Csendőrség büntefelderítési mutatói 90 % körüliek voltak. A Magyar Királyság vidéki területein — többszöri sikertelen kísérletek után — a kiegyezés után először a csendőrségnek sikerült rendet teremtenie.¹⁶⁸ A városokban önkormányzati rendőrségek működtek, bár számos város élt azzal a lehetőséggel, hogy — térítés ellenében, elsősorban a külterületére kiterjedően — a csendőrséget kérje fel a rend fenntartására.¹⁶⁹

A Magyar királyi Csendőrség katonailag szervezett örtestület volt. A korabeli szóhasználat szerint a katonailag szervezett szóösszetétel azt jelentette, hogy a testületen belüli függelmi viszonyok katonaiak és a személyi állomány katonának minősült, katonai rendfokozatot viselt. Ebből fakadóan a csendőrök személyi ügyeit a honvédelmi tárcánál intézték. A testület azonban a belügyi tárca fennhatósága alá tartozott minden tekintetben (szakmai irányítás, a működés anyagi fedezete stb.)¹⁷⁰

A Magyar Királyi Csendőrséghez ép és egészséges, írni-olvasni tudó, a 4 számtani alapműveletet ismerő jelentkezőket vettek fel, akik a sorkatonai szolgálatukat már letöltötték és őket a parancsnokuk kedvezően minősítette. A próbaidő 3 év volt, mely során az alapfelkészítés tanfolyamán sikeres vizsgát kellett tenniük. A próbaidő eredményes letöltése után véglegesítették a csendőröket a testületnél. Az alapfelkészítésben részesültek járőrtársi beosztást tölthettek be. A csendőröknek beszélniük kellett azt a nyelvet is, amelyet a szolgálati helyükön a lakosság anyanyelvként beszélt. A járőrvezetői beosztás betöltésének az előfeltétele újabb tanfolyam sikeres elvégzése volt, amelyet a próbaidőt követő 10éven belül kellett teljesíteni. A huzamos szolgálati idővel és kiváló minősítéssel rendelkezők jelentkezhetek őrsparancsnok képző tanfolyamra, melynek sikeres elvégzése nyomán — üresedés esetén — voltak kinevezhetők a legmagasabb legénységi beosztásba az őrsparancsnok tisztségre. A csendőr legénység a haderő altiszti karának a jellegével bírt a pénzügyőrségi legénységhez hasonlóan. A csendőr tisztek a Ludovica Akadémia diplomájával rendelkeztek. A csendőr legénység kiképzését központi kiképző bázison valósították meg 1909-től. Nagyváradon nyílt meg a nagyváradi csendőr tisztképző és altiszti iskola. A képzési idő kezdetben 6 hónap volt, amely fokozatosan — több évtizeden keresztül — gyarapodott 1 évre.¹⁷¹

A Magyar Királyi Csendőrség szervezete alapvetően egyvonalas és többszintű volt, bár a testület rendelkezett szakágakkal is, mint például a tábori csendőrség, vagy a határszéli csendőrség. A testület alapszervezeti egysége az őrs volt. Az őrsök működési területe lefedte a történelmi Magyarország teljes vidéki területét. Általában 3-6 őrsöt irányított 1 szakasz-parancsnokság. 4-8 szakasz-parancsnokságot pedig 1 szárny-parancsnokság irányított. A szárny-parancsnokságok működési területe több vármegyére terjedt ki. 6-8 szárny-parancsnokság tartozott 1 kerület-parancsnokság alárendeltségébe. A kerületek működési területe országrésznyi volt. Eredetileg 6 csendőr kerület működött az országban. 1903-ban azonban 3 további csendőr kerület felállítását határozták el. Végül is azonban a világháború kitöréséig csupán két új csendőr kerület felállítására került sor. A csendőr őrsök hatósági területe több falut foglalt magába. Az őrs működési területének meghatározása során figyelembe vették a terület nagyságát, a lakosság számát, a bűnügyi fertőzöttséget, a terep domborzatát és fedettségét, továbbá a közlekedési hálózat jellegét, valamint a populáció összetételét.¹⁷² **(VIII.sz. melléklet)**

1981-ben a Magyar Királyi Csendőrség szervezeti keretében — szolgálati ág jelleggel — létrehozták a határszéli csendőrséget, amelyet az első világháborúig több ízben is megerősítettek, általában az őrsök és a legénység számának a gyarapításával. Az új szolgálati ágat a Magyar Királyi Csendőrség azon kerületeinél alakították ki, melyek működési területe érintkezett a vámhatárokkal.¹⁷³

A határszéli csendőr őrsök a közbiztonsági teendők mellett látták el a határőrizeti feladataikat, amely alapvetően a zöldhatár őrzéséből állt. A határszéli csendőr őrsök az úgynevezett kikülönített törzstisztek közvetlen irányítása alá tartoztak. A kikülönített törzstiszteken keresztül érvényesült a kerület-parancsnokság irányítása. A törzstiszt mellé 1 fő századost segédtsztként, 1 őrmestert iroda segédként és egy polgári irodaszolgát is rendszeresítettek. A törzstisztek székhelyeinek kijelölésekor is érvényesült továbbá azon alapelv, hogy a parancsnokság székhelyeinek településén csendőr őrs is működjön. Ezért vagy a parancsnokságot telepítették olyan településre ahol működött csendőr őrs, vagy pedig az őrsök diszlokációját szervezték át oly módon, hogy a parancsnokság székhelyére is jusson őrs. Az ország belsejében szolgálatot ellátó csendőr őrsökhöz képest tehát a határszéli csendőr őrs esetében a szakasz- és szárny-parancsnokságok kiestek. A határszéli csendőrség speciális szervezeti eleme volt az úgynevezett nyári őrs. A nyári őrsök a hó elolvadása és leesése közötti időszakban működtek a Kárpátokon átvezető ösvények lezárása céljából. Tavasszal az anyaőrs személyi állományának egy része a szükséges felszereléssel felköltözött a nyári őrsre. Őszig itt teljesítettek szolgálatot. A nyári őrsök minden tekintetben az anyaőrs irányí-

tása alatt álltak, ellátmányukat is innen szállították fel számukra. A nyári őrstagjai szolgálatukat az őr közelében látták el.¹⁷⁴ **(IX.sz. és X. sz. melléklet)**

A dualizmuskori magyar határőrizetbe legkésőbb a Magyar Királyi Határrendőrség lépett be. A testületet határőrizeti feladatok ellátására hozták létre, más jellegű szolgálati tevékenységet nem is kellett végeznie. Az egyetlen rendvédelmi testület volt, amelynek alapfeladatát alkotta a határőrizet. A határőrizeti feladatokat ellátó többi rendvédelmi testület más rendvédelmi teendői mellett teljesített határőrizeti szolgálatot a határ mentén elhelyezkedő alakulatai által.¹⁷⁵

A Magyar Királyi Határrendőrség szervezeti felépítése 4 lépcsős volt, bár a határrendőr őrségek csak 1908-1912-ig működtek. A határrendőr őrségek a határrendőr kirendeltségek alárendeltségébe tartoztak. A határrendőr kirendeltségeket pedig a határrendőr kapitányságok irányították. A kapitányságok országos szintű irányítását pedig a belügyi tárca szervezetében létrehozott határrendőr osztály látta el. A magyar-román határon 4 határrendőr kapitányság és 9 határrendőr kirendeltség működött.¹⁷⁶ **(XI.sz. melléklet)**

Összességében tehát a Magyar Királyság rendvédelmi testületei közül a pénzügyőrség, a határszéli csendőrség és a határrendőrség vett részt az ország vámhatárainak az őrzésében. A pénzügyőrség, határszéli csendőrség és a határrendőrség vámhatáron szolgálatot teljesítő személyi állományának mintegy kétharmada a magyar-román, míg egyharmada a magyar-serb határon teljesített szolgálatot. A román-magyar határon összesen 22 határátkelőhely működött.¹⁷⁷ **(XII.sz. , XIII.sz. és XIV.sz. melléklet)**

A magyar állam határainak őrzésében azonban nemcsak a fegyveres rendvédelmi testületek vettek részt. A vámhatárokkal érintkező járások úgynevezett szolgabírói kirendeltségeket is működtettek, amelyek hatáskörébe a határrend tartozott. A szolgabírói kirendeltségek azonban a határrendőrség felállításával megszűntek, feladataikat a határrendőr kapitányságok és kirendeltségek vették át.¹⁷⁸

A határőrizeti feladatok ellátásában részt vettek még a XIX. század utolsó negyedében kiépülő állami állatorvosi rendszer részeként működő vesztegintézetek is, amelyeket a századfordulótól belépő állomásnak neveztek. Az állami állatorvosi rendszer a földművelésügyi tárca felügyelet alá tartozott. Az állami állatorvosi rendszer kiépülésének és működésének döntő szerepe volt az egészséges és ezáltal piacképes magyarországi állatállomány kialakításában. Az ország területét 3 állatorvosi felügyelőségre osztották: a pozsonyira, a budapestire és a kolozsvárira. A felügyelőségeket területekre osztották, amelyek hatósági területe általában egy vármegyére terjedt ki. A vármegyékben pedig járasként működött 1 állami állatorvos.¹⁷⁹

A belépőállomások élén állatorvos állt, melyet a szükséges néhány fős asszisztencia támogatott feladata ellátásában. A belépőállomásokat a határátkelőhelyekre telepítették. A forgalmas határátkelőhelyeken működő belé-

pőállomásokon két állatorvost is foglalkoztattak, belépőállomás vezető és vezetőhelyettesi beosztásban. A belépőállomásokon dolgozó állatorvosok a járási állatorvosokkal azonos besorolásba kerültek az állami hierarchiában. Annak a járásnak az állatorvosával, amelyik járás területén feküdt a belépőállomás, a járási és a belépőállomási állatorvosok egyaránt helyettesítették egymást. A belépőállomási állatorvosok azonban nem a területileg illetékes megyei állatorvosi kerület alárendeltségbe, hanem az állatorvosi felügyelet közvetlen alárendeltségébe tartoztak. Az erdélyi belépőállomások a kolozsvári felügyelőség irányítása alatt álltak.¹⁸⁰ **(XV.sz. melléklet)**

A mezőgazdasági termékek ellenőrzése, a fertőző állatbetegségeknek az ország területére történő bejutása megakadályozására hivatott vesztegintézetek, illetve belépőállomások mellett humán belépőállomások is működtek egy-egy orvos irányításával és a szükséges asszisztenciát ellátó személyzet segítségével. A humán belépőállomások feladatát a fertőző emberi betegségek Magyarország területére való bejutásnak megakadályozása alkotta. A humán belépőállomásokat — a vesztegintézetekhez hasonlóan — a határátkelőhelyekre telepítették. A humán belépőállomások az állami népegészségügyi és járványügyi rendszer részét alkották. Kiépitésükre a XX. század kezdetén került sor.¹⁸¹ **(XVI.sz. melléklet)**

A magyar közigazgatási szakhatóságok azonban — a határforgalom ellenőrzésében való részvétel mellett — a zöld határ őrzetében is részt vettek a vámhatárok menti rendőrizgatási személyzet által. A Magyar Királyságban a középkorig visszanyúlóan kiemelt figyelmet fordítottak az erdőkre. A kiegyezés nyomán alapjaiban rendezték a témakört. Tisztázták a tulajdonviszonyokat. A feudális eredetű erdőhasználati jogokat az állam megváltotta és az érintett erdőket a községek tulajdonába adta. Összesen hétféle erdőtulajdon létezett. Állami erdők a központi államhatalom, illetve valamely szervezete birtokában. Az önkormányzati tulajdonú erdők, általában a községek tulajdonában. Egyházi erdők az egyházak tulajdonában. A hitbizományok egy részéhez is tartoztak erdők. Gazdasági társaságok is részesedtek erdőtulajdonban. Természetesen magánszemélyek is rendelkeztek erdőkkel. Az erdőtulajdonok rendezését követően, definiálták az erdőkihágásokat, majd megállapították az erdőművelés szervezeti kereteit, továbbá őrzésük és védelmük lehetőségeit, valamint létrehozták az erdészeti szakhatóságokat. Az erdőkkel kapcsolatos szabályozásokat elődeink 1879-ben foglalták törvénybe.¹⁸²

Az erdőhatóságoknak — az erdőterület nagyságától függően, a törvényben meghatározott számú — szakképzett személyzetet kellett állandóan foglalkoztatni, 3 000 holdanként legalább 1 fő erdőmérnök foglalkoztatása volt kötelező, akit általában erdőtisztnek neveztek. A kisebb erdőbirtokosok pedig erdőmérnökkel szerződhetek állandó szaktanácsadásra. Az erdőmérnökök felügyelete alatt álltak az erdőgazdasági segédszolgálatot ellátták. Őket általában alerdészek hívták. Az alerdészek csoportjába tartoztak a főerdő-

őrök, erdőőrök, vadászok. Őket egyes vidékeken erdőmesternek, lövőmesternek, vagy erdőkerülőnek is nevezték. Az erdőgazdasági segédszolgálatot ellátókat 1 000 holdanként voltak kötelesek foglalkoztatni az erdőtulajdonosok. Az erdőtulajdonosok mulasztása esetén az állam — a tulajdonos költségére — pótolta a hiányzó személyzetet. Az erdőmérnököknek az erdészeti egyetem diplomájával, az erdészeti segédszolgálatot ellátóknak pedig az erdőőri vagy vadőri szakiskola elvégzését bizonyító erdőőri, illetve vadőri szakvizsgával kellett rendelkezniük. Ez a képesítési követelmény azonban az újonnan felvettekre vonatkozott. Azok, akik már munkában álltak nyugdíjazásukig végezheték feladataikat.

Az erdőbirtokosoknak azonban nem csak szakszemélyzetet kellett foglalkoztatniuk, hanem a törvény azt is előírta számukra, hogy úgynevezett üzemterv szerint gazdálkodjanak az erdőben. Az üzemtervet pedig az állami erdőhatóság hagyta jóvá és ellenőrizte a végrehajtását. A kicsiny erdőbirtokkal rendelkezőknek ésszerű gazdálkodása érdekében erdőhatósági társulást kellett létrehozniuk.¹⁸³ Azoknak az erdőbirtokosoknak az erdejét, akik az üzemtervtől eltértek az állami erdőhatóságok saját művelés alá vonta, melynek haszna természetesen a mindenkori tulajdonost illette. A tulajdonosok kezelésébe akkor kerülhetett vissza az erdő, ha az erdőhatóságok által kifósoltakat kijavították.

A rablógazdálkodás megelőzése, az erdők elhanyagolásának lehetetlen tétele érdekében, az erdővagyon felügyeletének biztosítása céljából a magyar állam létrehozta az országos erdőhatósági rendszert. Az erdőhatóság az erdőket felmérte és figyelemmel kísérte. Az erdőket osztályozták, azokról törzskönyvet is vezettek. Az erdőhatóság felelős volt a hatósági területén fekvő erdők állapotáért. Járásonként erdőgondnokságok, megyénként erdőigazgatóságok, több megyére kiterjedően pedig erdőfelügyelőségek működtek. Az erdőhatóságok munkatársai erdőmérnökök lehettek. Ők — ellentétben az erdőtulajdonosok által alkalmazottakkal — állami szolgálatban álltak.

Az erdőtulajdonosok és a közérdek közötti összhang érdekében Országos Erdőigazgatási Tanácsot is létrehozta. A tanács tagjait a földművelésügyi miniszter kérte fel három évre a törvény által meghatározott számban az Országos Erdészeti Egyesület, a Mezőgazdasági Kamara és az Országos Erdészeti Gazdasági egyesület által javasoltak közül. Az egyesületek kizárólag olyan személyeket javasolhattak, akik legalább két évtizedes gyakorlattal rendelkeztek.¹⁸⁴ **(XVII.sz. melléklet)**

Az erdőhatósági munkakörbe kinevezni, illetve erdőgazdasági segédszolgálati teendők ellátására az erdőbirtokosok kizárólag olyan személyeket alkalmazhattak, akik — a törvényben előírt szakmai képesítés mellett — erkölcsi bizonyítvánnyal bizonyítani tudták fedhetetlen erkölcsösségüket és a 20. életévüket betöltötték, továbbá magyar állampolgárok voltak. Az erdészeti segédszolgálatot ellátók számára kötelezővé tették a vármegyéenként

létrehozott Erdészeti Segédszolgálati Szervezeti tagságot. E szervezetek tagjai számára — a földművelésügyi miniszter mintaszabályozásában foglaltaknak megfelelően — az erdőfelügyelőségek szabályozták a szolgálati és nyugellátási rendjüket, melyet a foglalkoztató erdőbirtokosaik kötelesek voltak betartani.¹⁸⁵

A Magyar Királyságban több foglalkozás volt, amelynek a gyakorlói családtagjaikkal a rájuk bízott területen laktak a foglalkoztatóik által biztosított szolgálati lakásban és a felügyeletük alatt álló műtárgyakat, illetve terepszakaszokat őriztek, karbantartottak, a kisjavításokat végrehajtását irányították. Ide tartoztak például a gátőrök, vasúti pályaőrök és az erdészet terén foglalkoztatottak is. E foglalkozások gyakorlóit a foglalkoztatók formaruhával és lőfegyverrel is ellátták. Ők képezték a magyar törvénykönyvben a közhatósági személy fogalmát.

A közhatósági személyek joga volt — nem csupán a rá bízott vagyontárgy őrzése —, hanem az észlelt bűncselekmények elkövetőinek az elfogása is. Ebből a célból fegyverhasználati joguk is volt. Elfoghattak személyeket, lefoglalhattak eszközöket, például fatolvajok illegális fakivágás során használt szerszámaikat stb. A személyeket és eszközöket azonban haladéktalanul át kellett adni az értesítésükre megjelenő területileg illetékes rendvédelmi testületek járőreinek további intézkedés céljából.¹⁸⁶

Ebbe a feladatkörbe illeszkedett a vámhatárok menti erdészeti személyzet azon kötelezettsége, hogy az általuk ismeretlen és gyanúsán viselkedő személyeket feltartóztassák, igazoltassák és ha tiltott határátlépés gyanúja felmerült a határőrizeti szervezetek számára átadják. A közhatósági jogú személyek jogköréből fakadóan e tevékenységben kizárólag azok vehettek részt, akik — a szakmai, erkölcsi stb. feltételeknek való megfelelően túl — eredményesen részt vettek a közhatósági jogkört gyakorlók számára előírt tanfolyamon. A tanfolyam végén letett sikeres vizsga nyomán váltak felelősségteljesítővé, amely a foglalkoztatásuk előfeltétele volt.¹⁸⁷

Kutatásaim során nem talákoztam olyan írásos emlékekkel, illetve feldolgozással, amely számszerűsítve tartalmazta volna a dualizmus időszakában a Magyar Királyságban a fegyverrel felszerelt közhatósági jogú személyek létszámát. A törvényi szabályozásokból fakadóan egyszerűen megbecsülhető ez a létszám. A gátak hosszúságát figyelembe véve 4 000 fő gátőr, a vasúti pályahosszakból adódóan pedig 5 500 fő pályaőr, az erdők kiterjedése alapján pedig 25 000 fő erdőmérnök és erdészeti segédszolgálatot ellátó személy, végül pedig a települések számát tekintve véve mintegy 15 000 fő mezőőr teljesíthetett szolgálatot az országban, azaz összesen csaknem 50 000 fő. Ez a létszám a duplája volt 12 000 fős Magyar Királyi Csendőrség és az összeségében ugyancsak 12 000 fő körüli létszámmal rendelkező magyarországi rendőrségek összesített létszámának. A határőrizeti feladatok ellátásához azonban — földrajzi elhelyezkedésükből fakadóan — csupán a határok men-

ti erdőségek személyzete és a határszéli települések mezőőrei nyújtottak segítséget. A magyar-román határ közelében terülhetett el becslésem szerint az ország erdővagyonának 15 %-a. Ebből fakadóan pedig az erdőszemélyzet 15 %-a is itt teljesíthetett szolgálatot, nevezetesen mintegy 3 750 fő. E létszámot gyarapították minden bizonnyal a magyar-román határvonallal rendelkező települések mezőőrei. Összesen 22 járás rendelkezett magyar-román határral. Járásonként átlagosan 5 települést számolva határvonallal rendelkező településnek és településenként egy fő mezőőrt figyelembe véve, a magyar-román határ őrzéséhez 110 fő körüli mezőőr nyújtott segítséget. Összességében tehát 3 750 fő erdészeti személyzet és 110 fő mezőőr, azaz 3 860 fő fegyveres közhatalósági jogú személy segítette a határőrizeti feladatokat ellátását megvalósító rendvédelmi szervezetek tevékenységét a magyar-román határon.

A magyar-román határon tehát mintegy 400 fő pénzügyőr a 4 572 főnyi pénzügyőrség 8,75 %-a, 100 fő vámtisztviselő a mintegy 300 főnyi teljes vámhivatali tisztviselői létszám 1/3-a, 1 000 fő csendőr — akik a 12 000 fős csendőrség létszámának 8,3 %-át alkották —, 190 fő határrendőr — akik a 480 fős határrendőrség 39,5 %-át tették ki —, 30 fő humán orvosi és 30 fő állatorvos teljesítettek szolgálatot.

Összesen tehát 1 590 fegyveres és 160 fegyver nélküli munkatárs, azaz összességében 1 696 fő őrizte a magyar-román határt. Ebbe a létszámba a vámhivatali segédszemélyzetet és a humán, illetve állatorvosi asszisztenciát nem számolom bele. A magyar-román határ őrzése valamely részfeladatának teendőit élethivatásszerűen gyakorlók munkáját 3 860 fő fegyveres közhatalósági jogú személy segítette. Figyelmen kívül hagytam továbbá a szolgabírói kirendeltségeket is, mivel tevékenységüket a határrendőrök vették át. Első látásra tehát úgy tűnhet, hogy a magyar-román határt — a segítő létszámot is figyelembe véve — összesen 5 556 fő őrizte, ellátva a határőrizeti, határforgalom-ellenőrzési és a határrend-betartási teendőket is. Ez ugyan igaz, azonban a kép ennél árnyaltabb, amely a korabeli határőrizeti metodika megismerése nyomán válhat teljes egészében egyértelművé.

III/4. A magyar határőrizeti metodika.

A negyedik kérdés amire választ kell kapnunk, hogy milyen volt a határőrizeti metodika lényege?

A dualizmus-kori Magyar Királyságban nem törekedtek arra, hogy a határőrizeti teendőket, vagy annak döntő többségét egy szervezetre bízzák. E helyett a rendvédelmi testületek határmenti alakulataira bíztak olyan részhatárőrizeti teendőket, amelyek a testület alapfeladataival többé-kevésbé összhangban álltak.¹⁸⁸

A korabeli határőrizet megismerése szempontjából lényeges, hogy a Magyar Királyság államhatárainak csak kisebb szakaszát a magyar-román és

a magyar-szerb határt őrizték. A Magyar Királyság és az Osztrák Császárság közös határa ugyanis az Osztrák-Magyar Monarchia belső határa volt, ahol személyek és áruk bárhol, és bármikor szabadon léphettek át a határt. Csupán az Osztrák-Magyar Monarchia külső határai képeztek vámhatárt. Ezen külső határokról pedig a két társország a rá eső részt önállóan őrizte.¹⁸⁹

A magyar törvények lehetővé tették, hogy az ország határait mindenki utiokmány nélkül, szabadon átléphesse. Ez volt az alaphelyzet, hogy kiknek volt szüksége mégis utiokmányra az alaphelyzettől eltérően azt külön jogszabályban határozták meg. Külföldi állampolgárok számára a belügyminiszter abban az esetben írhatott elő útlevél-kötelezettséget, ha az illető országa a magyar állampolgárok számára is kötelezővé tette az útlevelet az állam területére való belépéshez. A magyar állampolgárok szabadon léphettek át a határt, azonban a kötelező katonai szolgálatot töltők, a jogerősen elítéltek csak külön engedéllyel léphettek át a határt, kiskorúak pedig csak felnőtt kísérettel. Ezen előírásoknak azonban csupán a magyar-román és a magyar-szerb határon volt jelentősége, mert ezeken a határszakaszokon volt határelőőrzés.¹⁹⁰

Mivel a Román Királyság és a Szerb Királyság útlevélkötelezettséget írt elő az ország területére lépő külföldi állampolgárok számára, ezért magyar részről is előírták a román és a szerb alattvalók számára a Magyar Királyság területére lépéshez az útlevélkötelezettséget. A román törvények ugyan a vízumot is előírták, azonban ezt a román hatóságok nem igényelték. Európában egyébként csupán a Török Birodalomban, illetve az Orosz Birodalomban volt vízumkötelezettség. Ebbe a két országba azonban oly kevesen utaztak, hogy a magyar lakosság számára szinte ismeretlen volt a vízum fogalma. Európa államaiba általában szabadon lehetett utazni. A legtöbb országba ehhez még útlevél sem kellett. Az útlevél általában akkor vált szükségessé, ha a célországban a magyar állampolgár olyan tevékenységet szeretett volna folytatni — például tanulmányok — amelynek az engedélyhez kötöttsége miatt szükség volt vízumra, amelyhez pedig útlevél is kellett. A romániai és a szerbiai előírásokból fakadóan a magyar-román és a magyar-szerb határ nem csupán vámhatár volt, hanem egyben útlevélköteles határszakasz is.¹⁹¹

Mai szemmel nézve is rendkívül liberális szemléletmóddal kezelték a határforgalom kezelését. A magyar határőrizeti szervezetek utasításba kapták, hogy akkor is át kell engedni a határon a határátlépésre jelentkezőket, ha ugyan nincs náluk az utiokmányuk, azonban a határőrizeti testületek munkatársai látásból ismerik és emlékeznek arra, hogy az illetőnek van útlevele. A határállomásokon szolgálatot teljesítő és a határőrizetben részt vevő rendvédelmi testületek családtagjai és háztartási személyzetük tagjai, valamint a vasúttársaságok alkalmazottai, családtagjaik és háztartási alkalmazottaik utiokmány nélkül átmehettek a határ túloldalán lévő szomszédos településre. Mindkét oldal érintett háziasszonyai bevásárlásaik egy részét általában a

szomszédos ország legközelebbi piacán valósították meg. A vasúti személyzet határmenti szabad mozgáslehetőségei az államközi vasúti egyezmények részét alkották.¹⁹²

A dualizmus kori Magyar Királyságban határőrizet — annak részeként a határforgalom-ellenőrzés — a magyar-román és a magyar-szerb határon valósult meg. Erről a két határszakaszról, illetve a kiállított útlevelekről állnak rendelkezésre statisztikai adatok. A statisztikai adatgyűjtést azonban 1898-ban kezdték el. A Szerbiai adatok pedig már azért sem lehetnek pontosak, mert 1910 és 1913 között a szerbek útlevél nélkül léphették át a határt. A ki-vándorlási statisztikák esetében még bizonytalanabb a helyzet annak ellenére, hogy a nagy hajóstársaságok viszonylag pontos utaslistát vezettek. A rendelkezésre álló statisztikai adatok szerint a magyar-román határállomások kevésbé voltak forgalmasak, mint a szerb-magyar határállomások. A legnagyobb forgalmat a zimonyi határállomás bonyolította le, ezt követte az orsovai, majd a predeáli. Predeálon közúti és vasúti forgalom is volt. Az erdélyi határállomások közül — a forgalom sűrűsége tekintetében — a predeáli után a sósmezői, a verestoronyi és a gyergyótölgyesi határátkelőhely következett. Zimonyon haladt keresztül a konstantinápolyi vonat, amely összekötötte Magyarországot a Balkán államaival, illetve sokat számított Nándorfehérvár (Belgrád) közelsége is. Ezzel szemben a magyar-román határon működő határállomások döntően a Román Királyságba irányuló forgalmat bonyolították le. Budapestről Bukarestbe pedig két vasúti fővonal is vezetett a Brassó-Predeál-i és a Temesvár-Orsova-i.¹⁹³ (XVIII.sz. és XIX.sz. melléklet)

A magyar-román és a magyar-szerb határon azonban nem csupán útlevéllel lehetett átlépni. A dualizmus időszakában alakult ki az a kishatárforgalmi rendszer, amely — a kisantant államok gáncoskodása ellenére — tovább élt és fejlődött a két világháború közötti időszakban megkönnyítve a határ mentén lakók határátlépését. A kishatárforgalom első szabályozására 1898-ban került sor. Az útlevelek mellett az útlevélköteles határszakaszok átléphetők voltak úgynevezett átkelési igazolvánnyal is, amelyek 15-30 napig voltak érvényesek és többszöri határátlépést tettek lehetővé, valamint úgynevezett szelvényes utiigazolvánnyal. A szelvényes utiigazolványok egyszeri utazást tettek lehetővé. Kiutazáskor a határállomáson a szelvényt le-tépték, az utiigazolványt pedig lepecsételték. Visszatéréskor pedig az utiigazolványt bevonták. Ugyanott kellett tehát az államhatárt átlépni a ki- és a visszautazás alkalmával is. Az egyszeri határátlépésre jogosító igazolványok 5 napra voltak érvényesek. Ezeket az egyszeri átlépésre jogosító utiigazolványokat elvileg ugyan nem lehetett meghosszabbítani, mégis gyakran előfordult, hogy a konzulátusok szabálytalanul meghosszabbították azokat.¹⁹⁴

Nem feltétlenül jelentett egy útlevél vagy úti igazolvány egy személyt. Ezeket az okmányokat a családfő nevére állították ki és feljogosították az

okmányok a családfőt arra, hogy a családtagok is vele utazzanak. 1899-től írták elő, hogy nem elegendő az utiokmányban a családtag megnevezése és a létszám feltüntetése, hanem szerepelnie kell annak is, hogy a családfőhöz milyen viszony fűzi (feleség, gyermek) továbbá fel kellett tüntetni a családtagok nevét és korát is. Ekkor a fénykép még nem volt előírás. A kishatárforalmi utiokmányok kiváltására a határvonalról számított 40 kilométeres sávban lakók voltak jogosultak és a határ túloldalán is 40 kilométer széles sávra szólt az érvényességük. Aki azonban a határt átlépte, már senki nem ellenőrizte azt, hogy milyen távolságra utazik. Gyakorlatilag mindenki kaphatott utiigazolványt bárhol is lakott az országban, ha a határmenti 40 kilométeres sávban lévő valamely önkormányzati hivataltól azt igényelte.¹⁹⁵

Különleges elbánásban részesültek a kettős birtokosok, illetve azok akiknek a birtokán a határvonal áthaladt. A birtokok tulajdonosai és művelői — a birtokok területén belül — bárhol átlépheték a határt, de a birtok területéről a határ túloldalán elvileg csak érvényes utiokmánnyal léphettek ki. Akiknek a birtokán a határ áthaladt, illetve a határ mentén túloldali birtoktesttel rendelkeztek, terményeikkel és szerszámaikkal, valamint állataikkal — meghatározott mennyiség, illetve értékhatárig — vámmentesen léphettek át a határt. A termény átszállításához azonban szükség volt a birtoklevélre állatok átléptetése esetén pedig állatorvosi igazolással kellett rendelkezni arról, hogy az állatok egészségesek.¹⁹⁶

A határforalom döntő részét nem a távolsági, hanem a kishatárforalom alkotta. A kishatárforalom alapvetően gazdasági jellegű volt. A túrizmus még nem vált tömegessé. Az ilyen jellegű utazásokat akkoriban csak a vagyonos rétegek engedhették meg maguknak.¹⁹⁷

A magyar-román határon azonban nem csupán az utas- és áruforalom ellenőrzését foglalta magában a határőrizet. Az úgynevezett „zöldhatárőrizet” kezdetben a Magyar Királyi Pénzügyőrség határmenti szakaszai önállóan, majd — a határszéli csendőrség létesítését követően — a csendőrséggel közösen végezték. A Magyar Királyi Pénzügyőrség, majd a határszéli csendőrség határőrizeti feladataikat a testületi alapfeladatok végzése mellett látták el.¹⁹⁸

A Magyar Királyi Pénzügyőrség korszerű a XXI. század körülményei között is helyt álló metodikát alkalmazott. Ennek a „zöldhatárőrizeti” metodikának az volt a lényege, hogy az érintett pénzügyőr csapatok személyi állományát oda és abban az időben kell koncentrálni, ahol és amikor a csempésztevékenység előreláthatóan várható volt. A Magyar Királyi Csendőrség határmenti szakaszainak az erőkoncentrációját elősegítette a terep jellege is. A határvonal által érintett Al-Duna szakasz partjai jelentős mértékben mocsarasak voltak, a Kárpátokon való átjutás pedig lényegében a szorosokra korlátozódott. Ezek zárásával a legjelentősebb csempészetet meg lehetett előzni.

Ehhez természetesen a terep ismerete mellett, jól kellett ismerni a csempészek tevékenységét is. A 2 fős pénzügyőr járőrököt úgy helyezték el a terepen, hogy azok egymástól látó és halló távolságba kerüljenek. A „zöldhatárőrizet” alapelveihez tartozott, hogy az alkalmazásra kerülő pénzügyőrök között folyamatos összeköttetés jöjjön létre, mert ily módon voltak eredményesen igénybe vehetők az egyébként szemfüles csempészekkel szemben. A csempészek várható menetvonalán a pénzügyőr járőrököt többvonalasan helyezték el. Ily módon, ha a csempészeknek a pénzügyőrök egyik vonalán sikerült is átjutni, a második, vagy harmadik vonalon bizonyosan fennakadtak.¹⁹⁹

Ez a módszer eredményes volt abban a tekintetben, hogy a rendelkezésre álló eszközöket és a személyi állományt a lehető leghatékonyabban alkalmazta. Felszámolta, illetve megelőzte a csempészség döntő többségét, megakadályozta a csempésztevékenység tömegessé válását. Arra azonban nem volt alkalmas, hogy a nap minden órájában és az államhatár teljes hosszában elejét vegye a csempészetnek. A csempésztevékenységet azonban sikerült kordában tartani. 1912-ben a vámhatárral rendelkező pénzügyigazgatóságok (brassói, temesvári, fiumei, lugosi, székelyudvarhelyi, sepsiszentgyörgyi, nagyszebeni) összesen 1 418 vámjövédéki kihágást fedtek fel. Tekintettel az érintett határszakaszok hosszára és jellegére ez a szám nem tekinthető magasnak, még akkor sem, ha minden bizonnyal előfordultak olyan csempésztevékenységek is, amelyek nem kerültek a hatóságok tudomására.²⁰⁰

A Magyar Királyi Csendőrség határőrizetbe való bevonásával, 1891-től az egylépcsős magyar határőrizet kétlépcsőssé vált. Az egyik lépcsőt a tolvábbiakban is a Magyar Királyi Pénzügyőrség határmenti szakaszai látták el többvonalasan. A második lépcsőt pedig, a határszéli csendőrség valósította meg szintén többvonalasan.

A határszéli csendőr őrsök járőreinek a szolgálatellátása némileg eltért az ország belsejében szolgálatot teljesítő csendőrökétől. Az ország belsejében járőrszolgálatot teljesítő csendőrök számára meghatározták a szolgálati időt, a menetvonalat, a menetidőt, a pihenő-, illetve figyelőhelyeket és az ott eltölthető időt. Ezzel szemben a határszéli csendőrök számára, a járőrszolgálat ellátása alkalmával csupán a szolgálati időt és a pihenő-, illetve figyelési pontokat határozták meg. A járőrparancsnok állapította meg a menetvonalat és menetidőt, illetve az egyes pihenő- és figyelési pontokon eltöltendő időt. A járőrszolgálat hossza azonban természetesen a határszéli csendőrség tagjai számára is kötött volt, amely azonos volt a Magyar Királyi Csendőrség többi alakulatánál alkalmazottakkal.²⁰¹

A határszéli csendőrség sajátos elemei voltak a nyári őrsök. A hó elolvadása és leesése között működő nyári őrsökön szolgálatot teljesítő csendőrök szolgálatellátási metodikája nem tért el az anyaőrsökön megszokottaktól. A nyári őrsök működésének a lényege az volt, hogy ahhoz a területhez és abban az évszakban vált telepíthetővé a személyi állomány, ahol a szolgál-

latellátásukra a legnagyobb szükség volt. Ezáltal jóval hosszabb időt tölthettek tiltott határátlépések valószínűsíthető térségében, mintha a viszonylag távol elhelyezkedő falvakban lévő őrsobjektumból közelítették volna meg szolgálattelátásaik alkalmával a csempészösvények térségét.²⁰²

Magyarország határőrizeti teendőket ellátó testületeinek feladatköréhez tartozott az Osztrák-Magyar Monarchia hírszerzésével az együttműködés. A kiegyezési törvény ugyan nem foglalkozott külön a hírszerzéssel, azonban a felderítést a hadügy részének tekintették. Ebből fakadóan pedig a közös ügyek körébe tartozott, mint a hadügy része. Az Osztrák-Magyar Monarchia hírszerző szolgálata — az „Evidenzbureau” — a Császári és Királyi Hadsegély vezérkarának a kiegészítő részét alkotta és közvetlenül az uralkodó irányítása alá tartozott. A két társország, az Osztrák Császárság és a Magyar Királyság külön hírszerző szolgálattal nem rendelkezett. Nem fő feladatként ugyan, de hírszerzéssel is foglalkozott a diplomáciai szolgálat és annak katonai része a katonai attasék is. Centrális felépítésű, önálló szolgálatként működő hírszerző szervezettel azonban az Osztrák-Magyar Monarchiában kétség kívül a haderő rendelkezett.²⁰³

A HABSBURG-birodalomban a XVIII. század végéig a hadrakelt sereg magasabb parancsnokságai rendelkeztek felderítő szolgálattal. Békeidőben ezeket a szolgálatokat nem aktivizálták. Bonaparte NAPÓLEON alatt azonban a hírszerzés sokat fejlődött. A HABSBURG-birodalomban a XIX. században állították fel az első olyan irodát, amely a birodalom valamennyi hadserege által megszerzett információkat gyűjtötte, rendszerezte és értékelte. 1812-ben a birodalmi hadügyminisztérium mintegy 100 000 forintot tervezett a hírszerzésre. A XIX. század negyvenes éveiben HESS altbgy. a Habsburg-haderő vezérkari főnöke hozta létre a vezérkar alárendeltségébe tartozó és békeidőben is működő nyilvántartó csoportot. Egyben pedig tiszteket bízott meg azzal, hogy külföldön hírszerző tevékenységet folytassanak békeidőszakban is. 1850-ben a nyilvántartó csoportot, a központi hírszerző szolgálatot vezető irodaként „Evidenzbureau” elnevezéssel a vezérkar szervezetébe tagolták. A nyilvántartó iroda első vezetője KALIK Antal örgy. volt. KALIK 15 évig vezette a nyilvántartó irodát, onnan tábornokként ment nyugdíjba. A birodalmi hírszerző szolgálat 1872-ben már önálló szabályzattal is rendelkezett „Anleitung zum Kundschaftdienste” címmel.²⁰⁴

A központi nyilvántartó iroda — a hadtestparancsnokságok vezérkari osztályainak a szervezetében — „hírszerző főállomásokat” működtetett. A „hírszerző főállomások” pedig „hírszerző mellékállomásokat” telepíthettek egyes honvéd-parancsnokságokra és — a magyar belügyminiszter hozzájárulásával — a csendőr kerület-parancsnokságokon is kialakíthattak hírszerző mellékállomásokat. Az „Evidenzbureau”-nak minden államban volt úgynevezett „ágense”-e, ahonnan információt kívántak szerezni. Az „ágens”-eknek pedig külön kémszervezetük volt. Az „ágens”-ek által foglalkoztatott ügy-

nőkök általában díjazásért, vagy hazafias lelkesedésből végezték feladataikat. A díjazás nélkül tevékenykedőket „bizalmi embereknek” hívták. Az életvitelszerűen külföldön lakó felderítőket „megbízottnak”, a csupán célfeladattal ideiglenesen külföldre utazókat pedig „hírszerzőnek” nevezték. Az Osztrák-Magyar Monarchia külügyi szolgálata támogatta a haderő hírszerzését. Ezért például a diplomata képző intézmény a „Keleti Akadémia” tanrendjébe katonai tárgyakat is felvettek, hogy a diplomaták megfelelő felkészültséggel foglalkozhassanak a katonai témájú információgyűjtéssel is.²⁰⁵

Az Osztrák-Magyar Monarchia „Evidenzbureau”-ja által irányított hírszerzéssel állt kapcsolatban a Magyar Királyi Csendőrség határőrizeti szolgálatot ellátó része. A hírszerzést ugyan a teljes Magyar Királyi Csendőrségnek támogatnia kellett, azonban a csendőrség többi csapatánál sokkal általánosabb jellegű volt a felderítő szervezet segítése mint a határszéli csendőrségnél. A csendőrségen túlmenően a hírszerző fő- és mellékállomások munkáját támogatnia kellett a rendőrségeknek, a pénzügyőrségnek, a közigazgatásnak, a posta és távírdai szervezeteknek, az állami erdészeti személyzetnek is. A magyar határőrizetben részfeladatokat megvalósító szervezetek közül azonban a birodalmi hírszerző szolgálat területileg illetékes főállomásaival folyamatos munkakapcsolatot a Magyar Királyi Határrendőrség és a határszéli csendőrség tartott fenn. A hírszerzéssel a legkiterjedtebb kapcsolata pedig a határszéli csendőrségnek alakult ki.²⁰⁶

A magyar határőrizeti szervezetek a birodalmi hírszerzést lényegében két fő területen segítették. Egyrészt a határon legálisan, vagy illegálisan átlépő hazai és külföldi hírszerzők határátlépésének elősegítése, illetve megakadályozása alkotta a segítségnyújtás egyik területét. Emellett pedig a határmenti túloltdali területekre vonatkozó információgyűjtés által is segítettek a birodalmi hírszerzést. A határvonalat rejtetten átlépni kívánó hazai hírszerzők számára úgynevezett folyosót nyitottak, ahol az előre megbeszélten és időben a hírszerző szolgálat munkatársa akadálytalanul és rejtetten átléphetett az Osztrák-Magyar Monarchia külső határát. A hazai hírszerzés által jelzett külföldi kémek határátlépését, illetve a hazai határőrizeti szervezetek által gyanússá vált utasokat a magyar határőrizeti szervezetek (határrendőrség és határszéli csendőrség) munkatársai rejtetten megfigyelés alá helyezték mindaddig, amíg a célszemély a működési területükön tartózkodott, majd a figyelmet átadták az ország belsejében szolgálatot teljesítő társ rendvédelmi szervezeteknek, a fejleményekről pedig tájékoztatták a hírszerző szolgálatot.

Az idegen hírszerzők jelentéseinek felderítése érdekében a határszéli csendőrségnek figyelemmel kellett kísérni azt is, hogy ki kapott külföldi postagalambot, kik végeztek a galambokkal gyanús reptetési gyakorlatokat. A légtér figyelése során az idegen légi járművek személyzetét igazoltatniuk kellett, ha azok az órs működési területén leszálltak. Ha nem szálltak le, ak-

kor a repülési irányról tájékoztatták az ország belsejében szolgálatot teljesítő csendőrséget. A határszéli csendőrség figyelmének ki kellett terjednie az esetleges optikai távjelzések észlelésére, valamint azokra, akik a határ mentén rajzokat készítettek és fényképeztek. Ha a megfigyelések alkalmával gyanúba került személyeket a csendőrség előállította és megfelelő bizonyítékok kerültek napvilágra, akkor a királyi ügyészségnek adták át a bűnjelek és részletes jelentések kíséretében. Ha a bűnjelek a vádemeléshez kevésnek bizonyultak, de megalapozott gyanú birtokába kerültek a hatóságok — további nyomozás céljából — a határrendőrségnek adták át a gyanúsítottakat. Ha a gyanússá vált személyek letartóztatása még nem vált időszerűvé, de a titkos megfigyelést a csendőrség már nem tudta biztosítani a teendőket a határrendőrség vette át.²⁰⁷

Az ellenséges hírszerzés megelőzése érdekében az információknak a határon történő átjuttatása szempontjából kulcsfontosságú személyeket, tárgyakat nyilván kellett tartaniuk és azokat folyamatosan ellenőrizniük is kellett. E rendszer keretében a határszéli őrsőknek nyilvántartást kellett vezetniük az őrskörletben lévő:

- összes postagalamb tulajdonosról;
- kémkedésben gyanússá vált és a kémkedés miatt elítélt egyénekről;
- azon ingatlanokról, amelyek idegen állampolgárok tulajdonában voltak, illetve amelyeket külföldiek béreltek;
- valamennyi — a vízi határ mentén található — vízi járműről még a vízi malmokról is és az ott lakó, illetve dolgozó hajósokról;
- a havasi vezetőkről — a hegyvidéki határszakaszok esetében — és azokról, akik kiváló helyismeretükből fakadóan hegyi vezetésre alkalmasak voltak;
- minden személyről, aki nem az Osztrák-Magyar Monarchia alattvalója volt;
- azon személyekről, akikről feltételezhető volt, hogy fegyveres konfliktus esetén a mozgósítási előkészületeknek valamiképp ártalmára lehetnek.²⁰⁸

Nemcsak defenzív, hanem offenzív jellegű tevékenységet is megvalósítottak a határszéli csendőr őrsők. Ennek keretében az ellenséges katonaszökevényeket részletesen és alaposan kikérdezték az általuk ismert katonai adatokról. A határ túloldalán lévő határőrizeti szervezetek elhelyezkedéséről, létszámáról, fegyverzetéről feljegyzést készítettek, melyet naprakészen vezettek. Fontos feladatot jelentett a szomszédos ország viszonyainak megismerése. Az őrsők rendelkeztek a túloldali határmenti területek részletes térképeivel is. Elsősorban a helyi katonai, rendőri, közigazgatási és gazdasági viszonyokról kellett ismereteket szerezniük.²⁰⁹

Minden a szomszédos országra vonatkozó lényeges információt a határszéli csendőrség tagjainak a kikülönített törzstiszteknek kellett jelenteniük. A kikülönített törzstisztek az őrsőknek a hírszerző munkához kapcsolódó de-

fenzív és offenzív jellegű tevékenységét regisztráló jegyzeteket, kimutatásokat rendszeresen ellenőrizték. A szomszédos ország területéről azonban csupán figyélssel nem lehetett a kellő adatokhoz hozzájutni. Ezért alkalmazták az utasok, csempészek stb. kikérdezésének módszerét is. A minél részletesebb és pontosabb adatgyűjtés érdekében az őrsöknek törekedniük kellett besúgók alkalmazására is. Ha a besúgó fontos adatot szolgáltatott az őrsparancsnok felterjeszthette jutalmazásra az illetékes császári és királyi hadtestparancsnokság vezérkari osztályára.

Az egyik alapelv a megbízottak folyamatos és észrevétlen figyeltetése volt, amelyben esetenként a határszéli csendőrség is részt vett. A határszéli csendőrség parancsnokainak szigorú kötelességét alkotta, hogy amennyiben szükségessé vált a megbízottakkal a személyes érintkezés azt csak titokban, tanú nélkül valósíthatták meg. Szigorúan tilos volt továbbá az egyik megbízotttól bármiféle felvilágosítást adni a másik megbízottnak. A határszéli csendőrség a megbízottakon kívül az adatokat szolgáltató személyek tekintetében három kategóriát különböztetett meg. „Bizalmi egyéneknek” nevezték azokat, akik alacsonyabb néposztályhoz tartoztak, de önként, javadalmazás nélkül adták át a tudomásukra jutott értesítéseket a csendőrségnek. Ilyenek voltak például a községi előljárók, korcsmárosok, kiszolgált csendőrök stb. A besúgók alkották a második kategóriát. Ők javadalmazás ellenében adták át ismereteiket. Végül a harmadik kategóriába tartoztak azok, akik állásukból, vagy társadalmi, vagyoni helyzetükből adódóan — például nyugalmazott katonatiszt, földbirtokos, pap stb. — a nép hangulatáról, valamint a megbízhatatlannak ítélt személyekről tájékoztatták a csendőrséget. A megbízottakat a hírszerző főállomások, a besúgókat pedig a határszéli csendőrség javadalmazta.

Minden a hírszerzéssel kapcsolatos ügyet szigorú titokként kellett kezelni. A legénységi állomány csak a legszükségesebb mértékben szerezhethet arról tudomást. Csak a határszéli csendőr őrs-parancsnokok és a kikülönített törzstisztek ismerhették teljes részleteiben a rájuk vonatkozó felderítési feladatokat. A besúgók, bizalmi egyének és megbízottak neve a legszigorúbb titkot képezte.

Ha sürgős esetben szükségessé vált a hagyományos szolgálati út mellőzése, a hírszerző főállomásoknak levélben jelentették az eseményeket. Levelezések alkalmával dupla borítékot kellett használni. A külsőre a hadtestparancsnokság vezérkari osztályának címét írták, a belső borítékra pedig „hírszerzés saját kezű felbontásra” címezést írták. A jelentésben nem volt szabad név szerint feltüntetni az adatot szolgáltató megbízott nevét, helyette a fedőszámát kellett használni, amely egy tört számból állt, ahol a számláló a megbízottat jelölte, a nevező pedig a megbízó hadtest számát jelentette.

A határszéli csendőrségnek elsősorban a külsőországokban megszerzett információknak a határon történő rejtett átjuttatásában volt szerepe. A fel-

adatra „közvetítő küldöncöket” szerveztek. A „közvetítő küldöncök” személye szigorú titkot jelentett. E feladatra általában a határvízi hajósokat, csempészeket nyerték meg. E feladatok eredményes végrehajtása érdekében a határszéli csendőr őrsök parancsnokai kioktatták a közvetítő küldöncöt a közvetítendő irat célszerű elrejtéséről és ha szükséges annak gyors megsemmisítéséről. A közvetítő küldöncök — bár békeidőben is alkalmazták őket — a legtöbb munkát a háború kitörése után a határzárak bevezetését követően végezték.²¹⁰

A magyar határőrizeti szervezetek határőrizeti feladataikat komplex módon végezték. Testületenként eltérő mértékben és formában ugyan azonban tevékenységük kiterjedt a határőrizet mindhárom klasszikus területére a határforgalom ellenőrzésére, a zöldhatár őrzetére és a határrend betartatására. Teendőik végzése során a magyar és az Osztrák Magyar Monarchia birodalmi szervezeteivel is együttműködtek.

Miután sikerült áttekinteni a békeidőszakban megvalósuló dualizmuskori erdélyi magyar határőrizet lényegét, indokolt foglalkozni a háborús időszak határőrzetével is.

III/5. A háborús határőrizet Erdélyben

Az ötödik kérdés amire választ kell kapnunk, hogy milyen volt a dualizmuskori erdélyi magyar határőrizet az első világháború időszakában?

Az első világháború magyar határőrzetének bemutathatósága érdekében meg kell ismerkednünk a kivételes hatalom magyarországi szabályozásával. A kivételes hatalom terminológiát a kortársak használták. A terminológia jól érzékelteti, hogy a háborús időszakra vonatkozóan a jogi környezetet módosították, melynek keretében az alapvető jogok gyakorlását (gyülekezés szabadság, szólásszabadság, utazás szabályozása stb.) szűkítették, valamint az ország irányítását utasításos alapokra helyezték.²¹¹

A kivételes hatalomra vonatkozóan Európa országaiban a XIX-XX. század fordulóján alkottak törvényeket. Európa országaiban alapvetően kétféle megoldást alkalmaztak. A német minta szerint a kivételes hatalom jogosultságai a haderőhöz kerültek. A britt minta szerint a kivételes hatalom jogosultságai a polgári kormányzathoz kerültek. Az Osztrák-Magyar Monarchia két társországában az Osztrák Császárságban és a Magyar Királyságban a kivételes hatalom szabályozása során eltérő mintát követtek. Az osztrák országgyűlés a német minta nyomán, a magyar országgyűlés pedig a britt minta nyomán alkotott törvényt a kivételes hatalomról.²¹²

A Magyar Királyság területén — a hadművelési területek kivételével — a kivételes hatalom időszakában sem kerültek a rendvédelmi szervezetek a haderő fennhatósága alá. A kivételes hatalmat a Magyar Királyságban nem a haderő, hanem a kormány gyakorolta a közigazgatás által. A szabályozás

következtében a magyar határőrizeti szervezetek is csak akkor kerültek a véderő alárendeltségébe, ha működési területük hadműveleti területté vált.

A magyar határőrizet teendőit ellátó rendvédelmi testületek azonban a fegyveres összecsapás kezdetén illetve azt közvetlenül megelőző időszakban — helyzetükből fakadóan — kitüntetett szerepet tölthettek be a határok biztosításában. E feladataik eredményes ellátása érdekében pedig már a béke-időszakban fel kellett készíteni az érintett testületek határmenti alakulatait. A felkészítés a XX. század elejétől szisztematikusan és folyamatosan valósult meg. Az első világháború kitörésére már a szükséges személy és tárgyi feltételek egyaránt a határőrizeti szervezetek rendelkezésére álltak és a háborús összműködés elveit és szabályait is kidolgozták, valamint az érintetteket felkészítették azok megvalósítására.

A haderő területileg illetékes hadtest-parancsnokságok vezérkarainak tisztjei — az érintett rendvédelmi testületek képviselőivel — a helyszínen mérték fel a helyzetet és annak figyelembe vételével dolgozták ki mozgósítási feladatok esetén a határőrizeti szervezetek teendőit és tervezték be a teendők ellátásához szükséges személyi és tárgyi feltételeket.²¹³

Háború időszakában a vámhatárok menti pénzügyőr szakaszok személyi állománya népfelkelői állományba került. Ebből fakadóan pedig ezekre a szolgálati helyekre már békeidőben a fiatalabb, nőtlen korosztályok voltak helyezhetők. Az ide helyezetteknek pedig részt kellett venniük a tartalékos katonai továbbképzéseken.

Elhelyezésükre akkor kerülhetett sor, ha ugyancsak a fiatal korosztályokhoz tartozó nőtlen bajtársakkal tudta pótolni a testület az elhelyezését kérőt. Az újonnan ide helyezetteket természetesen pótlólag kellett mindarra felkészíteni amit a határmenti szolgálati helyen tevékenykedő bajtársai a kivételes hatalom időszakára vonatkozó teendők tekintetében már elsajátítottak.

A népfelkelői állományba helyezés kivételével ugyanazok a szabályok vonatkoztak a határszéli csendőrségnél szolgálatot teljesítőkre, mint a határmenti pénzügyőr szakaszok személyi állományára. Az érintett rendvédelmi testületek határmenti alakulatainak személyi állománya számára általában külön továbbképző tanfolyamokat szerveztek a haderőnél. Az érintett rendvédelmi testületek határmenti alakulatainak személyi állománya a magyar haderő előrenyomulása esetén a helyén maradt és tovább folytatta szolgálatát. A hazai haderő visszavonulása esetén azonban a véderővel együtt kellett visszavonulniuk.²¹⁴

Mozgósítás esetén a véderő a határszéli csendőr őrsöket tekintette a hártárbiztosítási teendők bázisának és irányítási centrumának, mindaddig amíg a haderő csapatai felvonultak az államhatárra. A határszéli csendőrségnek — a helyi pénzügyőr csapatok támogatásával — meg kellett akadályoznia a túldalról érkező felderítést és az esetleges szabotázs akciókat. Ennek érdeké-

ben a járőrök létszámát — a korábban általános 2 fő helyett — általában 6 főre emelték.

A csempészek valószínűsíthető helyére és idejére koncentrálnak a szolgáltatás-szervezés pedig, a határon az illetéktelen személyek és a kisebb fegyveres csoportok átjutásának megakadályozására irányuló szolgáltatás-szervezés váltotta fel. Meg kellett szervezniük a közlekedési hálózat, elsősorban a vasútvonalak védelmét, különös tekintettel a létfontosságú műtárgyakra és csomópontokra. Ugyancsak védelem alá kellett venniük a hírközlési állomásokat (távírdák) és a közigazgatási központokat.

Emellett pedig elő kellett készíteni a nagyobb tömeg befogadására alkalmas épületeket, hogy a haderő határra felvonuló mozgósított csapatainak személyi állománya azokban elhelyezhető legyen. Lehetőségeik függvényében arra is kísérletet tehettek, hogy a békeidőszakban szokásos felderítő módszerektől eltérően derítsék fel a túloldalon elhelyezkedő katonai alakulatokat, illetve — ha arra lehetőség nyílik — szabotázsakciókat hajtsanak végre a közlekedési csomópontok, raktárak, hírközlő állomások és vezetési pontok ellen. Ezzel azonban nem veszélyeztethették a hazai létesítmények védelmét.

A monarchia katonai vezetése fontosnak tartotta a határra vezető közlekedési infrastruktúra védelmét ezért előírta az úgynevezett vonaltartalékok létrehozását is. Nem csupán a vasútvonalakt kellett tehát járőrözéssel és a csomópontokat valamint a műtárgyakat állandó őrsgálattal őrizni, hanem — a szabotázsakciók felszámolhatósága érdekében — a vasúti vonalszakaszokra vonaltartalék csapatot is szerveztek, amely készenlétben állt a diverzáns támadások felszámolására.²¹⁵

E feladatok teljesítésére azonban a határmenti testületek békelétszáma nyilvánvalóan elégtelennek bizonyult volna. Ezért már békeidőszakban elkészítették a terveket arra vonatkozóan, hogy a mozgósítás kihirdetésének időszakára a Magyar Királyi Csendőrségnek az ország belsejében szolgálatot teljesítő csapataitól a határszéli csendőrség létszámával közel azonos létszámú erősítés érkezzen a határszéli csendőrséghez.

A határ mentén élő lakosság sorköteles tagjainak pedig a határszéli csendőr őrsökre kellett bevonulniuk. Itt kapták meg személyi felszerelésüket is. Ehhez persze az őrsökre már békeidőben pontos nyilvántartást kellett vezetniük az érintett sorkötelesekről. A lóval rendelkezőket általában lovastúl vonlatták be.²¹⁶

A kivételes hatalom időszaka szerteágazó feladatainak eredményes ellátása érdekében tervezett létszámnövekedés befogadására azonban a határszéli csendőr őrsök elhelyezési körletei elégtelennek bizonyultak volna. Ezeket az őrsöket kibővítették, egyben pedig a védelmüket is megerősítették. Az őrsök környezetét a kilövést akadályozó növényzettől megtisztították, valamint az őrsök épületeit futóárkokkal és szögesdrót akadályokkal vették körül. Az

őrsök számára pedig sorozatlövő fegyvereket is rendszeresítettek objektumvédelmi fegyverek gyanánt. Fontos volt, hogy a határszéli csendőr őrsök között hírösszeköttetés jöjjön létre. Ezért úgynevezett optikai távjelző készülékekkel szerelték fel az őrsöket, a kezelésükre pedig a haderő készítette fel az őrsök személy állományát.²¹⁷

A mozgósítás kezdetétől a hazai véderő csapatainak a határra történő felvonulásáig tehát a védelmi és határbiztosítási teendők kivitelezése a határszéli csendőr őrsökre hárult. A haderő megérkezése után azonban az irányítást a haderő tisztjei vették át.

Az első világháború során azonban — a gondos előkészítés ellenére is — szomorú sorsra jutott a Magyar Királyság rendvédelmi testületeinek Erdély határára működő szervezeti egységeiben szolgálatot teljesítő személyi állomány. A Román Királyság ugyanis 1916-ban meglepetésszerűen hátba támadta a Magyar Királyságot, akkor amikor — az egyébként lényeges főlényben álló — Magyar Haderő le volt foglalva az orosz és az olasz frontokon. A román vezetés ugyan elszámolta magát, mert — nehéz helyzetben lévő — központi hatalmak képesek voltak olyan erőkoncentrációt létrehozni, amellyel a román haderőt felszámolták és a Román Királyság területét megszállták. A megszállt területen pedig a központi hatalmakkal rokonszenvező kormányt hoztak létre.²¹⁸

Mindez azonban már nem segített a magyar rendvédelmi testületek határmenti alakulatai személyi állományának a tagjain. A váratlan támadás során a román haderő gyors előrenyomulást valósított meg, mivel a magyar haderő távolléte miatt sokszoros túlerőben volt. A magyar rendvédelmi testületek számára ugyan meghatározták, hogy túlerejű támadás esetén vonuljanak vissza, azonban már nem volt hová visszavonulni, mert a magyar rendvédelmi testületek objektumait a román haderő körbezárta. A magyar rendvédelmi testületek határmenti alakulatainál szolgálatot teljesítők védekeztek ameddig tudtak. Sorsuk a megsemmisülés volt. Valamennyien hősi halált haltak a haza védelmében.

A román haderő leverése után a magyar rendvédelmi testületek határmenti objektumait újjáépítették és új személyi állománnyal töltötték fel. A határt pedig az eredeti határvonalától — ami általában a hegygerincen húzódott — mintegy 20 kilométerrel kijebb helyezték a Román Királyság területén, hogy jobban figyelemmel lehessen kísérni az esetleges támadó csapatmozgásokat és még a gerincvonal túloldalán fel lehessen tartóztatni a támadó erőket.

A központi hatalmak által hatalomra segített román kormány az új határvonal ellen nem emelt kifogást. Ennek a határvonalnak azonban már nem volt gyakorlati jelentősége mivel a központi hatalmak vereségének következtében a győztesek nem voltak tekintettel a korábbi egyezményekre.²¹⁹

III/6. A dualizmuskori magyar határőrizet tapasztalatai

Végezetül pedig a hatodik kérdés amelyre válaszolni célszerű nem lehet más mint, hogyan értékelhető összességében a dualizmuskori erdélyi magyar határőrizet?

A korabeli erdélyi magyar határőrizet értékelése során mindenképpen megállapítható, hogy:

- a történelmi Magyarország utolsó határőrizeti formáját alkotta;²²⁰
- nem csupán a Magyar Királyság államhatárait őrizte, hanem egyben egy nagyobb szervezet az Osztrák-Magyar Monarchia külső határainak egy részét is;²²¹
- az Osztrák-Magyar Monarchiának az európai hatalmak körében betöltött szerepe, valamint a szomszédos külállamok ereje nem tette szükségessé, hogy a határőrizet békeidőszakban katoani erőt is alkalmazzon;²²²
- a technika fejlődése nyomán bekövetkezett haditechnikai fejlesztések oly módon módosították a harceljárásokat, hogy a határőrizetben békeidőszakban katoani erő alkalmazása túlhaladottá vált, a Magyar Királyságban a Carl von CLAUSEWITZ által megfogalmazott elvek figyelembevételével működött a határőrizet;²²³
- a dualizmus során felszámolták a magyar határőrizetben a föld használatán nyugvó, feudális jellegű határőrizeti szolgálat maradványait is, a határőrizet a polgári kormányzás elvárásainak megfelelően alakult;²²⁴
- a magyar állam határőrizete a magyar kormány felügyelete alatt állt, abba a közös ügyek kivitelezésére hivatott szervezetek nem avatkozhattak be²²⁵
- a dualista időszak határőrizetét szabályozó jogszabályok a határőrizet és a hozzá kapcsolódó utasforgalom legszabadabb formáját tették lehetővé, amelyet azóta sem sikerült utolérni;²²⁶
- a magyar állam szervezetében nem hoztak létre olyan rendvédelmi testületet, amely a határőrizet valamennyi részfeladatát integrálta szervezetében, hanem e helyett a rendvédelmi testületek határmenti alakulatai között osztották fel a részhatárőrizeti teendőket, oly módon, hogy azok harmonizáljanak a testületi alapfeladatokkal, a határőrizet egészét pedig a Magyar Királyi Hátrendőrség fogta össze egyben megvalósítva egyes részhatárőrizeti feladatokat is, ebből fakadóan pedig ez a rendszer takarékos volt;²²⁷
- a korabeli határőrizettel szembeni kihívásoknak, amelyek részint technikai jellegűek voltak a határon áthaladó vasútvonalak kiépítése nyomán részint az árú- és utasforgalomnak a korábbi időszakhoz képest ugrásszerű növekedéséből, továbbá a magyar állam és a szomszédos királyság között létrejött humán- és az állategészségügyi szinteltérésből fakadó elővigyázatosságból fakadtak a magyar határőrizet rugalmasan megfelelt.²²⁸

Jegyzetek:

¹ *Nemzetközi jog*, 234.p.

² Sz.G.: Vonalak, számok, kövek.

³ A Kármán-vonal a világűr határa, mely 100 km-es magasságban húzódik. Ez az a magasság, ahol egy jármű már nem tud a felhajtóerő segítségével repülni, és el kell érnie az első kozmikus sebességet (7,9 km/s). A határt, mely a nevét viseli KÁRMÁN Tódor határozta meg. A 100 km egy kerekített érték, mely csak kevéssé tér el az eredetileg számítottól.

⁴ HUNFALVY

⁵ PRINZ

⁶ TAKÁCS

⁷ SALLAI: Az államhatár fogalmának történeti áttekintése.

⁸ GÁSPÁR: *Határismeret*. 55.p.

⁹ KRISTÓ — MAKK — SZEKFŰ

¹⁰ Gyepűrendszer: az ellenséges támadások ellen, védekezés céljából kialakított terület-sávok rendszere a korai Árpád-korban. A természetes, védekezésre alkalmas határokat mesterséges védőművekkel s az ezeken túli lakatlan vagy gyéren lakott területsávokkal bővítették. A lakatlan területsávot gyepűelvének, az ezen belül húzódó védővonalat gyepűnek nevezték.

GÁSPÁR: *A határőrzés története*. 19-43.p.

¹¹ Loc.cit. 44-46.p.

¹² HERNER

¹³ BAROSSY

¹⁴ SUBA: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején.

¹⁵ SALLAI: Az államhatárok.

¹⁶ SZÁNTÓ

¹⁷ HERNER: op.cit.

¹⁸ TÓTH

¹⁹ PARÁDI: *A magyar rendvédelem története*. 36-37.p.

²⁰ SALLAI: Az államhatárok. op.cit. 26.p.

²¹ „... mikor Szulejmán khán a német császártól Esztergomot és Székesfehérvárt elvette. Komárom közelében a Duna partján magas földhalom rakatott. Széles és magas domb ez, amely kelet-nyugati irányba nyúlik. Két oldalán fenyőgerenda van felállítva öt ember magasán és a kettő között is egy magas gerenda áll. Íme ezt mondják határjelzőnek.”

Loc.cit. 31.p.

²² APAFFI Mihály levele a török határsértések tervszerű megismétlődése tárgyában az északnyugati és a keleti határokon : „... az határ mindkét részről állandóképpen igazításban vétetett az fényes porta parancsolatjából, az határdombokat bontogatják s beljebb hányják, keresik az veszekedést és okot szolgáltatnak reá”

LUKINICH: 461.p.

²³ SINKOVITS

²⁴ „Erdély tartománya ugyanúgy, amiként jelenleg a császári felség birtokában és hatalmában van most, maradjon meg az ő uralma alatt: Podólia (Moldva északi határán fekvő terület) határvonalától egészen Havasalföld határszéleig a hegyláncokkal együtt ... Havasalföld határáról egészen a Maros folyóig szintén ugyanúgy a hegyláncokkal együtt rögzítsék le, melyek voltak a régi határvonalak”

SZITA — SEEWANN: op.cit. 213.p.

²⁵ „fent nevezett vonal meg legyen jelölve és erősítve árokkal vagy akár kövekkel, akár karókkal, akár más módon”

SALLAI: Magyarország történelmi határai a térképeken. 25.p.

²⁶ „... a lehelyezett határjelzőket egyedileg tüntessék fel és különítsék el ... és hogyha bármelyik fél részéről bárki meg merné változtatni a fent említett határjelzők bármelyikét, azt mindenre kiterjedő nyomozás alapján fogják el, s másoknak szolgáló példaadásul a legszigorúbban büntessék meg.”

SZITA — SEEWANN: op.cit.

²⁷ Loc.cit.

²⁸ Loc.cit. A békeszerződés 18. cikke.

²⁹ „Mivel mindkét birodalom határai nagy hosszúságúra nyúlnak, ennek lényegéből fakad, hogy az egész határvonalat több kisebb szakaszra tagolják, ezek közül egyeseket a természeti adottságok alapján, másokat mesterséges úton jelölnek ki.”

Loc.cit. 257.p.

³⁰ IBRAHIM pasa jelentése a Portára a határkijelölés elveiről. 1699. IV. 23.

Loc.cit. 267.p.

³¹ Loc.cit.

³² A jelentések a velencei-osztrák-török hármashatártól a Száváig tartó határszakaszra vonatkozóan tartalmaznak adatokat.

Loc.cit. 267-269.p.

³³ A szövegben körülírt határvonal a későbbi Krassó-Szörény vármegye Karánsebes járásának Hunyad vármegyével közös határával esik kis híján egybe.

LUKINICH: op.cit. 578.p.

³⁴ Loc.cit. 577.p.

³⁵ SZITA — SEEWANN: op.cit. 259.p.

³⁶ SALLAI: Magyarország történelmi határai a térképeken. op.cit. 29.p.

³⁷ MARSIGLI császári főbiztos jelentése a szerémségi határvonal, mint részhatár kijelölési terület munkálatairól. 1699. V. 13.

SZITA — SEEWANN: op.cit. 269.p.

³⁸ LUKINICH: op.cit. 585.p.

³⁹ TAKÁCS: op.cit.

⁴⁰ SALLAI: Magyarország történelmi határai a térképeken. op.cit. 33.p.

⁴¹ HERNER: op.cit.

⁴² Loc.cit. 58.p.

⁴³ CSIZMADIA: 101-153.p.

⁴⁴ SUBA: *Magyarország államhatárainak változásai 1867-1947.* 22.p.

⁴⁵ Képviselőházi irományok. 1887, III.köt. 291.p.

⁴⁶ PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrzete 1867-1914.*

⁴⁷ SUBA: *Magyarország államhatárainak változásai 1867-1947.* op.cit 27.p.

⁴⁸ TÓTH: op.cit. 427.p.

⁴⁹ PARÁDI: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrzetben.* ; Idem: *Csendőrség a határőrzetben.* ; Idem: *Renőrség a határőrzetben.*

⁵⁰ 1888/XIV.tc.

⁵¹ GALÁNTAI: 135-137.p.

⁵² 1892-ben például Magyarország és Ausztria között, Dévénynél és Farkasvölgy-nél új határkijelölést valósítottak meg, melynek során hazánk területe 74 m²-el gyarapodott. A munkálatok részeként két új határkövet helyeztek el Rókaszigeten és a dévényi kőbánya mellett.

PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrzete 1867-1914.* op.cit 6-14.p.

⁵³ TAKÁCS: op.cit.

⁵⁴ Az 1739-ben megkötött belgrádi békében a török megkapta Nándorfehérvárt (Belgrádot), Sabácot, Szerbiát, és Havasalföld császári részét. Az 1791.VIII. 4-én megkötött újabb béke értelmében II. Lipót lemondott a háborúban elfoglalt területek-ről, így X. 20-án a törökök átvették Smederovót, majd 23.-án Nándorfehérvárt, 30-án pedig Sabácot.

⁵⁵ SUBA: *Magyarország államhatárainak változásai 1867-1947.* op.cit 41.p.

⁵⁶ PARÁDI: A Magyar Királyi Pénzügyminisztérium határőrzeti feladatai az Osztrák-Magyar Monarchia magyarországi vámhatárain 1867-1914.

⁵⁷ GYÖRFFY Gyula képviselő interpellációja a miniszterelnökhöz és a belügyminiszterhez 1887. I. 8.-án. Képviselőházi Napló 1884-1887. XIV.köt.

⁵⁸ SUBA: A történelmi Magyarország államhatáiról szóló törvények.

⁵⁹ Képviselőházi irományok. 1887, III.köt. melléklet a 113. számú irományhoz.

⁶⁰ PARÁDI: *Pénzügyörtség és vámhivatalok a határokon.* op.cit. : 20-25.p.

⁶¹ PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrzete 1967-1914.* op.cit. 7-9.p.

⁶² SALLAI: Az államhatárok. op.cit. 8.p.

⁶³ A határvonal., amely „a Magyarország, Bukovina és Románia közötti triplex confiniumtól, vagyis a Pietrile Rosii hegység gerinczén s jelesül a „Podul de Piatra” nevű nyergen fekvő pontból indult ki. 1888/XIV.tc.

⁶⁴ „Úgy a határkövek, mint a határoszlopok a határvonallal párhuzamos mindkét oldalukon az illető országok kezdőbetűivel láttatnak el, jelesül a ... határoszlopok pedig az egyik oldalon M. O. (Magyar Ország), a másik oldalon R. (Románia) betűkkel fognak megjelölni. A betűk alatt folyó számok fognak alkalmaztatni, melyek a Bukovina, Magyarország és Románia között fennálló »Triplex confiniumnak« kezdődnek. Ezen a ponton egy háromoldalú kölobor fog felállítatni és oldalain a fenti módon a három ország kezdőbetűivel és I. számmal megjelölni.

A határkövek és határoszlopok méretei, valamint azok felállításának módozatai, a C. alatt mellékelt vázlatban vannak meghatározva.”

Loc.cit.

⁶⁵ „Határvonal ott, ahol azt valamely folyó képezi, kettős határkövekkel fog megjelölni, melyek vízkároknak ki nem tett megfelelő pontokon alkalmazandók. Az egymással szembe eső határkövek a folyó medrétől (folyam sodra) egyenlő távolságban kell, hogy legyenek. Ezen távolság kivételesen csak azon esetben lehetnek különbözők, ha az eltérést területi nehézségek szükségessé teszik.”

Loc.cit.

⁶⁶ Loc.cit.

⁶⁷ HAJDÚ

⁶⁸ TAKÁCS: op.cit.

⁶⁹ SUBA: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. op.cit.

⁷⁰ „az egész határvonal faoszlopokkal fog megjelölni költségkímélés szempontjából, de főleg a helyi nehézségekre való tekintettel, mivel a mondott határvonalon köoszlopok nem alkalmazhatók.”

PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrzete 1967-1914.* op.cit.

⁷¹ „... még csak a határvonal állandó megjelölésére sem gondolt, mert míg Bukovina szélein köoszlopok állítatnak, a mi határunkon megelégszik minden percben

elmozdítható és rövid időn elkorhadó faczölöpökkel.”

Az országgyűlés 1888. II. 28-ai ülése. Képviselőházi Napló. 1887-1892, III.köt. 375.p.

⁷² HAJDÚ: op.cit.

⁷³ Beszterce-Nászód vármegyében az 1. és 16. sz. határoszlopok között 23,928 km hosszan, Csík vármegyében a 16. és 90. sz. határoszlopok között 173,887 km hosszan, Háromszék vm. 90. és 155. sz. határoszlopok között 159,015 km hosszan, Braszó vm. 155. sz. határoszloptól a 183/a határhalmomig 80,556 km hosszan, Fogaras vm. 183/a és 219/a határhalmok között 110,588 km hosszan, Szeben vm. 219/a határhalmomtól a 255. sz. határoszlopig 104,824 km hosszan, Hunyad vm. 255. és 315. sz. határoszlopok között 121,056 km hosszan, végül Krassó-Szőrény vm. a 315. sz. határoszloptól a 351/a határhalmomig 89,633 km hosszan.

Loc.cit.

⁷⁴ Loc.cit.

⁷⁵ Átnézeti vázlat (MOL térképtár)

⁷⁶ PALCZER — PÁSZTOHY

⁷⁷ HAJDÚ: op.cit.

⁷⁸ Loc.cit.

⁷⁹ „Az ezen tervezet útján megállapított folyóirány azután kőből készített, s ezen egyezmény VI. cikkének rendelkezése szerint felállítandó határjellel fog megjelölni, s fogja a jövődöbeli határt képezni.”

1888/XIV.tc.

⁸⁰ SUBA: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. op.cit. 51.p.

⁸¹ 54 231/1897.BM.r.

⁸² SUBA: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. op.cit. 58.p.

⁸³ „A magyar királyi és román királyi kormányok közt a magyar-román határvonalon a határ jelzése céljából felállított határoszlopok és határhalmoknak szilárdabb szerkezetű határjellekkel való kicserélése iránt megállapodás létesülvén: ezen munkálatok végrehajtására, nevezetesen a fából készült s a határ menetének jelzésére szolgáló oszlopoknak vasoszlopokkal, az ugyancsak a határvonalon a határ menetének jelzése céljából emelt földhalmoknak és körakásoknak pedig terméskőfalazatból készült halmokkal való kicserélésére, . . .”

1900/XIX.tc.

⁸⁴ SUBA: Magyarország államhatárainak változásai 1867-1947. op.cit.

⁸⁵ SALLAI: Az államhatárok. op.cit. 57.p.

⁸⁶ SUBA: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. op.cit. 59.p.

⁸⁷ 1891/XLI.tc.

⁸⁸ PARÁDI: A Magyar Királyi Csendőrség határőrizeti feladatai 1891-1914.

⁸⁹ 1891/XLI.tc.

⁹⁰ 43 396/1891.BM.r.

⁹¹ 1891/XLI.tc.

⁹² SUBA: Erdély új — az 1818. május 7.-i bukaresti békeszerződésben kijelölt — határok kijelölése. 352-365.p.

⁹³ 1476. számú törvényjavaslat a Romániával 1918. május 7.-én kötött békeszerződés nemzetközi okmányainak becikkelyezéséről. Képviselőházi irományok 1910-1918. LXIV.köt. 18.p.

⁹⁴ SUBA: A dualista Magyarország határainak változásai 1867-1918.

⁹⁵ Idem: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. op.cit.

⁹⁶ Idem: A trianoni magyar-román határ kitűzése.

⁹⁷ Idem: A trianoni országhatárok kitűzésének politikai és technikai kérdései.

⁹⁸ PARÁDI: A magyar állam határőrizete a két világháború között.

⁹⁹ Idem: A Magyar Királyi Pénzügyminisztérium határőrizeti feladatai. Az Osztrák-Magyar Monarchia magyarországi vámhatárain 1867-1914. op.cit.

¹⁰⁰ Idem: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben.* op.cit.

¹⁰¹ Idem: A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914. op.cit. : 7-9.p.

¹⁰² Loc.cit.

¹⁰³ 1888/XIV.tc.

¹⁰⁴ 1888. V. 8. Magyar-román határrendezés gr. BETHLEN András Brassó és Szeben vármegyék főispánját királyi biztosként való kiküldése, illetve a MT. 1889. V. 5-i határozata. MOL K 27. A bizottság működést kitüntetésekkel jutalmazták.

Minisztertanács 1889. V. 3-i ülése. Kitüntetések a magyar-román határrendezés ügyében tett szolgálatokért.

¹⁰⁵ SUBA: Az államhatár és határjelei.

¹⁰⁶ Loc.cit.

¹⁰⁷ 43 396/1891.BM.r.

¹⁰⁸ PARÁDI: A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914. op.cit.

¹⁰⁹ Idem: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben.* op.cit. ; Idem: *Csendőrség a határőrizetben.* op.cit. ; Idem: *Rendőrség a határőrizetben.* op.cit.

¹¹⁰ 1888/XIV.tc.

¹¹¹ SUBA: A határkijelölés humán faktorai a XIX-XX. században.

¹¹² A határ mentén emelt épületek többsége általában az állategészségügyi szolgálat ellátására épült és a megye tulajdonát képező faházak voltak. Például: Magyarország területéből Románia területére esett át a Biasztra patakon a 30. oszlop közelében álló, valamint a Solyomtár havason a 77. és 78. sz. oszlopok között lévő állategészségügyi szolgálat ellátása miatt épített és Csík megye tulajdonát képező faházak. A 98. oszlop közelében Kézdivásárhely város tulajdonát képező zsindegyházzal fedett kőház, valamint egy 2 szobából álló faház és istálló színnel együtt, amelyet az erdőőri szolgálat ellátása miatt építettek. A 158/h és a 158/hi sz. határhalmok között Brassó vármegyében Hosszúfalu község területén lévő és a község tulajdonát képező 9 helységből álló faház, amelyet a községi őr használt. A 195. és a 196. sz. határoszlopok között Simea község határában fekvő és most a Buearila község határába átesett egy faház. A 290 és 291. sz. oszlopok között lévő, vagy a 303 sz. oszlop közvetlen közelében álló állategészségügyi őrházak a mellettük lévő tanyával, vagy a melléképületekkel. Románia területéről például a következő épületek estek át: Az 5. sz kettős oszlop közelében Suceava kerületben egy románállampolgár tulajdonát képező fenyőfából épült háza. A 13 és a 14. sz. oszlopok között Sarulni községbe bekebelezett és épen a határvonalon fekvő faház. A 190. és a 191. sz. oszlop között uscelul kerületben Dragoslavele község területén lévő faház melléképületekkel. A 278 és a 279. sz. oszlopok között lévő Gorju kerületbe lévő és Bombesai község tulajdonát képező havasi tanya.

MOL.K150. – 1895.II. – 1.a.43 561. 1890. október 22.-i határ bejárásról jelentés.

¹¹³ A háromszögelésről OLTAY Károly: Geodézia című könyve így ír:…a háromszögelés alapelve a következő: valamely háromszögben legyen adott két pont a koordinátái által. Mérjük meg a háromszög három belső szögét. Nyilvánvaló, hogy ezekkel, az adatokkal (a két pont koordinátaival, és a három belső szöggel) a háromszög harmadik pontját is teljesen meghatároztuk, tehát a koordinátái a megadott rendszerben kiszámíthatók. Ha tehát

adott valamely pontcsoport, s a pontokat háromszögekkel úgy kapcsoljuk össze, hogy minden háromszög az előálló hálózatnak legalább egy háromszögével közös oldalú, akkor a hálózat egyik (tetszőleges) oldalhosszának meghatározása és minden háromszög belső szögeinek megmérése a pontcsoportot relatíve - egymásra vonatkoztatva - teljesen meghatározza. A háromszögelés előnye, hogy tetszés szerinti számú pontnak meghatározására csupán egy hosszúság megmérése szükséges, egyébként csupa szögérés végezendő. Ha a háromszögeket úgy kapcsoljuk egymáshoz, hogy az egyik oldalból kiindulva, bármely oldal hosszát csak egyféle módon számítjuk ki, tehát az alakzatnak csak annyi oldala van, amennyi a pontok meghatározásához geometriailag feltétlenül szükséges, akkor az alakzatot láncolatnak nevezzük. Ha több oldala van, tehát egyes oldalak hosszát különféle utakon is kiszámíthatjuk, akkor az alakzatnak hálózat a neve. A háromszögelés önmagában véve csupán relatíve határozza meg a pontokat, ha azonban valamely tetszőleges pontjának megmérjük földrajzi hosszúságát és szélességét, továbbá, ha megmérjük valamely oldalának azimutját (az északi irányra vonatkozó szögét), akkor az összes többi pont földrajzi koordinátái is kiszámíthatók (a pontok meghatározása abszolút). A háromszögelési hálózat kiépítésének négy munkaszakasza van: a tervezés és a szemlélés, a kitűzés (más néven: építés), a mérés (más néven: észlelés) és a számítás. A kitűzésnél az irodában a térképen megtervezett pontokat a terepen kijelölik, ügyelve arra, hogy a pont más pontról mérhető legyen, azaz a pontról is elvégezhető legyenek a mérések, valamint a pont fenntartása (állandósítása) biztosított legyen. A IV. rendű hálózat pontjait - a mérés idejére való láthatóvá tételét - ideiglenes jelek építésével biztosítják. Ezek általában gúlak, árbócok, jelrudak. A vízszintes iránymérés végrehajtása után a negyedrendű pontok állandósítása földalatti és földfeletti pontjelöléssel történik. A földalatti jel vagy keresztvéséssel ellátott téglá, vagy csappal ellátott órkó. A földfeletti jel a földből 20-90 cm-re kiálló vasbeton kő. Ennek tetején a bemért pont helyét bevéséssel keresztel jelölik. A kereszt függőlegesen a köoszlop alatt - ettől függetlenül - ólomcsappal, vagy keresztel ellátott kőlapot (téglát) helyeznek el. A földalatti jelzés fölé szent salakot (cserepet, üveget,) szórnak, hogy kiásásánál a téglá közelségére a figyelmet fölhívják. Az oszlop oldalán a „K. F.” a magyar kateszteri felmérés (Állami Háromszögelő hivatal), 1920. óta „H.P.” (háromszögelési pont) olvasható. A Térképészeti Intézet pontjait „A.T.” (Állami Térképészet) betűkkel és évszámmal jelölik. A bécsi katonaföldrajzi intézet háromszögelési pontjait „M.T.” (Militar-Triangulierung) betűkkel jelölték.

OLTAY: 334-335.p.

¹¹⁴ A XIX. században az országos elsőrendű szintezést 1873-1898 között a Bécsi Katonai Földrajzi Intézet végezte. A mérésekhez az első világháború előtt készített háromszögelő hálózatok két csoportba tartoztak. Az első az 1853-83 között fejlesztett ún. 1853. évi felsőrendű hálózat, amely a dunántúli, a felső-magyarországi, a horvát-szlávonországi, és az erdélyi felsőrendű hálózatra oszlott. A második az 1860-tól fejlesztett, ún. 1860. évi elsőrendű hálózat, amely a közép-magyarországi, a dunántúli és az erdélyi felsőrendű hálózatra tagozódott. A Háromszögelő Hivatal 1910-től csillagászati, geodéziai méréseket is végzett, az első világháború előtt 17 pont sarkmagasságát és ugyanennyi elsőrendű háromszögoldal azimutját határozták meg. A Háromszögelő Hivatal vezetői voltak: MAREK János (1868-1875), HOFMANN Ferenc (1875-1898), L'AUNÉ Ede (897-1902), DOBROVIC Győző (1903-1914), MATHEÓCZY-FLEISCHER Kálmán (1914-1925).

HAZAY — SZALONTAI

¹¹⁵ DOBROVIC — SZABÓ — FLEISCHER

¹¹⁶ Nevezett hármas határpont Besztercze-Naszód-megyében, a Petrile rosie hegységnek Podul de Piatra nevű nyergén, havasi legelőn fekszik, 1630 méter magasságban a tenger szintje fölött.

¹¹⁷ A bizottság román tagjai MANÇESCU őrnagy és GHEORGHIU kapitány, magyar részről SELYMESY Béla és DOBROVIC Győző főmérnök, CSEH főszolgabíró, FARKAS birtokbemondó volt. SUBA János: A magyar-román határ „pontosítása”.

¹¹⁸ Minisztertanács 1900. III. 21.-i ülése: törvényjavaslat a magyar-román határvo-nal határjeleinek kicserélési költségeiről. Minisztertanács 1900. III. 28.-ai ülése: a magyar-román határvizsgálatra MIKÓ Bálint főispán kiküldése.

MOL. K-27.

¹¹⁹ Csík vármegye alispánjának jelentése.

MOL. K-150.-9086/VII-1895.BM.

¹²⁰ Csíkyimesi kőbánya megnyitása.

MOL. K-150.-5693/VII.-1896.BM.

¹²¹ 1900/XIX.tc.

¹²² SCHREIBERT és DOBROVIC SOT - sikeres működésükért - 1901-ben a Ferenc József-rend lovagkeresztjével tüntette ki a király. 1901. május 5. kitüntetési javaslat a magyar-román határvizsgálatért (Mikó Bálint csík vármegye főispánja a határvizsgálat vezetésével megbízott királyi biztos részére a Szent István rend kiskeresztjét díjmentesen adományozta, SCHREIBER Lajos belügyminisztériumi segédtitkárnak, DOBROVIC Győző háromszög-méreti főmérnöknek Ferenc József-rend lovagkeresztjét adományozták.)

MOL. K-27.

¹²³ A magyar-román határvizsgálati munkálatokért az uralkodó 1911. november 21.-én FLEISCHER Kálmán főmérnök részére nemességet, 1913. szeptember 3.-án érdemeik elismeréseként ANTALFFY pénzügyi főtanácsosnak a vaskorona-rend III. osztályát, MIHÁLFY titkárnak a Ferenc József-rend lovagkeresztje kitüntetését, DOBROVIC SOT műszaki főtanácsosnak pedig nemességet adományozott.

MOL. K-27

¹²⁴ - Solferino 1859. VI. 24. a császári seregek veresége;

- Königrätz 1866. VII. 3. a császári seregek veresége.

¹²⁵ - 1867.Nr.146. ; 1867/XII.tc.

¹²⁶ GALÁNTAI: op.cit. 89-91.p.

¹²⁷ 1868/XXX.tc.

¹²⁸ PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914.* op.cit.

¹²⁹ GALÁNTAI: op.cit.121.p.

¹³⁰ Loc.cit.

¹³¹ RAVASZ: A Magyar Királyi Honvédség karhatalmi jogosultságai.

¹³² PARÁDI: A dualista Magyarország határőrizeti rendszerének kialakulása.

¹³³ MEZEY: A kivételes hatalom.

¹³⁴ 1912/LXIII.tc.

¹³⁵ GÁSPÁR — PARÁDI: A magyar határőrizeti szervezetek feladatai a katonai határőrizetre történő áttérés időszakában 1912-1914.

¹³⁶ PARÁDI: Áttérés a háborús határőrizetre az első világháború előtt.

¹³⁷ PARÁDI: A magyar rendvédelem személyi állományának szociális viszonyai 1867-1945.

¹³⁸ PARÁDI: *A dualista Magyarország htárőrizete 1867-1914.* op.cit.

¹³⁹ PARÁDI: A történelmi Magyarország határőrizeti tapasztalatai.

¹⁴⁰ PARÁDI: A magyar határőrizet 1867-1945.

- 141 PAVLIK F. (szerk.): Határrendőr Zsebkönyv.
 142 Loc.cit.
 143 A román határőrizet.
 144 A szerb haderő.
 145 OLÁH: 8.p.
 146 Loc.cit.:9.p.
 147 Az olasz pénzügyőrség.
 148 *Az orosz hadsereg.* 2-4.p. és 14.sz. melléklet.
 149 PARÁDI: A polgári Magyarország határőrizet szervezetének kialakulása, tevékenységének jellemzői, a két világháború közötti magyar határőrizet változásai.
 150 HIDAS: 126-127.p.
 151 TORHEINBERG
 152 BÚR
 153 WENCZEL
 154 SALAMON: A pénzügyőri egyenruha történetéből 1868-1947.
 155 OLASZ — PARÁDI — ZEIDLER
 156 TORHEINBERG: op.cit.
 157 PARÁDI: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben.* op.cit. : 31-33.p. + 37-39.p.
 158 MÁRTFFY
 159 PARÁDI: *A dualista Magyarország pénzügyi szervezeteinek határőrizete 1867-1914.* 54-59.p.
 160 HUSZÁR — VILSINSZKY
 161 SALAMON: Egenruha, kényelem, demokrácia és gazdasági kihatásai 1863-1993.
 162 THURÓCZY
 163 EXNER
 164 WITTINGHEIT
 165 1868/XVI.tc. ; 50 431/1891.BM.r.
 166 CSAPÓ: *A Magyar Királyi Csendőrség története 1881-1914.*
 167 SZAKÁLY
 168 CSAPÓ: *Ráday Gedeon és a szegedi királyi biztosság. A „betyárvilág” felszámolása.*
 169 1882/X.tc.
 170 PARÁDI: A Magyar Királyi Csendőrség megalakulása és működése.
 171 PARÁDI: Rendvédelmünk képzési és képesítési rendszere 1867-1945.
 172 1903/VII.tc.
 173 50 431/1891.BM.r.
 174 PARÁDI: *Csendőrség a határőrizetben.* op.cit.
 175 1903/VIII.tc.
 176 PARÁDI: *Csendőrség a határőrizetben.* op.cit.
 177 PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914.* op.cit.
 178 PARÁDI: A polgári magyar állam első határőrizeti szakszerve. A Magyar Királyi Határrendőrség 1906-1914.
 179 Idem: A magyar állam határőrizete a kiegyezéstől a második világháborúig.
 180 Idem: A Magyar Királyi Határrendőrség.
 181 Idem: Rendőrség a magyar határőrizetben.
 182 1879/XXXI.tc.

- ¹⁸³ LESENYEI
¹⁸⁴ 76 866/1899.FM.r.
¹⁸⁵ 19 426/1912.FM.r.
¹⁸⁶ 34 021/1876.PM.r.
¹⁸⁷ 30 686/1880.FM.r.
¹⁸⁸ PARÁDI: *A dualista Magyarország belügyi szervei.*
¹⁸⁹ KESERŰ — PARÁDI: *A magyar határőrizet története és hagyományai.*
¹⁹⁰ 1903/VI.tc.
¹⁹¹ BENCSIK: Az útlevelügy jogi szabályozásának változásai és hatásuk a határfogalomra 1903-1941.
¹⁹² 43 835/1896.BM.r.
¹⁹³ BENCSIK: A határfogalom főbb statisztikai jellemzői Magyarországon 1901-1915.
¹⁹⁴ Idem: A kisebb határszéli forgalom Magyarország és a szomszédos államok között 1898-1941.
¹⁹⁵ PARÁDI: Határőrizet és kishatárfogalom a dualizmus alatt és a két világháború között.
¹⁹⁶ Idem: A magyar határőrizet tere a kiegyezéstől a második világháborúig.
¹⁹⁷ BENCSIK: A határfogalom szabályozása hazánkban és a környező államokban 1903-1941.
¹⁹⁸ PARÁDI: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben.* op.cit.
¹⁹⁹ PARÁDI: *A dualista Magyarország pénzügyi szerveinek határőrizete 1867-1914.* op.cit.
²⁰⁰ Loc.cit.
²⁰¹ PARÁDI: A csendőrség teendői az Osztrák-Magyar Monarchia Magyar Királysága külső határainak őrzésében.
²⁰² PARÁDI: Az Osztrák-Magyar Monarchia Magyar Királyságának határszéli csendőrsége.
²⁰³ PILCH: *A hírszerzés és kémkedés története.* II.köt. 52-115.p.
²⁰⁴ Loc.cit. I.köt. 319-362.p.
²⁰⁵ Loc.cit.
²⁰⁶ PARÁDI: *A határszéli csendőrség 1891-1914.* 56-64.p.
²⁰⁷ PARÁDI: A határszéli csendőrség állambiztonsági feladatai.
²⁰⁸ *A hírszerző szolgálat ellátása és a kémkedés megakadályozása.*
²⁰⁹ Loc.cit.
²¹⁰ Loc.cit.
²¹¹ 1912/LXIII.tc.
²¹² MEZEY: A kivételes hatalom. op.cit.
²¹³ GÁSPÁR — PARÁDI: A magyar határőrizeti szervezetek feladatai a katonai határőrizetre történő áttérés időszakában 1912-1914. op.cit.
²¹⁴ Loc.cit.
²¹⁵ PARÁDI: Áttérés a háborús határőrizetre az első világháború előtt. op.cit.
²¹⁶ *Utasítás a katonai határőrizet tárgyában a honvédség, népfölkelés, csendőrség, pénzügyőrség és határrendőrség számára.*
²¹⁷ Loc.cit.
²¹⁸ PARÁDI: Áttérés a háborús határőrizetre az első világháború előtt. op.cit.
²¹⁹ Loc.cit.
²²⁰ KESERŰ — PARÁDI: *Határőrizetünk 1867-1990.*

- ²²¹ KESERÚ — PARÁDI: *A magyar határőrizet története és hagyományai*. op.cit.
- ²²² PARÁDI: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben*. op.cit. ; Idem: *Csendőrség a határőrizetben*. op.cit. ; Idem: *Rendőrség a határőrizetben*. op.cit.
- ²²³ PARÁDI: *A magyar rendvédelem története*. op.cit.
- ²²⁴ PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrizeti rendszerének kialakulása*. op.cit.
- ²²⁵ PARÁDI: *A határőrizet erői*.
- ²²⁶ PARÁDI: *A polgári Magyarország határőrizeti szervezetének kialakulása, tevékenységének jellemzői, a két világháború közötti magyar határőrizet változásai*. op.cit.
- ²²⁷ PARÁDI: *A magyar határőrizet 1867-1945*.
- ²²⁸ PARÁDI: *A történelmi Magyarország határőrizeti tapasztalatai*. op.cit.

A jegyzetekben alkalmazott jelölések:

BM.	=	Belügyminisztérium(i) , belügyminiszter(i)
évf.	=	évfolyam
FM.	=	Földművelésügyi Minisztérium(i) , földművelésügyi miniszter(i)
Idem	=	ugyanő
köt.	=	kötet
Loc.cit. (Loco citato)	=	ugyanott
op.cit. (opus citatum)	=	idézett mű
p. (pagina)	=	oldal
r.	=	rendelet
sz.	=	szám
szerk.	=	szerkesztő(k)
tc.	=	(törvénycikk) törvény

Jegyzetekben alkalmazott rövidítések:**MONOGRÁFIÁK ÉS KISMONOGRÁFIÁK**

- CSAPÓ: *A Magyar Királyi Csendőrség története 1881-1914.* — CSAPÓ Csaba: *A Magyar Királyi Csendőrség története 1881-1914.* Pécs, 1999, Pro Pannónia Kiadói Alapítvány. 186 p. HU-ISBN 963 90 7940 5. /Pannónia Könyvek./ HU-ISSN 0237-4277.
- CSAPÓ: *Ráday Gedeon és a szegedi királyi biztosság. A „betyárvilág” felszámolása.* — CSAPÓ Csaba: *Ráday Gedeon és a szegedi királyi biztosság. A „betyárvilág” felszámolása.* Pécs, 2007, Pro Pannónia Kiadói Alapítvány. 204 p. HU-ISBN 978 963 94 9887 7. /Pannónia Könyvek./ HU-ISSN 0237-4277.
- CSIZMADIA — CSIZMADIA Andor: *A magyar közigazgatás fejlődése a XVIII. századtól a tanácsrendszer létrejöttéig.* Budapest, 1976, Akadémia Kiadó. 560 p. HU-ISBN 963 05 0713 7.
- EXNER — EXNER Kornél: *Pénzügyigazgatás 1901-1910.* Budapest, 1911, Központi Községi Nyomda.
- GALÁNTAI — GALÁNTAI József: *A Habsburg-monarchia alkonya. Osztrák-magyar dualizmus 1867-1918.* Budapest, 1985, Kossuth. 387 p. HU-ISBN 963 09 2589 3.
- LESENYEI — LESENYEI Ferenc: *A magyar erdőgazdaság története és mai helyzete. Összefoglaló ismertetés az 1936. év szept. havában Budapesten tartott II. Nemzetközi Erdőgazdasági Kongresszus részére.* Budapest, 1936, Pátria. 70 p.
- LUKINICH — LUKINICH Imre: *Erdély területi változásai a török hódítás korában 1541-1711.* Budapest, 1918, MTA. 646 p.
- OLÁH — OLÁH Ödön (szerk.): *Tanulmány jelentés az Ausztriában és Bosznia-Hercegovinában fennálló határ-őrzeti és állatcsempészet elleni intézkedésekről.* Budapest, 1912, Állami Nyomda.
- Az orosz hadsereg.* — *Az orosz hadsereg.* Wien, 1913, Jasper.
- PARÁDI: *A határszéli csendőrség 1891-1914.* — PARÁDI József: *A határszéli csendőrség 1891-1914.* Budapest, 1984, Határőrség. 91 p.
- PARÁDI: *A dualista Magyarország pénzügyi szervezeteinek határőrizete 1867-1914.* — PARÁDI József: *A dualista Magyarország pénzügyi szerveinek határőrizete 1867-1914.* Budapest, 1987, Határőrség. 123 p.
- PARÁDI: *A magyar rendvédelem története.* — PARÁDI József et al. (szerk.): *A magyar rendvédelem története.* Budapest, 1996², Osiris. 367 p. HU-ISBN 963 04 7958 3.

- PARÁDI: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben.* — PARÁDI József: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrizetben.* Budapest, 2003, Tipico Design. 219 p. HU-ISBN 963 7623 30 2./Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 1./ HU-ISSN —
- PARÁDI: *Csendőrség a határőrizetben.* — PARÁDI József: *Csendőrség a határőrizetben.* Budapest, 2003, Tipico Design. 186 p. HU-ISBN 963 76 2331 0. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 2./ HU-ISSN —
- PARÁDI: *Rendőrség a határőrizetben.* — PARÁDI József: *Rendőrség a határőrizetben.* Budapest, 2003, Tipico Design. 266 p. HU-ISBN 963 76 2332 9. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 3./ HU-ISSN —
- PILCH: *A hírszerzés és kémkedés története.* — PILCH Jenő: *A hírszerzés és kémkedés története.* I-III. köt. Budapest, 1936, Franklin. 366 p. , 402 p. , 386 p.
- SALLAI: *Magyarország történelmi határai a térképeken.* — SALLAI János: *Magyarország történelmi határai a térképeken.* Budapest, 1995, Püski Kiadó. 70 p. HU-ISBN 963 82 5664 8.
- SUBA: *Magyarország államhatárainak változásai 1867-1947.* — SUBA János: *Magyarország államhatárainak változásai 1867-1947.* Budapest, 2003, Tipico Design. 229 p. HU-ISBN 963 76 2329 9
- SZITA — SEEWANN — SZITA László — Gerhard SEEWANN: *A karlócai béke és Európa 1698-1699.* Pécs, 1999, Magyar Történelmi Társulat Dél-dunántúli Csoport. 314 p. HU-ISBN 978 963 85 7649 1.
- SZÁNTÓ — SZÁNTÓ Imre: *A végvári rendszer kiépítése és fénykora Magyarországon 1541-1593.* Budapest, 1980, Akadémia Kiadó. 160 p. HU-ISBN 963 05 2288 8.
- TAKÁCS — TAKÁCS Lajos: *Határjelek, határjárás a feudális kor végén Magyarországon.* Budapest, 1987, Akadémiai Kiadó. 227 p. HU-ISBN 963 05 4224 2.
- TÓTH — TÓTH István György (szerk.): *Milleneumi Magyar Történet.* Budapest, 2002, Osiris. 734 p. HU-ISBN 978 963 38 9812 3.
- WITTINGHEIT — WITTINGHEIT Emil: *A Magyar Királyi Pénzügyminisztérium tíz évi működése 1895-1905.* Budapest, 1905, Állami Nyomda. 1069 p.
- TANKÖNYVEK**
- GÁSPÁR: *A határőrzés története.* — GÁSPÁR László: *A határőrzés története.* I.köt. Budapest, 1988, Zrínyi Miklós Katonai Akadémia. 131 p.

- GÁSPÁR: *Határismeret.* — GÁSPÁR László: *Határismeret.* Budapest, 2001, Határórség. 87 p. HU-ISBN 963 92 9574 4.
- HAZAY — SZALONTAI — HAZAY István — SZALONTAI László: *Országos felmérés és műszaki földrendezés.* Budapest, 1967, Tankönyvkiadó. 595 p.
- KESERŐ — PARÁDI: *A magyar határőrizet története és hagyományai.* — KESERŐ István — PARÁDI József: *A magyar határőrizet története és hagyományai.* Budapest, 1990, Határórség. 72 p.
- KESERŐ — PARÁDI: *Határőrizetünk 1867-1990.* — KESERŐ István — PARÁDI József: *Határőrizetünk 1867-1990.* Budapest, 1990, Határórség. 157 p.
- Nemzetközi jog.* — MALCOLM N. SHAW: *Nemzetközi jog.* [Ford. VALKI László] Budapest-Gyula, 2001, Osiris-Dürer. 832 p. HU-ISBN 963 37 9895 7. /Osiris tankönyvek./ HU-ISSN 1218-9855
- OLTAY — OLTAY Károly: *Geodézia.* Budapest, 1964⁴, Tankönyvkiadó. 671 p.
- ATLASZOK**
- HERNER — HERNER János (szerk.): *Erdély és a részek térképe és helységei névtára.* Szeged, 1987, JATE Kiadó. 216 p. HU-ISBN 963 48 1771 8.
- HUNFALVY — HUNFALVY János: *A magyar birodalom természeti viszonyainak leírása.* I.-III. kötet, Budapest, 1863-1865, Emich Gusztáv Nyomdája. 539 p.
- PALCZER — PÁSZTOHY — PALCZER János — PÁSZTOHY Zoltán: *Bucses-hegység.* Csíkszereda, 1999, Pallas - Akadémiai Kiadó. 116 p. RO-ISBN 973 92 8776 X /Erdély hegyei, 11./ RO-ISSN —
- PRINZ — PRINZ Gyula: *Magyarország földrajza. A magyar föld életjelenségeinek oknyomozó leírása.* III.köt. *Az államföldrajzi kép.* Budapest, 1914. Földrajzi Intézet. 223 p.
- TANULMÁNYOK**
- BAROSSY — BAROSSY András: *Határórség és határőrök az Árpádok korában. Hadtörténelmi Közlemények,* XC.évf. (1977) 4.sz. 543-567.p. HU-ISSN 0017-6540.
- BENCSIK: *Az útlevelügyi jogi szabályozásának változásai és hatásuk a határforgalomra 1903-1941.* — BENCSIK Péter: *Az útlevelügyi jogi szabályozásának változásai és hatásuk a határforgalomra 1903-1941. Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis),* X.évf. (2000) 11.sz.

- 15-18.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1999. április 20-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „Szabad mozgás a Kárpát-medencében” című XI. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- BENCsik: A határforgalom szabályozása hazánkban és a környező államokban 1903-1941. — BENCsik Péter: A határforgalom szabályozása hazánkban és a környező államokban 1903-1941. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XI.évf. (2005) 13.sz.15-26.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2000. október 6-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „A közigazgatás, a véderő és a rendvédelem kapcsolatának változásai a polgári magyar állam időszakában” című XII. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- BENCsik: A kisebb határszéli forgalom Magyarország és a szomszédos államok között 1898-1941. — BENCsik Péter: A kisebb határszéli forgalom Magyarország és a szomszédos államok között 1898-1941. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XIII.évf. (2007) 16.sz.15-24.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2002. november 12-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „A rendvédelmi szakképzés története” című XVI. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- BENCsik: A határforgalom főbb statisztikai jellemzői Magyarországon 1901-1915. — BENCsik Péter: A határforgalom főbb statisztikai jellemzői Magyarországon 1901-1915. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XVII.évf. (2009) 20.sz.13-37.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2006. szeptember 29-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „A XIX-XX. századi magyar

- forradalmak hatása nemzeti rendvédelmi rendszerünkre.*” című XX. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- GÁSPÁR — PARÁDI: A magyar határőrizeti szervezetek feladatai a katonai határőrizetre történő áttérés időszakában 1912-1914. — GÁSPÁR László — PARÁDI József: A magyar határőrizeti szervezetek feladatai a katonai határőrizetre történő áttérés időszakában 1912-1914. *Zrínyi Miklós Katonai Akadémia Közleményei*. XXX.évf. (1987) 134.sz. 131-151.p. HU-ISSN 1218-5507.
- HAJDÚ — HAJDÚ János: A magyar-román országos határvonal erdészeti jelentősége. *Erdészeti Lapok*, XXXVIII.évf. (1899) 2.sz. 81-127.p.
- KRISTÓ — MAKK — SZEKFÜ — KRISTÓ Gyula — MAKK Ferenc — SZEKFÜ László: Szempontok és adatok a korai magyar határvédelem kérdéséhez. *Hadtörténelmi Közlemények*, LXXXVI. évf. (1973) 4.sz. 639-648.p. HU-ISSN 0017-6540.
- MEZEY: A kivételes hatalom. — MEZEY: A kivételes hatalom. *Rendvédelem-történelmi Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, IV.évf. (1994) 5.sz. 4-6.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1994. szeptember 21-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történelmi Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történelmi tudományos konferenciasorozatnak „Háború, forradalom, trianon” című V. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- OLASZ — PARÁDI — ZEIDLER — OLASZ György — PARÁDI József — ZEIDLER Sándor: A magyar rendvédelmi testületek rendfokozati rendszerei a kiegyezéstől a rendszerváltásig. *Rendvédelem-történelmi Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XV.évf. (2008) 18.sz. 29-63.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2004. október 13-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történelmi Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történelmi tudományos konferenciasorozatnak „A karhatalmi feladatok a bűnmegelőzés és a békefenntartás szolgálatában Európában a XIX-XX. században” című XVIII. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

- PARÁDI: A dualista Magyarország határőrizeti rendszerének kialakulása. — PARÁDI József: A dualista Magyarország határőrizeti rendszerének kialakulása. *Belügyi Szemle*, XXX.évf. (1982) 10. sz. 44–51.p. HU-ISSN 0133-6738.
- PARÁDI: A határőrizet erői. — PARÁDI József: A határőrizet erői. *Belügyi Szemle*, XXXI.évf. (1983) 1.sz. 62–66.p. HU-ISSN 0133-6738.
- PARÁDI: A dualista Magyarország belügyi szervei. — PARÁDI József: A dualista Magyarország belügyi szervei. *Belügyi Szemle*, XXXIV.évf. (1986) 4.sz. 45-50.p. HU-ISSN 0133-6738.
- PARÁDI: A polgári magyar állam első határőrizeti szakszerve. A Magyar Királyi Határrendőrség 1906-1914. — PARÁDI József: A polgári magyar állam első határőrizeti szakszerve. A Magyar Királyi Határrendőrség 1906-1914. *Hadtörténelmi Közlemények*, XCIX.évf. (1986) 3.sz. 541-570.p. HU-ISSN 0017-6540.
- PARÁDI: A Magyar Királyi Csendőrség határőrizeti feladatai 1891-1914. — PARÁDI József: A Magyar Királyi Csendőrség határőrizeti feladatai 1891-1914. *Hadtörténelmi Közlemények*, CI.évf. (1988) 1.sz. 56-92.p. HU-ISSN 0017-6540.
- PARÁDI: A Magyar Királyi Pénzügyminisztérium határőrizeti feladatai az Osztrák-Magyar Monarchia magyarországi vámhatárain 1867-1914. — PARÁDI József: A Magyar Királyi Pénzügyminisztérium határőrizeti feladatai az Osztrák-Magyar Monarchia magyarországi vámhatárain 1867-1914. *Hadtörténelmi Közlemények*, CIV.évf. (1989) 2.sz. 177-196.p. HU-ISSN 0017-6540.
- PARÁDI: Áttérés a háborús határőrizetre az első világháború előtt. — PARÁDI József: Áttérés a háborús határőrizetre az első világháború előtt. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, IV.évf. (1994) 5.sz. 13-17.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1994. szeptember 21-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „Háború, forradalom, trianon” című V. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- PARÁDI: A polgári Magyarország határőrizeti szervezetének kialakulása, tevékenységének jellemzői, a két világháború közötti magyar határőrizet változásai. — PARÁDI József: A polgári Magyarország határőrizeti szervezetének kialakulása, tevékenységének jellemzői, a két világháború közötti magyar határőrizet változásai. *Határőrség Tudományos Közlemények*, (1994) 1.sz. 4-23.p. HU-ISSN —

- PARÁDI: A magyar állam határőrizete a két világháború között. — PARÁDI József: A magyar állam határőrizete a két világháború között. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, V.évf. (1995) 6.sz. 64-75.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1994. októberében Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „A két világháború közötti Magyar Királyság rendvédelme” című VI. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított és átdolgozott változata.
- PARÁDI: A magyar határőrizet 1867-1945. — PARÁDI József: A magyar határőrizet 1867-1945. *Határőrségi Tanulmányok*, (1997) 1. különszám. 11-35.p.
- PARÁDI: A Magyar Királyi Csendőrség megalakulása és működése. — PARÁDI József: A Magyar Királyi Csendőrség megalakulása és működése. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, VII.évf. (1997) 8.sz. 70-83.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1996. október 29-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „A napóleoni közbiztonsági őrtestület útja Párizstól — Itálián és Ausztrián keresztül — Budapestig” című VIII. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- PARÁDI: A magyar határőrizet 1867-1945. — PARÁDI József: A magyar határőrizet 1867-1945. *Határőrségi Tanulmányok*, (1997) 1.sz. különszám, 11-37.p.
- PARÁDI: Határőrizet és kishatárforgalom a dualizmus alatt és a két világháború között. — PARÁDI József: Határőrizet és kishatárforgalom a dualizmus alatt és a két világháború között. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, X.évf. (2000) 11.sz.42-53.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1999. április 20-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „Szabad mozgás a Kárpát-medencében” című XI. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

- PARÁDI: A magyar állam határőrizete a kiegyezéstől a második világháborúig. — PARÁDI József: A magyar állam határőrizete a kiegyezéstől a második világháborúig. In BODA József (szerk.): *A magyar polgári rendvédelem a XIX-XX. században. A magyar büntetés-végrehajtás, csendőrség, határőrség, koronaőrség, rendőrség, vám- és pénzügyőrség*. Budapest, 2004, Belügyminisztérium Nemzetközi Oktatási Központ - Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Alapítvány. 74-109.p. HU-ISBN — A tanulmány korábbi változata 2003 nyarán Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Alapítvány által szervezett magyar rendvédelem-történeti témájú nyári szabadegyetemen. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- PARÁDI: A történelmi Magyarország határőrizeti tapasztalatai. — PARÁDI József: A történelmi Magyarország határőrizeti tapasztalatai. 357-388.p. In MEZEY Barna (szerk.): *Eckhart Ferenc emlékkönyv*. Budapest, 2004, Gondolat Kiadó. 682 p. HU-ISBN 963 95 0086 0. /Jogtörténeti értekezések, 28./ HU-ISSN 1218-3814.
- PARÁDI: A határszéli csendőrség állambiztonsági feladatai. — PARÁDI József: A határszéli csendőrség állambiztonsági feladatai. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XI.évf. (2005) 14.sz. 91-94.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1999. februárjában Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság Csendőrség-történeti Szakosztálya által szervezett tudományos rendezvénysorozat 2. szimpozionján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- PARÁDI: A magyar határőrizet tere a kiegyezéstől a második világháborúig. — PARÁDI József: A magyar határőrizet tere a kiegyezéstől a második világháborúig. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XII.évf. (2007) 15.sz. 125-138.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2005. augusztus 27-én a szlovéniai Lendván hangzott el a Hajnal István Kör által szervezett tudományos konferencián. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- PARÁDI: A Magyar Királyi Határrendőrség. — PARÁDI József: A Magyar Királyi Határrendőrség. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XII.évf. (2007) 15.sz. 139-159.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2004. áprilisában Bu-

dapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság Rendőrség-történeti Szakosztálya által szervezett Szemere Beszélgetések szimpozionsorozat rendezvényén a rendőrség tudományos tanácsának közreműködésével. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

PARÁDI: Rendvédelmünk képzési és képezési rendszere 1867-1945.

PARÁDI József: Rendvédelmünk képzési és képezési rendszere 1867-1945. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XIII.évf. (2007) 16.sz. 90-93.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2002. november 12-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „*A rendvédelmi szakképzés története*” című XVI. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

PARÁDI: A magyar rendvédelem személyi állományának szociális viszonyai 1867-1945.

PARÁDI József: A magyar rendvédelem személyi állományának szociális viszonyai 1867-1945. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XIV.évf. (2008) 17.sz. 57-87.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2003. november 11-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferencia-sorozatnak „*A rendvédelem humán viszonyai*” című XVII. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

PARÁDI: Rendőrség a magyar határőrizetben.

PARÁDI József: Rendőrség a magyar határőrizetben. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)*, XV.évf. (2008) 18.sz. 88-97.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2004. október 13-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferencia-sorozatnak „*Karhatalmi feladatok a bűnmegelőzés és a békefenntartás szolgálatában Európában a XIX-XX. században.*” című XVIII. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

- PARÁDI: A csendőrség teendői az Osztrák-Magyar Monarchia Magyar Királysága külső határainak őrzésében. — PARÁDI József: A csendőrség teendői az Osztrák-Magyar Monarchia Magyar Királysága külső határainak őrzésében. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, XXI. évf. (2011) 24. sz. 100-118.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2009. december 3-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferencia-sorozatnak a „Csendőrség Ausztria-Magyarországon, illetve Ausztriában és Magyarországon 1849-2005.” című XXIV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- PARÁDI: Az Osztrák-Magyar Monarchia Magyar Királyságának határszéli csendőrsége. — PARÁDI József: Az Osztrák-Magyar Monarchia Magyar Királyságának határszéli csendőrsége. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, XXII.évf. (2012) 26.sz. 81-104.p.HU-ISSN 1216-6774.A tanulmány korábbi változata 2009. december 3-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak a „Csendőrség Ausztria-Magyarországon, illetve Ausztriában és Magyarországon 1849-2005.” című XXIV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- RAVASZ: A Magyar Királyi Honvédség karhatalmi jogosultságai. — RAVASZ István: A Magyar Királyi Honvédség karhatalmi jogosultságai. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, V.évf. (1995) 6.sz. 81-881.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1994. októberében Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „A két világháború közötti Magyar Királyság rendvédelme” című VI. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- SALLAI: Az államhatár fogalmának történeti áttekintése. — SALLAI János: Az államhatár fogalmának történeti áttekintése. *Határőrségi Tanulmányok*, (2002) 3 különszám, 23 - 87.p. HU-ISSN —

- SALLAI: Az államhatárok. — SALLAI János: Az államhatárok. *Változó világ*, III. évf. (2004) 58.sz. 20-59.p. HU-ISSN —
- SALAMON: A pénzügyőri egyenruha történetéből 1868-1947. — SALAMON Iván: A pénzügyőri egyenruha történetéből 1868-1947. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, III.évf. (1993) 4.sz. 170-186.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1992. szeptember 29-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „*A dualista Magyarország rendvédelme*” című IV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- SALAMON: Egyenruha, kényelem, demokrácia és gazdasági kihatásai 1863-1993. — SALAMON Iván: Egyenruha, kényelem, demokrácia és gazdasági kihatásai 1863-1993. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, VIII.évf. (1998) 9.sz. 86-91.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1997. szeptember 22-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „*Gazdasági rendvédelmünk a XIX-XX. században.*” című IX. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- SINKOVITS — SINKOVITS István: A török elleni védelem fő kérdései. *Hadtörténelmi Közlemények*, LXXIX.évf. (1966) 4.sz. 772-791.p. HU-ISSN 0017-6540.
- SUBA: A dualista Magyarország határainak változásai 1867-1918. — SUBA János: A dualista Magyarország határainak változásai 1867-1918. *Rendvédelem-történeti füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, III.évf. (1993) 4.sz. 87-101.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1992. szeptember 29-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „*A dualista Magyarország rendvédelme*” című IV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított bővített és átdolgozott változata.
- SUBA: A trianoni országhatárok kitűzésének politikai és technikai kérdései. — SUBA János: A trianoni országhatárok kitűzésének politikai és technikai kérdései. *Rendvédelem-történeti füzetek (Acta Historiae Preasidii*

- Ordinis*), IV.évf. (1994) 5.sz. 61-64.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 1993. szeptember 21-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „Háború, forradalom, Trianon” című V. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított bővített és átdolgozott változata.
- SUBA: Erdély új — az 1818. május 7-i bukaresti békeszerződésben kijelölt — határok kijelölése. — SUBA János: Erdély új — az 1818. május 7-i bukaresti békeszerződésben kijelölt — határok kijelölése. 352-365 p. In BOROS László (szerk.): *Erdély természeti és történeti földrajza*. Nyíregyháza, 2000, Bessenyei György Tanárképző Főiskola Földrajz Tanszéke - Piremon. 404 p. HU-ISBN 963 91 3088 5 /Észak- és Kelet-Magyarország földrajzi évkönyve 8./ HU-ISSN 1218-4926.
- SUBA: A trianoni magyar-román határ kitzűzése. — SUBA János: A trianoni magyar-román határ kitzűzése. *Geodézia és kartográfia*, LIII.évf. (2001) 2.sz. 41-43.p. HU-ISSN 0016-7118.
- SUBA: A történelmi Magyarország államhatáraitól szóló törvények. — SUBA János: A történelmi Magyarország államhatáraitól szóló törvények. *Rendvédelem-történeti füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, XI.évf. (2005) 14.sz. 102-119.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2000 november 8.-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „Az ezeréves magyar rendvédelem” című XIV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított bővített és átdolgozott változata.
- SUBA: Az államhatár és határjelei. — SUBA János: Az államhatár és határjelei. *Rendvédelem-történeti füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, XI.évf. (2005) 14.sz. 120-126.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2000. november 8-án Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „Az ezeréves magyar rendvédelem” című XIV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított bővített és átdolgozott változata.

- SUBA: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. — SUBA János: A magyar-román határ pontosítása a dualizmus idején. *Határrendészeti Tanulmányok*, III.évf. (2006) 1.sz. 47-60.p. HU-ISSN —
- SUBA: A magyar-román határ pontosítása. — SUBA János: A magyar-román határ pontosítása. *Rendvédelem-történeti füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, XVII.évf. (2009) 20.sz. 108-114.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2006. szeptember 29-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „A XIX-XX. századi magyar forradalmak hatása nemzeti rendvédelmi rendszerünkre” című XX. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított bővített és átdolgozott változata.
- SUBA: A határkijelölés humán faktorai a XIX-XX. században. — SUBA János: A határkijelölés humán faktorai a XIX-XX. században. *Rendvédelem-történeti füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, XIV.évf. (2008) 17.sz. 84-96.p. HU-ISSN 1216-6774. A tanulmány korábbi változata 2003. november 11-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozat „A rendvédelem humán viszonyai” című XVII. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított bővített és átdolgozott változata.
- SZAKÁLY — SZAKÁLY Sándor: A Magyar Királyi Csendőrség, az első központosított magyar közbiztonsági őrtestület. *Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Preasidii Ordinis)*, III.évf. (1993) 4.sz. 51-58.p. HU-ISSN 1216-6744. A tanulmány korábbi változata 1992. szeptember 29-én Budapesten hangzott el a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferenciasorozatnak „a dualista Magyarország rendvédelme.” című IV. konferenciáján. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.
- Sz.G.: Vonalak, számok, kövek. — Sz.G.: Vonalak, számok, kövek. *Korunk*, IX.évf. (1998) 4.sz. 124-125.p. HU-ISSN 1222-8338.
- TORHEINBERG — TORHEINBERG I: „U” ügy, Magyarország megszállásának terve. *Hadtörténelmi Közlemények*, LXXXIII. évf. (1970) 4.sz. HU-ISSN 0017-6540.

SZABÁLYZATOK

A hírszerző szolgálat ellátása és a kémkedés megakadályozása. — *Utasítás a Magyar Királyi Csendőrség számára.* Budapest, 1912, Várnay és Fia Municipia Kiadóhivatala. 384 p.

Függelék: *A hírszerző szolgálat ellátása és a kémkedés megakadályozása.*

Utasítás a katonai határőrizet tárgyában a honvédség, népfőlkelés, csendőrség, pénzügyőrség és határrendőrség számára.

Utasítás a katonai határőrizet tárgyában a honvédség, népfőlkelés, csendőrség, pénzügyőrség és határrendőrség számára. Budapest, 1909, s.n.

KÉZIKÖNYVEK

HUSZÁR — VILSINSZKY

HUSZÁR Pál — VILSINSZKY Károly: *A pénzügyigazgatás kézikönyve.* Budapest, 1908, Atheneum. 41.p.

PAVLIK F. (szerk.): *Határrendőr Zsebkönyv.*

PAVLIK F. (szerk.): *Határrendőr Zsebkönyv.* Budapest, 1908, Pátria.

CIKKEK

DOBROVICS — SZABÓ — FLEISCHER

DOBROVICS Győző — SZABÓ László — FLEISCHER Kálmán: Országos határfelmérés. *Kataszteri Közlöny*, VIII.évf (1899) 6.sz. 44-49.p.

Az olasz pénzügyőrség.

Az olasz pénzügyőrség. *Ludovica Akadémia Közlönye*, XXXII.évf. (1904) 3.sz. 969-970.p.

A román határőrizet.

A román határőrizet. *Ludovica Akadémia Közlönye*, XXVII.évf. (1899) 2.sz. 699-709.p.

A szerb haderő.

A szerb haderő. *Magyar Katonai Közlöny*, VII.évf. (1914) május, 216.p.

ATLASZOK

HIDAS

HIDAS Gábor et al. (szerk.): *Történelmi világtatlasz.* Budapest, 1997, Cartographia. 108 p. HUI-SBN 963 35 2546 2.

REGISZTRÁLT KÉZIRATOK

BÚR

BÚR Márta: *A magyar határőrvidék felszámolása. A házközösség /zadruga/ válsága.* Kandidátusi disszertáció (MTA). Kézirat. Budapest, 1962.

PARÁDI: *A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914.*

PARÁDI József: *A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914.* Bölcsészdoktori disszertáció (ELTE-BTK). Kézirat. Budapest, 1985.

LEVÉL- IRAT- ÉS DOKUMENTUMTÁRAK GYŰJTEMÉNYEI

- Képviselőházi irományok. — Képviselőházi irományok. Országgyűlés iratára. A képviselőház ülésein elhangzottak jegyzőkönyvei.
- Átnézeti vázlat. — MOL S 76 No 0788/1-436 Átnézeti vázlat a (MOL térképár) Magyarország és Románia közötti határvonal térképeiről, 1894-1899. 1:2880 m.a.
- MOL. K-150. — Magyar Országos Levéltár BM Elnöki Iratok.
- MOL. K-27. — Magyar Országos Levéltár BM Általános Iratok.

JOGSZABÁLYGYŰJTEMÉNYEK

- MÁRTFFY — MÁRTFFY Ede (szerk.): *A magyar határvámigazgatás és vámkezelés szabályai*. Budapest, 1910, Athéneum.
- THURÓCZY — THURÓCZY Adolf (szerk.): *A Magyar Korona területén érvényes határvám-törvények és szabályok*. Budapest, 1896, Franklin.
- WENCZEL — WENCZEL Gusztáv (szerk.): *A Magyar Királyi Pénzügyőrség szervezetére és szolgálatára vonatkozó szabályzatok, utasítások és rendeletek gyűjteménye*. Budapest, 1894, Állami Nyomda.

JOGSZABÁLYOK

- 1867.Nr.146. — Reichsgesetzblatt 1867.Nr.146. Törvény az Osztrák Monarchia valamennyi tartományát illető közös ügyekről és kezelésük módjáról.
- 1867/XII.tc. — Corpus Juris 1867/XII.tc. a Magyar Szent Korona országai és az Ő Felsege uralkodása alatt álló többi országok között fennforgó közös érdekű viszonyokról, s ezek elintézésének módjáról.
- 1868/XVI.tc. — 1868/XVI.tc. az Osztrák-Magyar Monarchiának Romániával a Monarchia két állama és Románia közt fennforgott határvillongások kiegyenlítése végett, a határvonal újabb megállapítása és azzal kapcsolatos kérdések szabályozása tárgyában kötött, s Bukarestben 1877. évi december 7.-én november 25-én aláírt nemzetközi egyezmény beczikkelyezéséről.
- 1868/XXX.tc. — 1868/XXX.tc. Magyarország, s Horvát-, Szlavón és Dalmátországok közt fennforgott közjogi kérdések kiegyenlítése iránt létrejött egyezmény beczikkelyezéséről.
- 1879/XXXI.tc. — 1879/XXXI.tc. erdőtörvény.
- 1882/X.tc. — 1882/X.tc. a Magyar Királyi Csendőrség által,

- a törvényhatósági joggal felruházott városok kül- és belterületein való teljesítendőkről.
- 1888/XIV.tc. — 1888/XIV.tc. az Osztrák-Magyar Monarchiának Romániával, a Monarchia két állama és Románia közt fennforgott határvillongások kiegyenlítése végett, a határvonal újabb megállapítása és azzal kapcsolatos kérdések szabályozása tárgyában között, s Bukarestben 1877. évi december 7.-én november 25.-én aláírt nemzetközi egyezmény beczikkelyezéséről.
- 1891/XLI.tc. — 1891/XLI.tc. a határ- és földmérési jelek büntetőjogi védelméről.
- 1900/XIX.tc. — 1900/XIX.tc. a magyar-román határvonalon felállított határjelek kicserélése folytán felmerülő költségek fedezésére szükséges hitel engedélyezéséről.
- 1903/VI.tc. — 1903/VI.tc. az útlevélügyről.
- 1903/VII.tc. — 1903/VII.tc. három új csendőrkörület felállításáról.
- 1903/VIII.tc. — 1903/VIII.tc. a határrendőrségről.
- 1912/LXIII.tc. — 1912/LXIII.tc. a háború esetére szóló kivételes intézkedésekről.
- 34 021/1876.PM.r. — 34 021/1876.PM.r. a gátörök löfegyvereinek adómentessége tárgyában.
- 30 686/1880.FM.r. — 30 686/1880.FM.r. az erdőtiszték és erdőőrök hatósági felesketése tárgyában.
- 43 396/1891.BM.r. — 43 396/1891.BM.r. az 1888. évi XIV. törvénycikkkel beczikkelyezett magyar-román határegyezmény végrehajtásából folyólag, a magyar-román határvonalon felállított határ- és földmérési jelek védelméről.
- 50 431/1891.BM.r. — 50 431/1891.BM.r. az 1888/XIV. törvénycikkkel beczikkelyezett magyar-román határegyezmény alapján kiadott határőrizeti utasítás tárgyában.
- 43 835/1896.BM.r. — 43 835/1896.BM.r. a határátkelés szabályozása tárgyában.
- 54 231/1897.BM.r. — 54 231/1897.BM.r. a magyar-román államhatalmát Határőrizeti Utasításának kiadásáról.
- 76 866/1899.FM.r. — 76 866/1899.FM.r. az erdészeti államigazgatásról.
- 19 426/1912.FM.r. — 19 426/1912.FM.r. a vadőri szolgálatról.

Mellékletek jegyzéke:

<i>I.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
Magyar-román határvonallal rendelkező vármegyék és városok	111.p.
<i>II.sz. melléklet</i> (elvi vázlat)	
A Magyar Királyi Pénzügyőrség szervezeti felépítése	112.p.
<i>III.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
A Magyar Királyság pénzügyi szakhatóságai	113.p.
<i>IV.sz. melléklet</i> (elvi vázlat)	
Magyarország vámhivatali rendszere	114.p.
<i>V.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
A Magyar Királyság határvámhivatalai	115.p.
<i>VI.sz. melléklet</i> (a törvény szövege)	
1888/XIV.törvénycikk az Osztrák-Magyar Monarchiának Romániával a Monarchia két állama és Románia közt fennforgott határvillongások kiegyenlítése végett, a határ vonal újabb megállapítása és azzal kapcsolatos kérdések szabályozása tárgyában kötött, s Bukarestben 1887. évi december 7.-én november 25.-én aláírt nemzetközi egyezmény becikkelyezéséről	117.p.
<i>VII.sz. melléklet</i> (az utasítás teljes szövege)	
50 431/1891.BM.r. az 1888/XIV.tc.-kel becikkelyezett magyar-román határ-egyezmény alapján kiadott határőrizeti utasítás tárgyában	127.p.
<i>VIII.sz. melléklet</i> (elvi vázlat)	
A Magyar Királyi Csendőrség szervezeti felépítése	136.p.
<i>IX.sz. melléklet</i> (elvi vázlat)	
A határszéli csendőrség szervezeti felépítése	137.p.
<i>X.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
A határszéli csendőrség disszlokációja és létszáma a magyar-román határon	138.p.
<i>XI.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
A magyar-román határ mentén disszlokáló határrendőr szervezeti egységek	140.p.
<i>XII.sz. melléklet</i> (létszám táblázat)	
A magyar határőrizetben tevékenykedő fegyveres rendvédelmi testületek személyi állományának az útlevélköteles határszakaszokon szolgálatot teljesítő hányada	141.p.
<i>XIII.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
Határátkelőhelyek a magyar-román határon	142.p.
<i>XIV.sz. melléklet</i> (statisztikai táblázat)	
A magyar állampolgárok útlevéllel megvalósuló határforgalma a magyar-román határon	143.p.
<i>XV.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
Határmenti állami humán egészségügyi állomások a magyar-román határon	144.p.
<i>XVI.sz. melléklet</i> (grafikon)	
Határforgalmi állami állategészségügyi állomások a magyar-román határon	145.p.
<i>XVII.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
Határmenti állami erdőhatóságok a magyar-román határnál	146.p.
<i>XVIII.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
Regisztrált határforgalom Predealon 1905-1912	147.p.
<i>XIX.sz. melléklet</i> (jegyzék)	
A vámjövédéki kihágások a vámhatárral rendelkező pénzügyigazgatóságoknál	148.p.

I.sz. melléklet

Magyar-román határvonallal rendelkező vármegyék és városok.

I. Beszterce-Naszód vármegye (Beszterce).

1. Jádi járás (Jád) , 2. Óradnai járás (Óradna)

II. Csík vármegye (Gyergyószentmiklós)

3. Gyergyótölgyesi járás (Gyergyótölgyes) , 4. Szépvízi járás (szépvíz) ,
Kászonalcsíki járás (Csíkszentmárton)

III. Háromszék vármegye (Sepsiszentgyörgy)

6. Kézdi járás (Kézdivásárhely) , 7. Orbai járás (Kovácszna) , 8. Sepsi járás (Sepsiszentgyörgy)

IV. Brassó vármegye (Brassó)

9. Hétfalusi járás (Hosszúfalu) , 10. Felvidéki járás (Brassó)

V. Fogaras vármegye (Fogaras)

11. Töcsvári járás (Zemest) , 12. Fogarasi járás (fogaras) , 13. Alsóárpási járás (Alsóárpás)

VI. Szeben vármegye (Nagyszeben)

14. Nagydisznódi járás (Nagydisznód) , 15. Szelistyei járás (Szelistye) , 16. Szerdahelyi járás (Szerdahely)

VII. Hunyad vármegye (Déva)

17. Petrozsényi járás (Petrozsény) , 18. Pui járás (Pui) , 19. Hátszegi járás (Hátszeg)

VIII. Krassó-Szörény vármegye (Lugos)

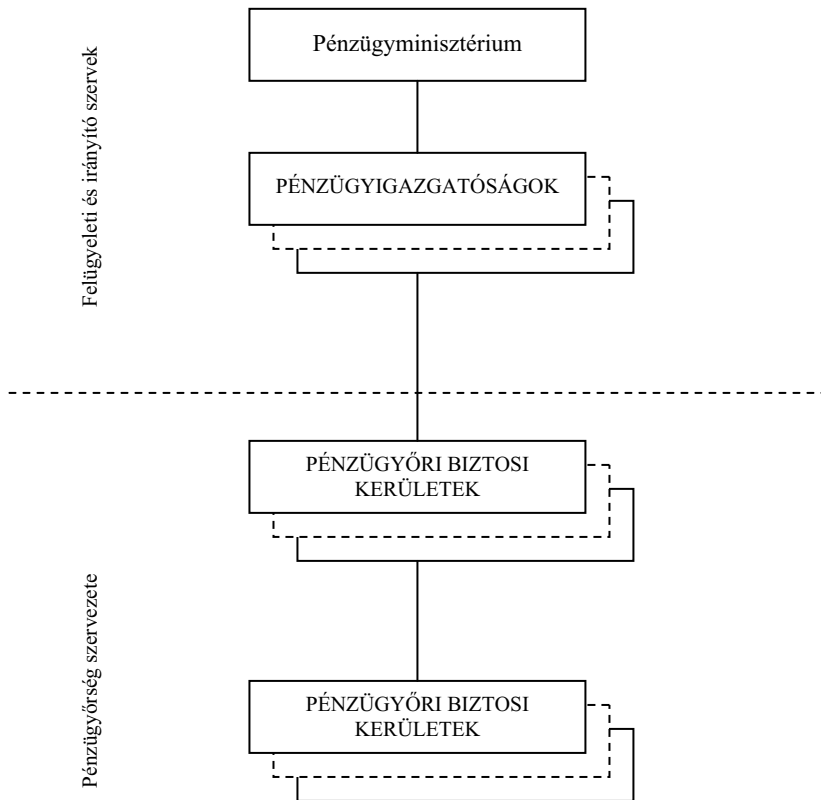
20. Karánsebesi járás (Karánsebes) , 21. Teregovai járás (Teregov) , Orsovai járás (Orsova)

Forrás ! HIDAS Gábor et al. (szerk.): *Történelmi világtalasz*. Budapest, 1997, Cartographia. 108 p. HU-ISBN 963 35 2546 2.

II.sz. melléklet

A Magyar Királyi Pénzügyőrség szervezeti felépítése.

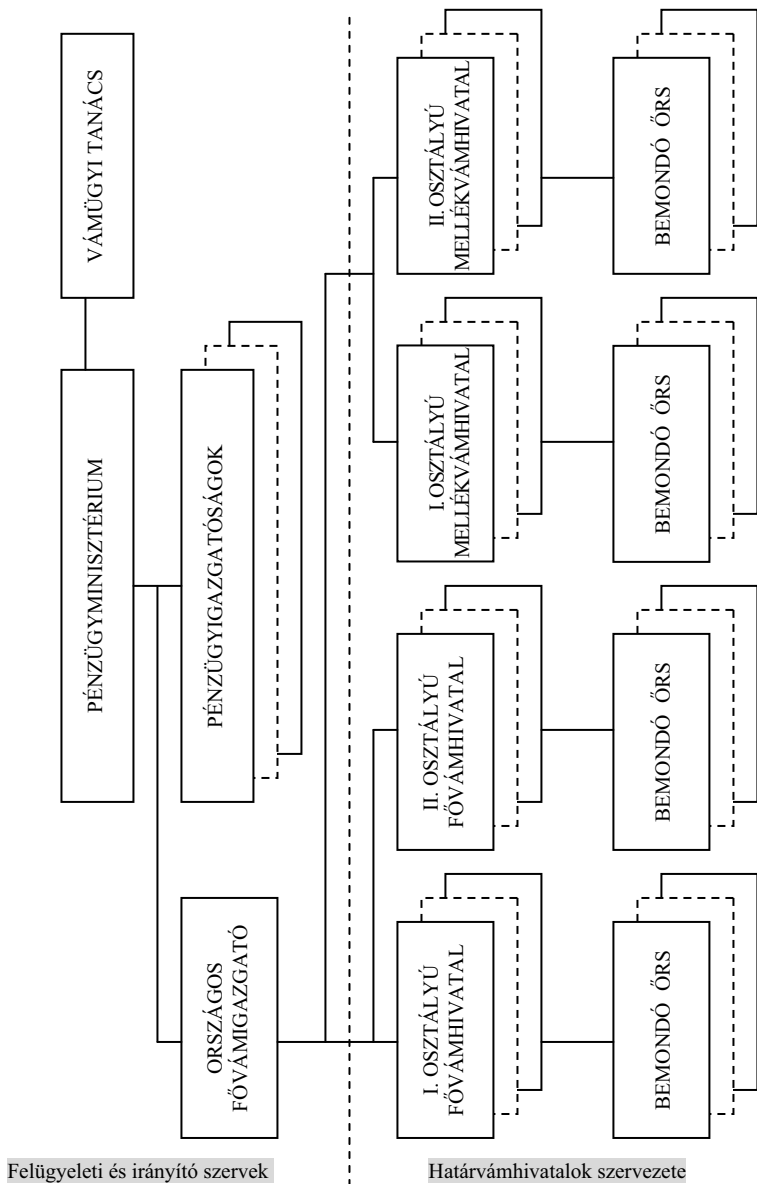
Forrás! PARÁDI József: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrzetben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 219 p. HU-ISBN 963 76 2330 2. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 1./ HU-ISSN —

A Magyar Királyság pénzügyi szakhatóságai.

1. PÉNZÜGYIGAZGATÓSÁGOK
2. FŐVÁROSI ADÓFELÜGYELŐSÉG
3. KÖZPONTI DÍJ- ÉS ILLETÉKKISZABÁSI HIVATAL
4. DONÁNYJÖVEDEKI KÖZPONTI IGAZGATÓSÁG
5. DOHÁNYGYÁRI IGAZGATÓSÁG
6. LOTTÓIGAZGATÓSÁG
7. ARADI JÓSZÁGIGAZGATÓSÁG
8. BUDAPESTI FŐVÁMIGAZGATÓSÁG
9. BÁNYAIGAZGATÓSÁGOK
10. FŐBÁNYAHIVATALOK
11. NAGYÁGI MAGYAR KIRÁLYI ÉS TÁRSULATAI ARANYBÁNYMŰ IGAZGATÓSÁG
12. RÉZBÁNYAI BÁNYAHIVATAL
13. SELMECBÁNYAI BÁNYÁSZATI AKADÉMIA
14. KÖRMÖCBÁNYAI PÉNZVERŐ HIVATAL
15. BÁNYAKAPITÁNYSÁGOK
16. BUDAPESTI FÉMJELEZŐ ÉS BEVÁLTÓ HIVATAL
17. KATASZTERI FELMÉRÉSI HIVATAL
18. FÖLDADÓNYILVÁNTARTÁSI FELÜGYELŐSÉG ÉS A KATASZTERI HELYSZÍNELÉSI IGAZGATÓSÁG
19. KINCSTÁRI JOGI IGAZGATÓSÁG

Forrás! PARÁDI József: *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrzetben.* Budapest, 2003, Tipico Design. 219 p. HU-ISBN 963 76 2330 2. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 1./ HU-ISSN —

Magyarország vámhivatali rendszere.

Forrás! PARÁDI József: *A dualista Magyarország pénzügyi szervezeteinek határőrizete 1867-1914.* Budapest, 1987, Határőrség. 120.p.

*A Magyar Királyság határvámhivatalai.*Magyar Királyi Pénzügyminisztérium közvetlen alárendeltségében.

1. Budapesti fővámhivatal (országos hatáskör)

1. Fiumei pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

2. Fiumei fővámhivatal
1. Ponzáli mellékvámhivatal
2. Plassei mellékvámhivatal
3. Belvederi mellékvámhivatal

2. Kassai pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

3. Kassai fővámhivatal

3. A kolozsvári pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

4. Kolozsvári fővámhivatal

4. Székelyudvarhelyi pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

4. Almásmezői mellékvámhivatal
5. Csík-Gyimesi mellékvámhivatal
6. Tölgyesi mellékvámhivatal
7. Úz-völgyi mellékvámhivatal

5. Brassói pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

5. Brassói fővámhivatal
8. Predeáli mellékvámhivatal
9. Alsótöröcsvári mellékvámhivatal
10. Bázai mellékvámhivatal
11. Felsőtöröcsvári mellékvámhivatal
12. Ósánci mellékvámhivatal
6. Felsőtömösi fővámhivatal

6. Nagyszebeni pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

7. Nagyszebeni fővámhivatal
8. Vöröstoronyi fővámhivatal
13. Dusi mellékvámhivatal

7. Sepsiszentgyörgyi pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

14. Sósmezői mellékvámhivatal
15. Bodzai mellékvámhivatal

8. Dévai pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

16. Vulkáni mellékvámhivatal.

9. Pozsonyi pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

9. Pozsonyi fővámhivatal.

10. Soproni pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

10. Soproni fővámhivatal.

11. Győri pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

11. Győri fővámhivatal.

12. Nagybecskereki pénzügyigazgatóság alárendeltségében.**12. Pancsovai fővámhivatal.**13. Szegedi pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

13. Szegedi fővámhivatal.

14. Zombori pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

14. Újvidéki fővámhivatal.

15. Aradi pénzügyigazgatóság alárendeltségében**15. Aradi fővámhivatal.****16. Lugosi pénzügyigazgatóság alárendeltségében****16. Bázási fővámhivatal.****17. Orsovai fővámhivatal.****17. Belobreskai mellékvámhivatal.****18. Ómoldovai mellékvámhivatal.****17. Temesvári pénzügyigazgatóság alárendeltségében.****18. Temesvári fővámhivatal.****19. Újpalánkai mellékvámhivatal.****20. Kubini mellékvámhivatal.**18. Zágrábi pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

19. Sziszeki fővámhivatal.

20. Zágrábi fővámhivatal.

19. Vukovári pénzügyigazgatóság alárendeltségében.**21. Zimonyi fővámhivatal.****21. Klenaki mellékvámhivatal.****22. Mitrovicai mellékvámhivatal.**20. Eszéki pénzügyigazgatóság alárendeltségében.22. Eszéki fővámhivatal.23. Brodi fővámhivatal.21. Gospici pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

24. Zengi fővámhivatal.

23. Karlopágói mellékvámhivatal.

24. Szentgyörgyi mellékvámhivatal.

22. Ogulini pénzügyigazgatóság alárendeltségében.

25. Buccari mellékvámhivatal.

26. Novi mellékvámhivatal.

27. Selcei mellékvámhivatal.

28. Portoréi mellékvámhivatal.

Jelmagyarázat: A magyar-román határforgalom által érintet szervezetek vastagítva.

Forrás! PARÁDI József: *A dualista Magyarország pénzügyi szervezeteinek határőrizete 1867-1914.* Budapest, 1987, Határőrség. 117-119.p.

1888. évi XIV. törvénycikk

az Osztrák-magyar Monarchiának Romániával, a Monarchia két állama és Románia közt felforgott határvillongások kiegyenlítése végett, a határvonal újabb megállapítása és azzal kapcsolatos kérdések szabályozása tárgyában kötött, s Bukarestben 1887. évi december 7-én november 25-én aláírt nemzetközi egyezmény bezzikelyezéséről

1. § Ő Felsege Ausztria császára és Magyarország apostoli királya, és Ő Felsege Románia királyának meghatalmazottjai által, az osztrák-magyar Monarchia két állama és Románia közt felforgott határvillongások kiegyenlítése végett, a határvonal újabb megállapítása és azzal kapcsolatos kérdések szabályozása tárgyában Bukarestben 1887. évi december hó 7-én, november hó 25-én kötött nemzetközi egyezmény, miután az a szerződő felek részéről szokott módon megerősített, s az országgyűlés által elfogadott, ezennel az ország törvényei közé iktattatik.

2. § Az egyezmény szövege a következő:

Ő Felsege Ausztria császára, Csehország királya stb. és Magyarország apostoli királya egyrésztől,

és

Ő Felsege Románia királya

másrésztől, kölcsönösen áthatva azon óhajattól, hogy az államiak közti határvonal végleges és állandó módon megállapittassék, e végből egy vegyes bizottságot rendeltek ki, mely a szükséges előmunkálatok eszközésével megbízott. Miután ezen bizottság feladatának megfelelt és a határvonalnak ezutáni menetele egyetértőleg megállapított, Ő Felsegeik a bizottság által kidolgozott javaslat alapján egy szerződésnek megkötését határozták el, és meghatalmazottaikká kinevezték:

[következik a meghatalmazottak megnevezése]

kik jó és kellő alakban talált meghatalmazásaik kicserélése után, a következő czikkeben állapodtak meg:

I. CZIKK

Az Ausztria-Magyarország és Románia közti határ jelenre és jövőre akként állapittatik meg, a hogy az az alantabb foglalt czikkeben körülírva, s a jelen egyezményhez csatolt, annak kiegészítő részét képező térképekbe (A. alatti melléklet) berajzolva van.

A határvonal tekintetében jövőben netán fölmerülhet mindennemű vitás kérdések kiegyenlítésénél ezen térképek, valamint a jelen szerződés határozmányai szolgálnak egyedüli alapul.

II. CZIKK Bukovina és Románia közti határ

A határvonal, mely a Magyarország, Bukovina és Románia közötti Triplex confiniumtól, vagyis a Pietrile rosii hegység gerinczén s jelesül a "Podul de piatra" nevű nyergen fekvő pontból indul ki, az említett hegygerinczet éjszaki irányban követi, az 1643 magassági mérjeggyel jelzett ponton keresztül halad, innét kezdve egészben keleti irányt vesz és mindig a hegygerinczet követve, a Munceilor, Lucaciu, Poiana-Venatorului és a Gura-Haiti hegycsucsokon halad át.

Ezen ponttól kezdve a határvonal levonul a Serisor-patak forrásáig és követi ezt a Valea-Arsa patak beömléseig (860 magassági mérjegy), a honnét a 870 magassági mérjeggyü ponton át észak-északkeleti irányban a Dealul Negru hegynek Runcul nevű lábáig vonul fel; innét északkeleti irányt vesz, a mennyiben egy tompaszöget képez és egyenes vonalban a Dorna-Neagra patakka találkozik.

Innen kezdve ezen patak mentén halad annak a Beszerczébe (Bistrita) való beömléseig, azután pedig ezen folyó mentén a Valea-Arameiig (736 magassági mérjegy), a honnét ezen völgyben - a 935 mag. mérjegyen s a völgyképződés kezdetén átvonulva - a Batca-Neagra (1402 magassági mérjegy) hegycsúsig emelkedik.

Ezen ponttól kezdve, a határvonal - ismét a hegygerinczen haladva - a Runculetiu, Petrite-Doamnei, Rarcul (1648, 1655, 1529 és 1622 magassági mérjegyek), Theodorescul (1357 és 1393 magassági mérjegy), Obcina Chirilu (1326, 1218, 1294 és 1314 magassági mérjegyek), Capatina (1388, 1383, 1350, 1345 és 1250 magassági mérjegyek), Grebenul (1437, 1470, 1358, 1477, 1378, 1476 és 1240 magassági mérjegyek), Clefile (1376 magassági mérjegy), Alunisul (1342, 1204, 1167, 1316 és 1362 magassági mérjegyek), Grebenul (1361, 1324 és 1303 magassági mérjegyek), Batca-Rea (1217 magassági mérjegy), Capul-Baiesescul (1298, 1279, 1300, 1105, 960, 1012, 1030 és 1017 magassági mérjegyek) nevű hegycsúcsokon vezet át, a honnét ezen utóbbi hegy lábán át (918 és 874 magassági mérjegyek) a Negrileasa patakhoz vonul le, ugyanezt keresztülmetszi, s azután a a térképen 1017 magassági mérjeggyel ellátott ponton át az Obeina Ciumarnei csucsára (1066 magassági mérjegy) ér föl.

Innét ismét a hegygerinczen menve, a Rangul (1021 magassági mérjegy) és a Gainoasa (940 és 919 magassági mérjegy) hegycsúcsokra fut fel a határvonal s az ez utóbbi csúc és a Cladita-Mare által képezett nyeregig (847 magassági mérjegy) halad, ezen ponttól északnyugati irányt vesz, s a Cladita-Maret egyenes irányban megkerülve, az ez utóbbi hegy és a Cladita-Mica által képezett nyeregig vonul, a honnét azután egyenesen a Cladita-Mare csucsára megy föl (1072. sz. magassági mérjegy.)

Ezen ponttól kezdve ismét a hegygerinczen vonulva, a Rotunda, Obcina-Svoristei (953. és 963. sz. magassági mérjegyek), Obeina-Isakii (995., 985., 840., 882., 595., 663. és 726. sz. magassági mérjegyek), a Plesei (560. sz. magassági mérjegy) nevű hegycsúcsokon megy át, a honnét ezen hegy lábán és a 474. sz. magassági mérjegyű ponton át a Dealul-Burago (511. sz. magassági mérjegy) nevű hegycsúcsra ér föl.

Ezen ponttól kezdve a határvonal e magaslat tövéen keresztül északkeleti irányban vonul lefelé a Valea-Seaca patakig, a 439. magassági mérjegyű pontig, a 423. és 419. magassági mérjegyű pontokon át a térképen *A*-val jelölt pontig ezen patakot követi, a mely pontnál a patak folyását elhagyva, a *B.* és *C*-vel jelölt pontokon halad át s *D.* pontnál a Moldova folyót lépi át.

Innen kezdve irányát északkeletnek veszi, s egy régi idő óta meglevő árkot (394 mag. mérjegy) követve, a Samosel-patakba (398 magassági mérjegy) fut, a melynek mentén a 423 magassági mérjegyű pontig halad fölfelé.

Ezen utóbbi ponttól a határ ismét északkeleti iránynak fordul és egyenest a Lucasesti-völgyig megy, melyet a Samos-Mare patakig (piriu Hranita, határpatak) követ, ezután ezt a Bunesti-patak beömléseig követi. Ezen patak mentén azután felfelé halad, hosszában átmet-szi a mesterségesen készített Bunesti tavat egészen a Dealul-Lung lábáig, a honnét ezen tó északi partján húzódva el, ismét a Bunesti patakba ér, melynek mentén egy északi irányban a 329. magassági mérjegy közelében levő földszakadéig folytonosan fölfelé halad, a honnét ezen szakadékkal együtt a Dealul Bunesti (Dealul Crucea) hegycsúcsra a 408 magassági mérjegyű ponthoz ér.

Ezen ponttól kezdve a határvonal egyenest északkeletnek megy lefelé s egy kis patakba akad, ezt annak a Samos-Mic patakba való beömléseig (a Nemirceni nevű mesterségesen készült tóban fekvő pontig), s azután ezt a Rusina patak beömléseig követi.

Innét a határvonal a 315 és 362 magassági mérjegyű pontokon át a Dumbrava-Rosie magaslat (438 magassági mérjegy) csúcsáig emelkedik, honnét keleti irányt vesz s a Dealul Fisticului csúcsán át (420 magassági mérjegy), innét pedig a Dealul Plavalador csúcsán (451 magassági mérjegy) fut keresztül, a honnan ezen magaslat gerinczén haladva, délkeleti irányban vonul lefelé, elvonul egy földszakadék kezdeténél - mely délre elmarad - hogy azután keleti irányt vegyen, s a 379 magassági mérjegyű pontig ér el, honnét a Dealul Cetatuca (Miresti) csúcsára (473 magassági mérjegy) hág fel.

Ezen ponttól a határ délkeleti irányban vonul a Miresti-fensíkon át (477 magassági mérjegy) egyenesen a Racova patak eredetéig (baloldali ág), s követi annak folyását a Suceava (Szucsava) folyóba való beömlésig, s közel Filiseni községhez (a térképen Chiliseni) a Balta-Satului-on megy át.

Ezen ponttól kezdve, a Mítócul pataknak (mely a térképen Rustorba nevet visel) torkolatáig, a határvonal a Suceava folyó irányát fogja követni, mhelyt ez a jelen egyezmény III. cikkelyének határozománya értelmében szabályozva leend. A meglevő határvonal, ugy a mint az a térképen föl van tüntetve, ideiglenesnek tekintetik.

A Mítócul torkolatától kezdve a határvonal ennek mentén halad felfelé a Dadului-patak beömléseig, innét pedig ez utóbbinak mentén egészen annak eredetéig.

Ezen ponttól kezdve a határvonal keleti irányban emelkedik felfelé mindaddig, a míg a Suceava (Szucsava) és a Siret (Szereth) folyók közötti vízválasztó vonalhoz ér el, s követi azt a Lazary (508 magassági mérjegy), a 493 magassági mérjegyű ponton, az Obeina-Calafindesti csúcson (506 magassági mérjegy, a térképen Zaranka névvel megjelölve), a 473 és 440 magassági mérjegyű pontokon át, a honnét kezd lefelé haladni, és a 380, 372, 370, 375, 392, 350, 391, 380, 362, 389, 364 és 330 magassági mérjegyű pontokon keresztül vonulva, ekként a Botosanita, Gropana és Negostina nevű falukat Bukovinánál és a Rudesti és Verpole nevű falukat Romániánál elhagyja.

A 330 magassági mérjegyű ponttól kezdve a határvonal egyenesen a Siret (Szereth) folyóba esik, honnét ennek folyását követi a Molnita (Molnicza) patak beömléseig, s innen kezdve ezen patakkal együtt a 340 és 350 magassági mérjegyű pontokon át egész annak eredetéig halad.

Innét felemelkedik észak-északkeleti, utóbb keleti irányban a Prevoroki és Buda faluk között levő magaslatokra, s ezek gerinczét követve, Fontana Talharului és Buda között a 370, 368, 406, 386, 385, 328, 306, 327, 324, 298 és 316 magassági mérjegyű pontokon halad át, s azután a 304 és 247 magassági mérjegyű pontokon át a Lucavita patak eredetéig fut, melyet ennek a Pruthba való beömléseig követ.

(A Lukavita patak Mamornita falutól kezdve a Pruthig Mamornita nevet visel.)

A Lucavita torkolatától kezdve a határvonal azon irányt követi, a mely iránynyal 1855. évben a Pruth folyó birt, azután pedig a Sineheul és Cotul Grigorcea szigeteket északról azon pontnál, mely a határterképen és az ide mellékelt részletes terven (*B.* melléklet) *N* betűvel van megjelölve, bekeríti, a hol azután a Pruth mostani folyásával összeesik. Innét Novoselita-ig a Pruthnak 1884. évi folyása, mely a folyam jelenlegi folyásával megegyezik, fog a két állam közt ideiglenes határuul tekintetni mindaddig, míg ezen folyó a nemzetközi Pruth-bizottság által szabályoztatni fog.

III. CZIKK A Suceava (Szucsava) folyónak szabályozása

Mínthogy a Suceava (Szucsava) jelenlegi folyása, annak árvizek idején bekövetkező gyakori változása következtében nem alkalmas arra, hogy határozott és változatlan határvonalat képezzen, a jelenlegi birtokállapotnak megfelelőleg a térképe berajzolt vonal, a folyó irányának szabályozásáig, ideiglenes határuul fog tekintetni. Ezen utóbbi czélból a szerződő kormányok által kinevezett s mérnökökből álló vegyes bizottság fog kiküldetni és azzal megbízatni, hogy ezen folyó medrének tervét, a meddig az határvonalat képez, vegye fel, s egy szorosan tudományos alapon nyugvó szabályozási tervet készít. Az ekként elkészített tervet a kormányoknak jóváhagyás végett be fog mutatni.

Az ezen tervet utján megállapított folyóirány azután közből készített, s ezen egyezmény VI. cikkének rendelkezése szerint felállítandó határjellel fog megjelölni, s fogja a jövődöbeli határt képezni.

A tervet jóváhagyásának ténye által a két kormány nem kötelezi magát arra, hogy a folyószabályozást maga fogja készülvinni, de magánfeleknek megengedhető, hogy e czélból a jelen egyezmény IX. cikkében megállapított határozományoknak megfelelő munkálatokat foganatosíthassanak.

IV. CZIKK A Molnita (Molnicza) folyásának szabályozása

A Monita (Molnicza) vize, melyet magánfelek a saját magánérdekükben több helyt rendes folyásából elvezettek, régi medrébe vissza fog vezettni, hogy ezen egyezménynek megfelelőleg határvonalat képezzen. Az erre vonatkozó munkálatok még a határmegjelölés

előtt azon állam kormányának kezdeményezése folytán fognak foganatosítani, a mely államnak területén ama víz jelenleg folyik.

A jelen egyezmény IX. czikke szerint kilátásba helyezett vegyes bizottság nyilatkoznai tartozik azon magánfelek beadványai felett, a kiknek telepeik számára vízvezetésekre van szükségük.

V. CZIKK Magyarország és Románia közti határ

A Magyarország és Románia közötti határ kezdődik a Bukovina, Magyarország és Románia közt fekvő Triplex confiniumnál, a Pietrile rosii nevű hegyen (a Podul de piatra nevű nyereg-nél) leszáll a Taiteturile patak eredetéhez, követi ezt a Scafa patakba ömléseig, utóbbit a Haita-patakba ömléseig, a Haita-patakot a Neagra-patakba ömléseig; ez utóbbit átkelve, a Cserebük-hegy lábának gerinczén felhág annak csúcsára, - 1455. számú magassági mérjegy (cote).

A határ e ponttól, folyton a hegygerinczen haladva, az 1762. számú magassági mérjegyhez, innen egy gyalogösvényen, a Caliman-Kelemen éjszaki lejtőjén s az 1808. számú magassági mérjegyén át a Dealul Bucinis hegyre, innen folyton ezen hegy gerinczén a Dealul-Drageoasa-hegyre, az 1354. számú magassági mérjegyhez vezet. Innen közvetlenül a Prislopul csúcsára, a Poiana Prislopulra és a Prislopul és Paltinis közötti nyeregbe, innen a Paltinis-patak (apa loi Zaban) forrásához megy, követi ezt a Drageoasába ömléseig, és utóbbit a Neagra-patakba ömléseig és a Neagra-patakot azon pontig, a hol abba a Cristisoarapatak beömlik és a hol a Fontana Vinului nevű pont van.

E ponttól a határ az utóbb nevezett patakon felvonul annak eredetéig, onnan a Tibles mic és Tibles mare hegyek között fekvő nyeregbe, innen a hegygerinczen haladva a Tiblesul mic, Dealul verde (cota 1601), Albiuta, Cheteria (cote 1595), Obcina Albilor, Streaja, Prislopul, Preluca Ursului, Piciorul loi Sffirdea és Piatra rosie nevű hegyek csúcsaira; innen leszáll a Prisecarul-patak eredetéhez és ezt a Bistricioara (Tölgyes) patakba ömléseig követi.

Innen a Bistricioarát a Piccul - Péntek - patakba ömléseig követi a határ, akkor az utóbbiban fölfelé annak eredetéig halad, a honnan felhág a Curmatura Pintecului nyergébe. Innen a Kicerul - Kicsere - hegy lábának hátán, keleti irányban, a hegyláb gerinczén leszáll a Bistrutanak a Bistrába ömléseig, tovább halad ez utóbbi patakon a Frinturile patak beömléseig, honnan a Fagetelul-hegy észak-nyugati lábának gerinczén felhág ezen hegynek csúcsára (cote 1166).

A Fagetelul csúcsáról a határ az ezen hegy és a Verde-hegy közt fekvő nyeregbe vezet, onnan le a Kitrigul - Kösörükök - patak eredetéhez, követi ezt a Bicaz - Békás - patakba ömléseig, azután ezt a Tikos - Tikos - pataknak beömléseig és ez utóbbit föl eredetéig, honnan az Ivános és Floraea között fekvő nyeregbe, innen le az említett nyeregtől délre eredő kis patakba, ezen patakon tovább az Ivánosba ömléseig, ezen utóbbi patakon annak eredetéig, a honnan az Obcina Cepkesului nyergébe vezet.

E ponttól leszáll a határ az Ata-patakba és követi ezt a 847. számú magassági mérjegyig, innen déli irányban felhúzódik a Piciorul Kerekhavas hegyre, keleti irányban leszáll az Ata-Mare patakba, átkel ezen patakon és a Piciorul Icoanei gerinczén felhág a Torogles - Toroklyás - csúcsára (cota 1266).

Innen a határ, mindig a hegy gerinczén haladva, a Poiana Crucea Rosie nevű havason át a Batca de piatra nevű hegy csúcsára vezet, innen leszáll a Bratos - Barátos - patakba (cote 840) s ezen átkelvén, a Meleghavas gerinczén a Curmatura Lazaroai nyergébe húzódik. Innen egyenes vonalban dél-keletnek a Bolohanos - Bálványos - és Földtiszt-patakok egyesüléséhez vonul; innen követvén az utóbbi patakot az Arsitá Tarcutii éjszaki lábáig, ezen hegyláb gerinczén felhág az Arsitá Tarcutii csúcsára (cote 1372.). Innen, folyvást a gerinczen haladva, déli irányban leszáll a Tarcuta patakba (cote 1007) átlépi ezt, felhág a hegygerinczre, átvonul a Grindus - Tarhavas - és Ciudomir - Csudamér - csúcsain, a honnan leszáll a Ciudomir - Csudamér - patak eredetéhez, s ezt követi a Trotus - Tatros - (Gymes) patakba ömléseig.

Itt átkel a határ a Trotus patakon, követi a m. kir. vámhivatal és vesztegetintézet kerítésfalát, felvonul az Aldamas - Áldomás sorka - (kőcsup) gerinczére, onnan annak és a Popoi - Pipás - (cota 1272), Poiana-Arsa - Égett mező - (cote 1271) csúcsaira, innen az Apahavas csúcsa alá huzódik, s onnan haránt-irányban az Apahavas harmadik, keleti kupjára, s délnyugati irányban egyenesen a Voica csúcsára (cote 1304) emelkedik föl.

A Voica csúcsától leszáll a határ, ezen hegynék a gerinczét követve, a Ciuges - Csüges - patakba, átmetszi azt a 855. számú magassági mérjegyénél, s onnan egyenes vonalra a Kerekbükk csúcsára lép fel (cote 1096). Innen leszáll az Agapioasa - Gyepecze - patakba (cota 872), követi ezen patakot a Sulta - Szulcza - patakba ömléseig, utóbbit a Solintarul - Solyomtár (Pricske) patakba beömléseig; ez utóbbit fölönül, hogy fölhágjon a solintar - Solyomtár - havas nyergébe és onnan tetejére.

Ezen ponttól leszáll a határ a Ciobanul - Csobányos - patakba, követi ezt a Magyaros-patak beömléseig, utóbbit felvonul és felhág a Magyaros csúcsa mellett az 1366. és 1342. számú magassági mérjegyek között fekvő nyeregbe. Innen a határ, a hegygerinczet követve, átkel az 1342., 1219., 1216. és 1173. számú magassági mérjegyeken, az Obrejescul - Magyaros sorka - gerinczén, az 1098., 1063., 906. és 823. számú magassági mérjegyeken: leszáll az Uz patakig, azon ponthoz, melyet Gardul de piatra - Kőkertnek - neveznek.

A határ innen az Uz patakot követi a Barzantu - Verespatak - (Bardocz) beömléseig, aztán követi az utóbbi patakot a Nemira - Fekete patak - (Kecskés) beömléseig és felvonul az utóbbit annak eredetéig. Ezen ponttól felhág a határ a Nemira mare - Nagy-Nemere - és Nemira mica - Kis-Nemere (Tiganca) között fekvő nyeregbe és a hegygerinczen a Nemira mica - Kis-Nemere -, Mikestető Sandru mic - Kis-Sándor - csúcsain át a Sandru mare - Nagy-Sándor - csúcsára vezet.

A Sandru mare csúcsától a határ éjszakkéleti irányban, mindig a hegygerinczen haladva, a Kecskés csúcsán át a 970. számú magassági mérjegyhez vezet, s onnan ezen hegy délkeleti lábának gerinczén a Kecskés patakba száll le, követi ezen patakot a Slanic - Szaláncz patakba ömléseig, az utóbbit föl a Pescarul patak beömléseig, az utóbbit a Poiana la Tabla lábáig, honnan jobbra hajló szög alatt ezen Poianára és onnan a Dealul Brezoiul nevű hegynék gerinczét követve, ezen hegynék csúcsára (cota 1001) emelkedik föl. Innen a hegyek gerinczén elvezet a határ a Dealul Cernica csúcsához (cote 1005), onnan lefelé a 975. magassági mérjegygel jelzett nyeregbe, innen pedig a Cernica patak eredetéhez és ezen patakon annak az Oituz - Ojtos - patakba ömléseig, Sósmezőig (Poiana Sarata).

Átkelvén a határ az Oituz - Ojtos - patakon, felemelkedik a hegyek gerinczére, onnan a Runcul alb (cote 981), Halas, Coarnile (cote 1235) csúcsaira, honnan, folyton a hegygerinczen haladva, a Leány-patakhoz vezet le, követi ezt a Kasin - Kászón - patakba ömléseig, utóbbi patakon felvonul a Clabuc - Kalabucs patak - beömléseig, azután ez utóbiban egy a Clabuc (Kalabucs alja) nevű hegyről lefolyó kis patak beömléseig, végre ez utóbbit fölemelkedik annak eredetéig, onnan az 1223. számú magassági mérjegyén át a Clabuc (Kalabucs) csúcsáig (cote 1370).

E ponttól levezet a határ a középső hegyhasadékon a Lipsca-patakhoz, követi ezt a Harangbércz-patak beömléseig (cote 804) és a Jáhorosbércz éjszakkéleti lábának gerinczén felhág ezen hegynék ormára (cote 1211) innen déli irányban egy hegyhasadékon leszáll a Paltin-patakig, átlépi ezt és egy, az előbb említett szembeeső másik hegyhasadékon felhág a Sóbércz csúcsára (cote 1290).

E hegycsúctól a hegység gerinczén halad a határ a Mesteacanul - Mesztáktető - csúcsig, innen déli irányban a hegygerinczen le az 1139. és 844. számú magassági mérjegyeken át a Putna-Vrancii - Putna patakhoz - húzódik, azon ponthoz, a hol a Merului - Jáhoros patak - a Putna patakba ömlik. A Putnán tovább vonul a határ annak eredetéig, átkel a Hray oldala nevű hegy hátán (cote 1671) és elvezet a Zabala - Zabola putna - eredetéig, ezen a Gorul - Gorpatak - beömléseig, azután ezen patakon föl annak eredetéig és innen föl a Giurgiu és Dealul Negru - Fekete halom - közötti nyeregbe (cote 1535).

Ezen ponttól a határ nyugoti irányban a Dealul Negru - Fekete halom - hátán mintegy 700 méternyi távolságig fölfelé emelkedik, azután déli irányban egy hegyhasadékon leszáll a

Giurgiu - Gyergyó - patakig, követi ezt a Stina-Giurgiuului patak beömléseig, követi ezt föl eredetét, átkel a Taietura nyergén az 1336. számú magassági mérjegynél; leszáll a Magyarós-bokor patak eredetéhez, követi ezt a Bisca mica - Kis-Baczkába - ömléseig, az utóbbit a Cilianos - Csilyános - patak beömléseig (cote 1036), ezt föl eredetét; innen a Balescul hegy csúcsára (cote 1561), azután a Balescul és Coriul között fekvő nyeregbe, innen a Coriul - Tamás - patak eredetéhez és ebben a Bisculita - Kis-Baczka - patak beömléseig (cote 1142) vezet.

Innen a határ délnyugati irányban és egyenes vonalban átkel a Hosszúköz hegyen a Pitak - Petak - patakig, követi ezt a Bisca mare - Nagy-Baczka - patak beömléseig, ezt föl a Surducul - Szurduk - patak beömléseig, s ez utóbbi patakok eredetét, honnan a Surduk - Poiana cu pietrile - (Döngökő) nevű nyereghez húzódik.

E ponttól a határ a hegygerinczen a Bota mare - Nagy-Bota -, Bota mica - Kis-Bota -, Zimbrul, Tabla Chei csúcsokon keresztül a la Cheia - Szent-László-Király-Köve - sziklához halad; innen a Buzeul - Bodza - folyóhoz száll le, ezen felvonul a Crasna (Kraszna) patak beömléseig, felmegye e patakon annak eredetét, s innen a Curmatura Crasneire.

Innen a határ, a hegygerinczen haladva, átkel a Tatarul mic (cote 1413), Kikisan, Tatarul mare - Nagy-Tatár - (cote 1471), Tabla Buzeului (cote 1345) hegye csúcsain, az 1323., 1183., 1082., 1211. és 1442. számú magassági mérjegyekkel jelölt pontokon, továbbá a Bokirna (cote 1463), Laptele, Valea Stinei, Curul Pámintului - Piroasca - Tigaia, Bratocea, Babesul. Bobul mic, Bobul mare, Piciorul Caprii, Valea Neagra, Zanoaga Mortului, Zanoaga lui Martin, Cioara, Orlata, Ratoslovul, Priseaca nevű hegyek csúcsaira és a Predelut nyergén; felhág a Musita, Paltinul, Dealul Turcului, Lacul rosu, Gavana, Tót Páltető, Anderbércz tető, Piatra mare (cote 1841), Poiana Judetului, Susaiul, Poristoc - Csáplya tető - nevű hegyek csúcsaira, s innen az utóbb nevezett hegy gerinczén leszáll a predeal-tömösi nagy kőutra.

Innen a határ ismét a hegygerinczre emelkedik és átkel a Vladetul és Fetifoi csúcsokon, azután a Sibot és Piatra Arsa nevű hegygerinczek, a Dealul Forban és Capatina Porcului csúcsokon, a Curmatura amasaruluin, a Baiul csúcson, a Curmatura Moraruluin és felhág a Dealul Morarului és la Om (Bucegiu csúcsa) csúcsokra. Innen a határ, mindig a hegygerinczen haladva, átkel a Valea Doamnei nyergén, a Batrina, Coltul Tapului, Coltul Grohotis, Strunga mica, Strunga mare, Dudele, Pietrele albe, Sfintul Ilie, Plaiul Mandrului hegyek csúcsain, a Padina Ursului nyergén, a Paicului csúcsán, a seremet nyergén, a Dila lui Dragan két ormán, felhág a Mosoiului és Padina Lunga csúcsaira; onnan a Gura Padinii lungi nyergébe, hol a Jon Flanta nevű kőkereszt van: innen a Gruil lui Lastun csúcsára, a Padina cu drumul nyergébe, továbbá a Piscul Berlindioia (Bocarta), Piscul Giuvelei és Ruiul csúcsaira, s onnan lefelé a la Cruce nevű pont mellett (Törcsvári szoros) a nagy közlekedési kőuthoz vezet.

A la Cruce nevű ponttól újból a hegység gerinczére emelkedik és azon vonal tovább a határ, átlépi a Predealul, Rogoasa, Sirnei, Galbina, Clabucetul, Poiana Seaca, Piatra lui Craiu (Bail - Királykő - Königstein), Tamasul mic, Tamasul mare, Fagetul Caprei és Lerescul hegyek csúcsait, utóbbi hegy nyergét, a Comisul és Lutele, a Berevoescul mare, Berevoescul mic, Valea Radului (Vladului), Bratila hegyek csúcsait, az utóbbi hegy nyergén át, a tavak mellett elhaladva, a Ludisorul és Zirna csúcsaira, és annak nyergébe, a Leaota csúcsára és nyergébe vezet. Majd Bindea hegynek négy, Galelescul hegynek két csúcsán át a (Vultoarea), Coltul Vista mare, Moldovanu (Ucea mare), Podragul, Virtopul, Virtoapele, Vinatura lui Boteanu, Budi, Capraretul, Paltinul (Lespezilor) és Negoiu csúcsaira, a Scara vagy Scarisoara nyergén át a Fundul Boiutra, Valea Caldariére, a Galbenul, Budislavul, Surul, Lacustelor és Cocoricul csúcsaira, a Cumpána nyergén át, a Tatarul, Kika Fedelesului csúcsaira, innen a hegygerinczen le a Piatra Soculuihoz és innen haránt vonalban a Piatra Albán át a Strunga Sarciihoz, azután le a Valea lui Frate nevű patak eredetéhez, s ezen patakon az Oltul (Olt) folyóig vezet.

Innen a határ az Oltul folyót követi a Riul Vadului nevű patak beömléseig, azután az utóbbin föl annak eredetéhez, felhág az Obirsia Chirculuiira, a 2011. és 2001. számú magas-

sági mérjegyek között, és a hegygerinczet követve, átkel a Piatra Chircului (cote 2001), Forgaci, Curmatura, Purgis, Sterpul (Dealul Negru), Voinasita, Curmatura Voineagului, Voineagul Catanesei (cote 1853) nevű hegyek csúcsain és mindig a hegygerinczen haladva, a Curmatura Tiganului nyergébe (cote 1581) huzódik.

A Curmatura Tiganului-ról leszáll a Tiganului patak eredetéhez, tovább megy ezen a Jidului patak beömléseig, azután ezen utóbbi patakon föl az Isvorul lui Dobrun patak beömléseig, ezen patakon föl annak eredetéig, honnan a Dealul lui Dobrun hátára emelkedik föl; innen ezen hegy gerinczén lefelé haladva, átkel a Culmea Turnerel-én (cote 1433) a Valea Dobrunului nevű patakhoz és ezen patakon föl, annak a Lotrul folyóba ömléséhez vezet. (Mely pont a Lacul lui Dobru nevet viseli.)

Innen a határ a Lotrul folyón föl az Isvorul Balului-patak beömléséhez, ezen föl a Dealul Larg déli lábához, azután ezen hegynek hátán föl annak csúcsához (cote 1928), innen le a Dealul Larg és Dealul Praja közti nyeregbe (cote 1882) és a Cracul Praja gerinczén az 1767. számú magassági mérjegyhez vezet. Innen nyugati irányban leszáll a határ az Isvorul Praja nevű patakhoz, követi azt a Riul Frumos nevű patakba való ömléseig, azután ezen utóbbi patakot a Slimoiu nevű hegy keleti lábáig, felhág ezen hegy láb hátára, az 1453. számú magassági mérjegyen keresztül az 1527. számúhoz megy; a Slimoiu hegy nyugati lábának gerinczén haladva, leszáll a Salanile patakba, átkel ezen patakon és délnyugati irányban egyenes vonalban a Smida mica hegynek hátára (cote 1508) megy. Innen leszáll a második Salanile patakba, átlépi ezt és a Sima mare patakon fölvezet annak eredetéhez, s innen a Gura Potecului nyergéhez.

E ponttól a határ, a hegység gerinczét követve, átvonul a Salanile (cote 1734), Poiana Muerei, Pravatul, (Cotul Ursului), Bufta csúcsain az 1833. számú magassági mérjegyhez, felhág a Dealul Caprei tetőjére, azután az 1801. számú magassági mérjeggyel megjelölt nyergen és a Dealul Fometescul csúcsán (cote 1871), továbbá a Curmatura Groapa-Seacan átkelve, felhág a Cibanul, Coasta-lui-Rus, Jasul, Paclita, Gruuil és Paringul (Prislop vagy Mindra) csúcsokra (cote 2520, 4.).

A Paringul csúcsától a határ a surpatele hegy gerinczén fölvezet a Grivele csúcsára (cote 2106, 9.) onnan az 1779. és 1536. 7. számú magassági mérjegyekhez, s a Prislopulra (cote 1373) és a Poiana Ascunsa nevű hegy lábának hátán azon ponthoz vezet le, melylyel szemben a Gropanul patak a Polatistea patakba ömlik; innen egyenes szög alatt letér a Polatistea patakhoz, átlépi ezt és a Gropanul patakon fölmege annak eredetéhez, fölhang a Gropul és Tapa közötti nyeregbe az 1481. és 1564. 5. magassági mérjegyek között, s innen egyenes vonalban a Petriceea csúcsára (cote 1438), honnan a Petricel nevű hegy éjszaknyugoti lábán leszáll a Stolojoia patakba, s követi ezen patakot a Jiul - Zsily - folyóba beömléseig (mely ponton a Stolojoia patakot Polatisteanak is nevezik).

A határ átszeli a Jiul (Zsily) folyót, a Paretele nevű sziklákon át a Candetul csúcsára, a Murgile gerince mentén a Dragoiul és Dumitru csúcsokra, innen az Obirsia Merisori, Sesul Dimitrei, Obirsia Diului nyeregbe, a Dragasul, Sesul Diului Vulcan, Carteanul csúcsaira és az utóbbi nyergén át a Futetul, Streaja, Mutul, Dealul Piscul Rusesc csúcsaira (cote 1630) vezet. E ponttól a határ egyenes vonalban és nyugoti irányban átszeli a Bréea völgyét, fölhang a Virful Negrului csúcsára, innen a hegygerinczen végig haladva, a Cornul Zanoagán át a Dealul Cornilor csúcsára; innen délnyugoti irányban leszáll a Zanoaga patak eredetéhez, ezen patakon tovább vonul annak a Valea Balomir patakba beömléseig, átlépi ezen utóbbi patakot és az azzal szemközt levő hegyhasadékon fölvezet ezen patak eredetéig, s azután a hegygerincz hosszában a Sigleul mic és Sigleul mare csúcsaihoz.

Ez utóbbi ponttól a határ délnyugoti irányban a Cracul Pietrei Maurului nevű hegy gerinczének és lábának mentén leszáll a Valea de Pesti nevű patakba, átkel ezen patakon és egyenes irányban a Pribeagulon át felemelkedik a Dealul Galben azon pontjáig, mely az 1223. sz. magassági mérjegytől déli irányban 775 méternyire a Dealul Galben ösvényén esik. Innen a határ az 1174, 1296 (Piatra Negrului), 1344. (Restovanul) számú magassági mérjegyeken át a Smida Batrinára vezet föl, s innen leszáll a Valea Boului nevű pataknak a Jiulba (Zsily) ömléseig.

E ponttól a határ a Jiul folyón a Valea Seaca patak beömléseig, ezen tovább fölfelé a Piatra Alba lábáig vonul, itt felemelkedik ezen hegynek gerinczére, áthalad a Soarbele, Paltina és Fetele Manesii csúcsain, innen a Sturul (Scurtele) Galbenul nyergébe és csúcsára, a Scarisoara Galbenii és Curmatura Galbenii gerinczein át a Stina mare, Micusa (Vlásia), Bulzul csúcsaira és a Scarisoara nyergébe vezet.

E ponttól a határ, folyton a hegygerinczen haladva, átkel a Morarul, Glodeanul és Tutila csúcsain és ezen utóbbi hegy délnyugati lábán át az 1974. és 1897. számú magassági mérjegyeken keresztül a Rusece patakhoz, a piriul Dragomir nevű patak beömléséhez, s ezen utóbbi patakon föl annak eredetéhez vezet, s aztán felhág az 1916. számú magassági mérjegy nyergébe. Innen ismét a hegygerinczen át az Isvorul csúcsára, az 1823., 1815., 1733. számú magassági mérjegyekhez, a Curereste csúcsán át (cote 1772) a Craclul Maticului gerinczére, a Dobrovir, Dealul Mlecului (cote 1725), Cupanul (cote 1455), Gasca (cote 1138) csúcsaira, a 980., 896. és 882. számú magassági mérjegyekhez, és a Poiana Schitulon át le a Cerna (Cserna) folyóhoz vezet.

A határ a Cerna folyását követi a 254. számú magassági mérjegygel jelzett pontig, innen a Secul hegy nyugati lejtőjén létező gyalogösvény mentében a Csezna patakhoz huzódik (Tesna, cote 492.), azután ezen patakon föl vonul a Poiana Gaura Fetei-ig, itt elhagyja a fentebbi patakot és délnyugatnak egyenes vonalban a Poiana Balta Cerbuluira, innen a Curmatura intre plaiurira, továbbá a hegygerinczet követi a Preseaca (cote 1094) és Coseiul (cote 1071) csúcsaira, a Poiana Rotata és Coseiului-on (cote 1050) át a Lunca Camena (Piatra Vinata), az 1228. és 1126. számú magassági mérjegyeken a Piatra lui Cosei, Poiana Cosei, Grebenicul (cote 1143), Poiana Sulita, Plostina Mosorului, a 827., 894. és 927. számú magassági mérjegyeken a Virful Cocosului (cote 920), Poiana Rachelei, Predealul marce csúcsaihoz, a 763., 636. és 647. számú magassági mérjegyekhez és a Meteres nyergébe vezet. E ponttól leszáll a határ a Cerovát patak eredetéhez és ezen patakon lemegy annak a Bachna patakba ömléseig, ezen utóbbi patakon tovább a Cioaca hegy délkeleti lábáig, nevezetesen a tényleges Bachna meder azon pontjáig, mely egyenesen keleti irányban átelében esik a Cioaca hegy 164 magassági mérjegygel jelzett kupjának.

E ponttól a határ a Bachna mederben oly vonalon halad, mely a mindkét felől való régi parttól egyenlő távolságra huzódik tovább a vercirova-orsovai kőutig; innen egyenes irányban a magyar és a román vaspályák érintkezési pontjához vonul (azaz a román vaspályá Bachna hidjától északnyugati irányban 132 méterre) átkel a vaspályán és egyenesen a Dunához huzódik.

VI. CZIKK Határjelzés

Az előző czikkekből foglalt határozmányok kivételére, a szerződést köté kormányok részéről kellő számú vegyes bizottságok fognak kirendeltetni, melyek feladata leend a határvonalat megjelölni, a jelen egyezményben foglalt határleírás, valamint az ahhoz csatolt és pedig a cs. és kir. törzskar által készített térképek, (Bukovinát illetőleg: az annak 1:25,000 mértékű katonai fölvételéről vett fényképészeti másolatok; Magyarországot és pedig *a*) Erdélyt és *b*) a volt Bánságot illetőleg: azok 1:28,800, illetőleg 1:25,000 mértékű fölvételeinek hasonló másolatai) alapján, mely utóbbiakban a határvonal vörös szinnel van föltüntetve.

A határ egész terjedelmében Bukovina felől határvonalakkal, Magyarország felől fából készített határoszlopokkal fog megjelölni.

Ugy a határvonalak, mint a határoszlopok a határvonallal párhuzamos mindkét oldalukon az illető országok kezdőbetűivel láttatnak el, jelesül a határvonalak az egyik oldalon B. (Bukovina), a másik oldalon R. (Románia), a határoszlopok pedig az egyik oldalon M. O. (Magyarország), a másik oldalon R. (Románia) betűkkel fognak megjelölni. A betűk alatt folyó számok fognak alkalmaztatni, melyek a Bukovina, Magyarország és Románia között fennálló "Triplex confiniumnál" kezdődnek. Ezen a ponton egy háromoldalú kölöbor fog felállíthatni és oldalain a fenti módon a három ország kezdőbetűivel és I. számmal megjelölni.

A határkövek és határoszlopok méretei, valamint azok felállításának módozatai, a C. alatt mellékelt vázlatban vannak meghatározva.

A határvonal ott, hol azt valamely folyó képezi, kettős határkövekkel fog megjelöltetni, melyek vízkároknak ki nem tett megfelelő pontokon alkalmazandók.

Az egymással szembeeső határkövek a folyó medrétől (folyam sodra) egyenlő távközökben kell, hogy legyenek. Ezen távközök kivételesen csak azon esetben lehetnek különbözők, ha az eltérést területi nehézségek szükségessé teszik.

A mi a patakokat illeti, azokon a határ rendszerint olyképen fog megjelöltetni, hogy azok eredeténél egy-egy határkő vagy határoszlop, torkolatánál pedig kettő-kettő fog a fenjelzett módozat mellett alkalmaztatni.

A kettős határkövek és határoszlopok azonos folyószámokkal és azon ország kezdőbetűjével jelöltetnek meg, melynek területén állanak. A rónaföldön vagy fősíkon, hol a természetes határvonal a terület alakulásánál fogva ki nem vehető, a határkövek és határoszlopok közt földhalmok vagy kőrákások emelendők és pedig oly távolságban egymástól, hogy egyik a másikatól látható legyen. Ezen határhalmok alapjukban két méter átmérőjük, középen pedig egy méter magasak lesznek.

Ott, hol a határvonal erdőkön vonul át, mindkét oldalon négy méter, összesen tehát nyolcz méter széles átvágások fognak eszközöltetni. A határkövek és határoszlopok felállítási pontjai a határtérképen megjelöltetni s a hol lehetséges, a környék három vagy négy állandó pontjára való vonatkoztatás által feltalálhatókká tétetni fognak. A felállítási pontok, valamint a fölvetett szögek a D. és E. alatt ide mellékelt két példányban kiállítandó külön jegyzéke fognak fölvetetni.

A határmegjelölés költségeit Ausztria-Magyarország és Románia egyenlő részben viselik.

A határmegjelölés a jelen egyezmény jóváhagyásáról szóló okmány kicserélését közvetlenül követő nyár folyamán fog eszközöltetni.

VII. CZIKK *Időszaki határvizsgálat*

A határjelzés megtörténtét követő két év lejártával az egész határvonalra kiterjedő vizsgálat fog eszközöltetni, azon túl pedig egyetértőleg minden tizedik évben időszaki vizsgálat lesz tartandó, hogy a határvonal ott, hol valamely változást szenvedett, ismét helyreállíttassék.

VIII. CZIKK *A határőrizet céljaira szolgáló közös utak*

Ott, hol területi nehézségek miatt a határfelügyeleti szolgálatra csak egy ut létezik vagy nyitható, mely vagy magán a határon vonul el, vagy váltakozva egyik országból a másik országba vezet át, ezen ut a szerződő kormányok határfelügyeleti közegei részéről mindenkor kölcsönösen használható. Magától értetik, hogy ezen rendelkezés alapján a jelen egyezményben körülírt, s a határtérképen megjelölt határvonalnak megváltoztatására nézve igény nem támasztható.

A fentebb meghatározott különös eseten kívül, fegyveres határőrségi közegeknek a megjelölt határt sehol és semmiféle ürügy alatt átlépniök nem szabad.

IX. CZIKK *A határ-folyók és határ-patakokra vonatkozó határozmányok*

A határt képező folyókon és patakokon oly gátak vagy torlasztók, melyek által a víz természetes folyásának más irány adatnék, vagy melyek a vízerőnek ipari vagy más czélokra felhasználására szolgálának, sem a szerződő kormányok, sem pedig magánosok részéről nem állíthatók föl a nélkül, hogy megelőzőleg a szomszédos kormány beleegyezése ki ne eszközöltetett volna. A már fennálló vízepítmények és vízművek a kormányok részéről ezen czélra kirendelendő vegyes küldöttségek által megvizsgálandók.

Azon építmények és művek, melyek vagy magánosok, vagy pedig a szerződő kormányok jogaira, jelesül a határvonal menetére nézve károsaknak találtnának, az illetékes hatóságoknak ez érdemben hozandó határozatai alapján átalakítandók vagy lerontandók.

X. CZIKK Tulajdon- és birtok-jogok

Magától értetik, hogy jelen egyezmény által azon fekvőségek tulajdonosai, melyek egyik országból egészben vagy részben a másikba mennek át, birtokjogaikban és a fekvőségek feletti szabad rendelkezési jogokban rövideget szenvedni nem fognak.

Mindazonáltal az ily fekvőségre nézve, oly esetekben, midőn az vétel, csere, ajándék vagy hagyományozás útján új tulajdonosra szállana át, azon államot, melynek területén az illető fekvőség létezik, arra nézve elővásárlási jog illeti meg, a melyet is az a két érdekelt fél által megbízott választott bírák, a választott bírák meg nem egyezése esetén pedig, az eltérés felett dönteni hivatott birtokbírótság által az ingatlanok helyszokásos értékviszonyaihoz képest meghatározott rendes áron megszerezhet.

XI. CZIKK Közlekedés a határon

A megelőző cikkben tárgyalt fekvőségek tulajdonosai, ezen fekvőségeik használatát illetőleg a legszabadelvébb elbánásban fognak részesítettetni; t. i. az ily fekvőségek birtokosai a szolgálatukban lévőkkel és háznépükkel együtt jogositvák, fekvőségeiknek a határvonal által elválasztott egyik részéről annak másik részére közlekedni, gazdasági eszközeikkel, marháikkal, szerszámaikkal stb. stb. oda-vissza szabadon járni-kelni, tekintet nélkül arra, hogy a birtok részben az egyik, részben a másik állam fenhatósága alá tartozik; szintegy jogositva vannak termésüket, marháikat, minden földtermesztvényeiket, nyers és feldolgozott állapotban, egyik birtokrészükről a másikra akadálytalanul, adó- és illetékmentesen átszállítani.

E kedvezmény azonban csak a határvonal által akkép elválasztott földterületek természetvényeire terjed ki, a nélkül, hogy az illető területek után az egyenes adók behajtását kizárná.

Az ezen kedvezményt élvezők egy - személyiségüket és foglalkozásukat kimutató - igazolványnyal tartoznak magukat ellátni, mely igazolványnak mindkét állam hatósága részéről láttamozottnak kell lennie, a melyet a határhatóságok kívánságára előmutatni tartoznak. Az igazolványért, s annak láttamozásáért semmiféle díj sem fizetendő.

XII. CZIKK

Jelen szerződés ratifikálandó és a ratifikációk, mihelyt csak lehetséges, Bukarestben kicserélendő. Hatálya azon napon veszi kezdetét, a melyiken a ratifikációk kicseréltek.

Minek bizonyosságul az illető meghatalmazottak jelen szerződést aláírták és pecsétjeiket rányomták.

[Aláírások]

3. § A határkijelölés végett a VI-ik cikk értelmében kinevezendő bizottság tagjainak a magyar államterületet illető határkijelölés céljából kinevezésével, s általában mindannak végrehajtásával, mi ezen egyezményben Magyarországot illeti, a ministerium, illetve a bel-, pénz- és igazságügyminister bizatik meg.

Forrás! Corpus Juris Hungarici

**50 431/1891.B.M.r. az 1888/XIV.tc.-kel becikkelyezett
magyar-román határegyezmény alapján kiadott határőrizeti utasítás tárgyában.**

Az 1888. évi XIV. törvénycikkbe foglalt magyar-román határegyezmény végrehajtásából folyólag az 1889. évi május hó 3-án 1. sz. a. hozott ministertanácsi határozattal nyert felhatalmazás alapján általam a honvédelmi, igazság-, pénz-, földművelés- és kereskedelmügyi minister urakkal egyetértőleg megállapított határőrizeti utasítást a vármegye közönségének (ad I. harmincz, ad II.tíz, ad III. húsz, ad IV. negyven, ad V. húsz, ad VI. harmincz, ad VII. húsz, ad VIII. harmincz, ad XIX. negyven) példányban oly felhívással küldöm meg, hogy az abban foglalt s azonnal hatályba lépő rendelkezéseknek érvényesítése iránt kellőleg intézkedjék. Mint-hogy az utasítás részletes és kimerítő rendelkezéseket tartalmaz, ne tartottam szükségesnek a vármegye közönségét e tekintetben bővebb utasításokkal ellátni, és ezuttal csupán a következő tájékoztatásul szolgáló megjegyzésekre szorítokozom:

Az első fejezet a határ épségben tartására való felügyeletet és határon való közlekedést, a második a határfolyók és határpartakokra vonatkozó határozmányok végrehajtását, a harmadik az erdőátvágások tisztántartását, a negyedik az állategészségügyet, az ötödik pedig a pénzügyörség szolgálatának szabályozását tárgyalja.

Az utasításnak a legfontosabb s egyidejűleg a vezetésemre bizott belügyministerium ügykörét érintő rendelkezései az első fejezetben foglaltatván, ezekre ezekre vonatkozólag szükségesnek tartottam a vármegye közönsége figyelmét a következőkben felhívni.

A 2.§. e. pontjában felsorolt büntetendő cselekmények addig is, míg azok megtorlásáról törvény fog intézkedni, a folyó évi július hó 10-én 49.396. sz. a. kibocsátott rendeletben kihágásoknak minősítettven, azok idézett rendeletem szerint büntetendők.

Az utasítás 4. §-ában említet s a határőrizet céljaira szolgáló utak és közös utak az érdekelt két állam kormányai által utólagosan lévén megállapítandók: a vármegye közönségének feladatát képezendi, a határvizsgálatra a mult évben kirendelve volt nemzetközi küldöttség által kidolgozott s egy példányban idecsatolt munkálat alapján ezen vármegye és Románia közötti határvonalon, a határőrizet céljaira szolgáló utakat és közös utakat, a szomszédos román praefecturával egtértőleg tüzetesen megállapítani.

E célból a román kir. kormány, a közös külügyminister úr utján egyidejűleg felkéretik, hogy az érdekelt praefecturákat a szóban lévő munkálatnak még a jelen nyár folyamán közvetlenül a vármegye közönségével leendő fogamatba vételére sürgősen utasítsa.

Ezen az érdekelt két állam kormányai által utólagosan jóváhagyandó munkálat mielőbb befejezendő, s nekem folyó évi október hó végéig bemutatandó.

A mennyiben a jelzett munkálat végrehajtásához műszaki közeg igénybevétele elkerülhetetlenül szükségesnek mutatkoznék, annak kirendelése iránt a kereskedelemügyi minister úr lesz a vármegye közönsége által hivatkozással jelen rendeletemre közvetlenül felkérendő, kit egyidejűleg megkerestem, hogy a vármegye közönsége indokolt felterjesztésére a megfelelő intézkedést tegye meg.

Mihez tartást végett figyelmeztetem a vármegye közönségét, hogy ezen munkálat a legponosabban kell hogy elkészítessék.

A munkálatról egy jegyzőkönyv két példányban szerkesztendő s annak mindkét példány Magyarországot részéről a vármegye alispánja vagy helyettese által, Románia részéről pedig a román kir. kormány által kirendelt hivatalos közeg által aláírandó.

A jegyzőkönyvnek Magyarországot illető példány magyar-román, Romániát illető példány pedig román-magyar nyelven szerkesztendő.

Ezen jegyzőkönyvnek szerkesztésénél a főgond arra fordítandó, hogy a jegyzőkönyv két példányának magyar és román szövege teljesen összhangzó legyen.

Addig, míg a határszéli csendőrsők a határőrizetből kifolyó szolgálati kezelésére nézve az utasítás 5. §-ának rendelkezéséhez képest egy általam a honvédelmi minister urral egyetértőleg kiadandó szolgálat utasítással elláthatók lesznek, ideiglenesen külön rendelettel történik intézkedés.

Ott, hol szolgabírói kirendeltség nem szervezetik, a 6. §. uatsításához képest, az utlevéli és tolonczügyi szolgálat kezelésére hivatott csendőrőrök szintén megfelelő uatsítással fognak elláttatni.

A legfontosabb rendelkezés, melynek végrehajtására különös súlyt fektetek, a 7. §-ban foglaltatik.

Ugyanis a határegyezmény XI. cikke szerint azon fekvőségek tulajdonosai, melyek egyik országból egészben vagy részben a másik országba mentek át, a szolgálatukban levőkkel, a háznépükkel együtt jogosítvák fekvőségeiknek a határvonal által elválasztott egyik részéről annka másik részére közlekedni, gazdasági eszközeikkel, marháikkal, szerszámaikkal stb. stb. oda-vissza szabadon járni-kelni, tekintet nélkül arra, hogy a birtok részben az egyik, részben pedig a másik állam fenhatósága alá tartozik; szintugy jogosítva vannak termésüket, marháikat, minden földtermesztvényeiket nyers és feldolgozott állapotban egyik birtokrészükről a másikra akadálytalanul adó- és illetékmentesen átszállítani.

Hogy tehát jelen határőrizeti utasítás életbe léptetésével az ezen kedvezményre jogosultak a szolgálatukban levőkkel és háznépükkel együtt fekvőségeiknek a határvonal által elválasztott egyik részéről annak másik részére közlekedhessenek, gazdasági eszközeikkel, marháikkal, szerszámaikkal stb. oda vissza szabadon járhasanak és kelhessenek, tekintet nélkül arra, hogy a birtok részben az egyik részben a másik állam fenhatósága alá tartozik, az illetők a megfelelő igazolvánnyal ellátandók.

Mihez tartás végett megjegyzem, hogy különös felügyelet fordítandó arra, miszerint az igazolványok csak a határegyezmény XI. cikkében érintett kedvezményre jogosultak részére állíttassanak ki.

Mejegyzem továbbá, hogy az igazolványnak mindkét állam hatósága részéről láttamoztatni kell lennie; e végből az ezen vármegye alispánja által kiállítandó igazolvány, mielőtt az arra jogosítottnak kiadatnék, az illetékes román praefecturák láttamozás végett megküldendő; részmről egyidejűleg a cs. és kir. közös külügyminister úr közvátitése oly czélből vétetett igénybe, hogy a román kir. kormánynál eszközölje ki, miszerint a praefecturák a jalzett irányban a kellő uatsítással sürgősen ellátassanak.

Az igazolványér, mely egy évre szól, de megújítható, s annak láttamozásáért semmiféle díj sem fizetendő. A kiállított igazolványokról három példányba jegyzék vezetendő, melynek egyike hozzám terjesztendő, a másik a határszéli csendőrpáncsnoksággal közlendő, harmadik pedig a vármegye rendelkezésére marad.

A határvonal által elválasztott fekvőségek tulajdonosainak és marháinak átkelésére szóló igazolványi úrlapokból a vármegye közönségének idezártan (ad I. ötven-ötven, ad II. húsz-húsz, ad III. száz-száz, ad IV. nyolczszáz-nyolczszáz, ad V. háromszáz-háromszáz, ad VI. ötven-ötven, ad VII. negyven-negyven, ad VIII. ötven-ötven, ad IX. kétszáz-kétszáz) példányt küldök.

Különös figyelmébe ajánlom a vármegye közönségének az utasítás 8. §-ban foglalt rendelkezésének pontos betartását, mely szerint minden egyes határsértési eset, a tényállás tüzetes felderítése s az elintézésre célzó javaslat megtétele mellett, előterjesztésben tudomásomra hozandó.

Végül nagy súlyt fektetek még arra, hogy a 9. §. utasításai szigoruan szem előtt tartassanak s különösen minden oly eset, melyben magyar alattvaló Romániába átszakadt fekvőség feletti szabad rendelkezési jogában a határegyezmény X. cikke ellenére akadályoztatnék, azonnal tudomásomra hozassék, hogy részmről az egyezményileg biztosított jogoknak a magyar alattvalók részéről akadálytalan gyakorolhatására célzó intézkedések megtétethessenek.

A határőrizeti utasítás többi rendelkezéseinek az illetékes közegek által leendő betartására, az illetékes szakminister urak általam egyidejűleg felkérve lettek.

Kelt Budapesten, 1891. évi július hó 15.-én.

Gr. Szapáry, s. k.

Melléklet a 135. számhoz

Az 1888. évi XIV. törvénycikkkel beczikkelyezett magyar-román határegyezmény alapján a m. kir. belügyminisiter által, a honvédelmi, igazság-, pénz-, földmivélés- és kereskedelmeügyi ministerekkel egyetértőleg kiadott határőrizeti utasítás.

**I. A határ épségben tartására való felügyelet
és a határon való közlekedés.**

1. §.

A személyi- és vagyonbiztonsági szolgálat ellátása, a Magyarország és Románia között kötött, s az 1888. évi XIV. törvénycikkkel beczikkelyezett határegyezmény alapján megállapított egész határvonalon, azaz a Bezsterce-Naszód vármegyében fekvő hármás határponttól (triplex confinium) kezdve ezen vármegye, valamint Maros-Torda, Csík, Háromszék, Brassó, Fogaras, Szeben, Hunyad és Krassó-Szörény vármegyék szélén, ezen utóbb nevezett vármegyében fekvő Orsováig, a hol a határvonal egyenesen a Dunáig huzódik, közvetlenül az erre külön szervezendő m. kir. csendőrséget illeti, és pedig előjáró tisztjeinek s az érdekeltvármegyei törvényhatóságoknak egyetértő felügyelete alatt.

2. §.

A csendőrség teendői pedig a következők:

a, tartozik pedig első sorban felügyelni arra, hogy az egész határvonalon a határjelzésre felállított jelek, t. i. kölobor, határoszlopok, határhalmok, határárkok és magassági mérjegyek, úgy mint a határképen elő vannak tüntetve, jelenlegi helyeikben, valamint az erdőátvágások, és az egész határvonal teljes épségben fentartassanak;

b, tartozik ezen kölobor, határoszlopok, határhalmok, határárkok, magassági mérjegyek, erdőátvágások és határvonal épségben tartása ellen bármely részről megkísérlendő minden ténykedést azonnal megakadályozni, szükség esetén az illetékes hatóságától karhatalmat kérni;

c, tartozik a megelőző pontban felsorolt esetek bármelyikét kötelességszerűleg úgy a járásbéli fősolgabírói hivatalnak, mint az illető csendőrpáncsnoknak azonnal körülményesen bejelenteni, és a szükséghez képest a fősolgabírói hivataltól utasítást kérni, s ott, hol solgabírói ki- rendeltség van rendszeresítve – mint a szorosoknál – ennek jelentést tenni;

d, tartozik minden jogosulatlan határátlépőt azonnal letartóztatni, s azt a nála talált tárgyakkal együtt, az illetékes fősolgabírói hivatalnak átadni.

e, tartozik mindenképpen, ki az ország határának megjelölésére szolgáló kölobort, faoszlopot, árkot, kő- vagy földhalmot, erdőátvágást vagy magassági mérjegyeket, akár a határvonal megváltoztatására célzó, akár másszándékból ledönti, megsemmisíti, eltávolítja vagy megrongálja, azonnal letartóztatni, és az illetékes fősolgabírói hivatalnak további törvényszerű eljárás végett átadni.

3. §.

Addig is, míg az előző szakasz e, pontjában felsorolt büntetendő cselekmények megtorlásáról törvény fog intézkedni, azok kihágásnak minősítetnek, s az 1891. évi 49.396. szám alatt kibocsátott belügyminisiteri rendelet szerint büntetendők.

4. §.

Ott, hol területi nehézségek miatt a határfelügyeleti szolgálatra csak egy út létezik, vagy niítható, mely vagy magán a határon vonul el, vagy váltakozva egyik országból a másik országba vezet át; ezen út az érdekelt két kormány határfelügyeleti közegei részéről mindenkor kölcsönösen használható.

A határőrizet céljaira szolgáló utak és közös utak az érdekelt két állam kormányai által utólagosan fognak megállapíttatni.

5. §.

A határőrizetből kifolyó szolgálat kezelésére nézve, a határszéli csendőrsők egy, a belügyminisiter által a honvédelmi minisiterrel egyetértőleg kiadandó tüzetes szolgálati utasítással, valamint egy pontos térképpel látandók el, mely utóbbiba a Magyarország és Románia közti határ, valamint az illető őr s a vele szomszédos őrök feügyeleti körletei lesznek felveendő.

6. §.

Ott, hol külön szolgabírói kirendeltség nem szervezetetik, az útlevel- és tolonczügy a fennálló szabályok értelmében a csendőrség által eszközözendő.

Ezen szolgálat kezelésére nézve az ily csendőrőrsök a belügyminister által megfelelő utasítással fognak elláttatni.

7. §.

A nemzetközi határegyezmény XI. cikke értelmében azon fekvőségek birtokosai, melyek egyik országból egészen vagy részben a másikba szakadtak át, jogosítva vannak a szolgálatukban levőkkel és háznépükkel együtt fekvőségeiknek a határvonal által elválasztott egyik részéről annak, másik részére közlekedni, gazdasági eszközeikkel, marháikkal, szerszámaikkal stb. oda-vissza szabadon járni-kelni, tekintet nélkül arra, hogy a birtok részben az egyik, részben a másik állam fenhatósága alá tartozik; szintűgy jogosítva vannak termésüket, marháikat, minden földtermesztvényeiket nyers és feldolgozott állapotban egyik birtokrészükről a másikra akadálytalanul adó- és illetékmentesen átszállítani.

E kedvezmény azonban csak a határvonal által akkép elválasztott földterületek természetvnyire terjed ki, a nélkül, hogy az illető területek után az egyenes adók behajtását ki-zárná.

Az ezen kedvezményt élvezők tartoznak magukat igazolvánnyal ellátni, melyet % alatt csatolt minta szerint Magyarországon az illető vármegyei törvényhatóság első tisztviselője (alispán vagy törvényes helyettese), Romániában pedig az illető hatóság praefektyje vagy helyettese állítanak ki.

A magyar vármegyei törvényhatóság első tisztviselője által kiállított igazolvány pedig az illető vármegyei törvényhatóság első tisztviselője részéről láttamozandó.

Az igazolványért és annak láttamozásáért semmiféle díj sem fizetendő.

Az igazolvány egy évre szól, de megújítható.

Az igazolvány a határhatóságok kívánságára előmutatandó.

8. §.

A határsértési esetek az illető járási főszolgabírói hivatal vagy szolgabírói kirendeltség részéről, a tényállás tüzetes felderítése mellett, esetről-esetre a vármegye alispánjanka azonnal bejelentendők, kinek kötelességében álland az esetet tüzetes előterjesztés kíséretében a belügyministernek tudomására hozni, hogy az ily határsértési kérdések ezen minister részéről teendő lépések folytán, a román kir. kormánnyal egyetértőleg megoldathassanak.

9. §.

Minden oly eset, melyben magyar alattvaló Romániába átszakadt fekvőség feletti szabad rendelkezési jogában a nemzetközi határegyezmény X. cikke ellenére akadályoztatnék, a belügyminister tudomására hozandó, hogy az erre vonatkozólag egyezményileg biztosított jogoknak a magyar alattvalók részéről akadálytalan gyakorolhatására célzó intézkedések megté-tethessenek.

A kítűzött határvonalon belül vagy kívül eső területre nézve támasztott minden magánjogi igény azon ország illetékes bírósága előtt érvényesítendő, a mely országban az egyezményileg megállapított határvonal szerint az illető terület fekszik.

Ily kérdésekben közizagztatási hatóságok részéről való beavatkozásnak helye nincsen.

II. A határfolyók és határpatakokra vonatkozó határozmányok végrehajtása

10. §.

A Magyarország és Románia között határt képező folyók és patakokra jelenleg fennálló gátak vagy torlasztóknak megvizsgálása céljából az 1888. évi XIV. törvénycikkkel beczikkelyezett határegyezmény IX. cikke alapján a két állam által vegyes bizottság küldetik ki.

11. §.

A kiküldött bizottság feladata az előző szakaszban említett folyókon és patakokon fennálló gátak vagy torlasztók hatásait egyrészt a megállapított határvonalakra, másrészt a szomszéd állam és azok polgárainak érdekeire való befolyásuk szempontjából megbírálni, s azon vízi műveket,

melyek akár a határ megállapított vonalára, akár a szomszéd állam polgárainak érdekeire károsnak találtatnának, megjelölni, illetve azok további sorsa iránt javaslatot tenni.

12. §.

A bizottság hatásköre minden, a folyókon vagy patakokon fennálló vizimű vagy vízépítménynél az előző szakaszban jelzett hatásnak megvizsgálására kiterjed, a mennyiben azonban a vizsgálat alkalmával kiderülne, hogyvalamely vizimű vagy torlasztó sem a megállapított határvonalakra, sem pedig a szomszéd állampolgárok érdekeire káros befolyást nem gyakorol, hanem csak ugyanazon állam polgárainak érdekeire van befolyással, a melynek területén a vizimű vagy torlasztó fennáll, a további tárgyalás nem tartozik a közös bizottság hatáskörébe, minthogy ily vizimű vagy torlasztó az illető állam külön törvényei által előírt eljárás tárgyát képezi.

13. §.

Hogy érintett feladat helyesen megoldható legyen, a bizottság a határvármegyék alispánjaitól az illető törvényhatóságok vízikönyvébe bevezetett, s a határfolyók vagy patakokon fennálló összes viziművek és vízépítmények kimutatását, az 1885. XXIII. t.-czikk VIII. fejezetében előírt eljárás megtörténtének igazolására szolgáló iratokat, s általában az illető viziműre vonatkozóag a vízikönyv okirattárában levő összes okmányokat beköveteli.

A vegyes bizottsági tárgyalásoknál az illetékes törvényhatóság alispánja, illetőleg annak helyettese, továbbá a járási főszolgabíró és a kir. kulturmérnök résztvennin tartoznak.

14. §.

A vegyes bizottság megállapodásai jegyzőkönyvbe foglalandók, s a mennyiben a megállapodások valamely vízépítmény vagy vizimű eltávolítására vagy átalakítására vonatkoznának, az indokok minden egyes esetben felsorolandók, úgyszintén az átalakítások módozatai is tüzetesen körülírandók. Ha a vegyes bizottság oly vizimű megváltoztatását vagy lebontását találná szükségesnek, a mely hatósági engedély alapján áll fenn, az előző szakasz második kikezdésében említett hatósági közegek, illetőleg szakértők esetleges észrevételeik megtételére felhívandók és észrevételeik a jegyzőkönyvbe felveendőek, esetleg a jegyzőkönyv mellé csatolandók. Oly esetekben, midőn az 1879. évi XXXI. t.-cz. 199. §-a elrendelt vagy teljesített partbiztosítási munkálatok lebontása vagy átalakítása találtatnék szükségesnek, a jegyzőkönyvben azon módozatok is előadandók, melyek a lebontandó vizimű által célzott eredmény biztosítása szempontjából követendők, illetőleg megengedhetők lennének.

15. §.

A fennálló viziművek és építmények megváltoztatása és eltávolítása csakis a változtatás vagy eltávolítás okait kellő világitásba helyező műszaki adatok alapján hozható javaslatba, s azérth a jelen utasítás 13. §-ában jelzett adatok e tekintetben kellő támpontot nem nyújtanának, vagy ha a változott viszonyok következtében újabb adatok szükségszerűleg igényeltetnének, azok beszerzése, illetőleg kiegészítése iránt a vegyes bizottság gondoskodni tartozik.

Azon körülmények, hogy a viziművek a viszonyok változása folytán váltak károsakká, a jegyzőkönyvben minden egyes esetben megemlítendő; valamint az is, hogy az illető viziművek vagy vízépítmények mily célból létesítettek, s azzal mily ipari vagy forgalmi érdekek állnak kapcsolatban.

16. §.

A felvett jegyzőkönyvek az összes iratokkal együtt a bizottság által minden egyes megváltoztatandó viziműre kiterjedő részletes jelentés kíséretében az illetékes kormányhatósághoz felterjesztendők, hogy a további hatósági eljárás folyamatba tétessék.

17. §.

A felterjesztett s a bizottság által aláírt jegyzőkönyveknek minden egyes törvényhatóság területén fennálló viziműre vonatkozó része az illető törvényhatóságnak küldetik meg, hogy az abban érintett viziművekre vonatkozólag – a szerint, a mint a kérdéses viziművek vagy vízépítmények hatósági engedély alapján állanak fenn vagy sem – az illetékes alispán, illetőleg a főszolgabíró vagy más hasonállású tisztviselő hozzon határozatot, ki határozatait az 1885. évi XXIII. t.-cz. által szabályozott eljárás alapján lehetőleg gyorsan tartozik meghozni.

Ha a határozatok a vegyes bizottság megállapodásaival ellentétben állanak, azok hivatalból és a felebbezési határidő leteltével azonnal az illetékes másodfokú hatóság elé terjeszten-

dők, mely a legővidebb idő alatt határozatot hozni és a határozatát minden esetben az illetékes kormányhatósághoz köteles felterjeszteni; mely utóbbi a végső fokú határozatot – a mennyiben szükségesnek találná – a szomszéd állam kormányával leendő tárgyalások után hozza meg.

18. §.

A jogerős alispáni illetőleg ministeri határozat végrehajtásának megtörténte a szomszéd állam kormányával leendő közlés végett bejelentendő.

19. §.

Mínthogy az idézett határegyezmény IX. czikke értelmében, a határfolyókon vagy patakokon oly gátak torlaszok, melyek által a víz természetes folyásának más irány adatnék, vagy melyek vízerőnek ipari vagy más czélokra felhasználására szolgálnának, sem a szerződő kormányok, sem pedig magánosok részéről nem állíthatók fel a nélkül, mely megelőzőleg a szomszédos kormány beleegyezése ki ne eszközöltetett volna: az említett határfolyókon vagy patakokon létesíteni kívánt és engedélyezés tárgyát képező viziművek vagy vízépítményekre, ugyszintén azok átalakítására nézve folyamatba tett engedélyezési eljárás során, illetőleg az 1885. évi XXIII. t.-cz. végrehajtás tárgyában a volt földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. minister által a volt közmunka- és közlekedésügyi miniszterrel egyetértőleg 1885. évi december hó 31-én 45.689. sz. a. kiadott általános rendelet 10. §-ában előirt eljárás befejeztével, a tervezett munkálatokról – műszaki leírás másolatának s a tervezet egy példányának visszavárolagos csatolása mellett – az illető román kir. hatóság is értesítendő, s az eljáró hatóság határozatát csak ezen nyilatkozat megtétele, illetőleg a nyilatkozat megtételére a magyar és a román kormánnyal egyetértőleg megállapítandó határidő letelte után hozza meg.

20. §.

Ha a határozat a román hatóságok által tett ellenvetések figyelmen kívül hagyásával hozott volna, ily esetekben a határozatok a rendes felebbezési fokozatok betartásával a földmivelésügyi miniszterhez hivatalból felterjesztendő, s csak a nevezett minister által a román kormánnyal megejtendő tárgyalások alapján hozott határozat értelmében hajthatók végre.

21. §.

A mennyiben a romániai hatóságok által az említett határegyezmény alapján kiadott zen rendeltből folyólag a román állam területén létesítendő viziművek és vízépítményekre vonatkozólag az illetékes hatóságtól a törvényhatóságokhoz közvetlen megkeresések intézzenének azok az érdekeltek és a hatósági szakértő meghallgatásával soron kívül intézendők el, s az átküldött iratokról és okmányokról hiteles másolat készítettvén, a tett észrevételek ezen iratokkal együtt minden egyes esetben a földmivelésügyi miniszterhez fölterjesztendő.

22. §.

Az 1879. évi XXXI. t.-cz. alapján a földmivelésügyi m. kir. minister által engedélyezett vizimunkálatokra nézve az engedély, a mennyiben azok mindkét állam területét érintik, csakis a szomszéd állam beleegyezésének kieszközölendése esetén adható meg. A tutajozás vagy fausztatás érdekében, ugyszintén az 1879. évi XXXI. t.-czikk 199. § a alapján létesítendő azon vízi munkálatokra nézve, melyek a vízfolyást megváltoztatják, vagy az országos határvonalra káros befolyással lehetnek, az idézett törvény 194. §-ában előirt eljárás befejezte, illetőleg a terveknek harmincz napi közszemlére kitétele után a tervezett munkálatokra nézve a szomszéd állam illetékes hatósága a jelen utasítás 19. §-ában melített módon szintén megkeresendő, s az iratok az engedélyezés végett csak a román hatóság nyilatkozata után és azzal együtt terjesztendőek fel, mely alkalommal egyuttal a törvényhatóság a nyert nyilatkozatra fölterjesztésében részletes vélemény ad.

23. §.

A határfolyókon vagy patakokon vizműveknek engedély nélkülliétesítése mindenik állam területén, az ott érvényben álló törvények szerint, az illetékes hatóság által szigorúan büntetetik.

III. Az erdő-átvágások tisztántartása.

24. §.

Az erdőátvágások feletti felügyelet az illető törvényhatóságok feladatát képezi; ezek kötelesek gondoskodni az átvágások állandó tisztántartásáról, illetve a takarítási munkálatok foganatosításáról.

25. §.

Az átvágások tisztántartása végett, minden évben július hó 1-től kezdve augusztus hó végéig terjedő időszakban, a határvonal pásztlájában található fák, bokrok és cserjék, illetve minden azon területen levő élő fanövények levágnak, s azok gyökerei és tuskói is, ott, a hol talajvédelmi szempontból nem szükséges, lehetőleg kiirtatnak.

26. §.

Az átvágások foganatosítására a törvényhatóság részéről irtókapával és fejszével felszerelve annyi férfi munkás rendelendő ki, a mennyit szükségesnek tart azon erdőtiszt, ki azon szolgabírói járásban, melyben az átvágások tisztítása teljesítendő, a községi erdőket kezeli.

27. §.

A községi erdőket kezelő állami vagy járási erdőtisztnek kötelessége minden év június hó 25-ig az illető főszolgabírónak javaslatot tenni az iránt, hogy a szolgabírói járásban levő átvágások tisztítására hány férfi munkás, mely napra és órára és hány napra kirendelve jelenjék meg.

28. §.

Az átvágások tisztántartására teljesítendő munkálatok bevezetése és ellenőrzése az illető szolgabírói járásnak közégi erdeit kezelő erdőtisztnek hivatalos kötelessége, s a főszolgabíró által kirendelt munkások az erdőtiszt által kiadott utasításokat pontosan teljesíteni tartoznak. Az erdőtisztek az átvágások érdekében teljesített működésük idejére az őket szabályszerűen megillető napidíjban és utiköltség megtérítésben részesülnek.

29. §.

A királyi erdőfelügyelőség személyzete, valamint az állami és járási erdőtisztek is általában, midőn a határszéli erdőkben hivatalos szemleutjokat teljesítik, kötelesek az utjokba eső erdőátvágások állapotáról meggyőződést szerezni, s midőn oly tényeket tapasztalnak, melyeket a határ biztos fenntartásának érdekében az illető törvényhatóság tudomására hozni szükségesnek találnak, kötelesek erről a vármegye alispánját legkésőbb öt nap alatt írásban értesíteni.

30. §.

A határvonal mentén levő erdők gazdasági kezelését és őrzését teljesítő erdőtisztek és erdőőrök kötelesek a kivágott határpásztlára, jelesül az egyezményileg előírt négy méter széles erdőátvágás tisztántartására felügyelni, s mindazon esetekben, midőn ezek megsértéséről tudomást szereznek, kötelesek azt azonnal és legkésőbb három nap alatt az illető járás főszolgabírójának bejelenteni.

31. §.

Az erdőtisztek és erdőőrök a romániai alattvalók által elkövetett erdei kihágásoknál az 1879. Évi XXXI. t.-cz. 139. §-a értelmében járnak el, s ehhez képest az ország határán belül megtalált kártevőt személyesen letartóztatják s azt a legközelebbi községi vagy erdei kihágási bíróhoz, szükség esetén a közelebbi csendőrség segítségével bekísérhetik, s az őrzésükre bizott erdőkből elidegeníteni kívánt termékeket, valamint a kihágásnál használt tárgyakat, eszközöket, kocsit, szánt, vonómarhát s a kártevőknél esetleg levő fegyvereket, valamint a kárban levő marhákat lefogalhatják.

32. §.

Külföldi alattvalóknak az ország határán túl való üldözése vagy a határvonalnak üldözés szempontjából való átlépése az erdészeti közegeknek feltétlenül tilos. A m. kir. csendőrség, illetve annak őrzője az erdészeti közegek felhívására köteles azoknak segílyt nyújtani.

33. §.

Erdői termékeknek Romániából Magyarországra való szállítása csak a meglévő nyilvános száraz vagy víziutakon a fennálló határhozi és vámkezelési szabályok szerint szabad, s ily termékeknek a határvonalat képező pásztlán való átszállítása az 1888. Évi XIV. törvénycikkkel becikkelyezett határegyezmény XI. cikkében megjelölt esetek kivételével szigorúan tilos.

34. §.

Az erdőtisztek és erdőőrök kötelesek őrködni a felett, hogy külföldi szállítók a rendes utak kikerülésével a határvonal pászttáján keresztül erdei termékeket ne szállítsanak, s ha előfordulna oly eset, hogy valamely romániai alattvaló ottani erdei termékeket a nyilvános száraz vagy víziutak mellőzésével a határvonalon át Magyarországra szállítsa, az erdőtiszteknek és erdőőröknek az erdőtörvény 114. §-a alapján kötelességükben áll ezen termékeket a kezelésükre vagy őrzésükre bízott erdők területén belül lefoglalni.

Ehhez képest tehát a nyilvános, száraz vagy víziutakon szálított külföldi erdei termékek lefoglalása az erdészei személyzet által egyáltalában nem teljesíthető, miután ez a határvonal őrzésével és a vámkezeléssel megbízott állami közegek feladata.

IV. Állategészségügy.

34. §.

A személyforgalom ellenőrzésével megbízott m. kir. belépő állomások ezen teendőket a jelen utasítás határozatai értelmében kötelesek ellátni; az e célra szükséges nyomtatványokat a m. kir. belügyminisztériumtól nyerik

35. §.

A csendőrség köteles arra ügyelni, hogy oly helyeken hol a m. kir. belépő állomás a határszéltől távolabb befelé esik, a Romániából behozott állatok és állati nyerstermények csak az e célra kijelölt utakon hajtassanak, illetve szállitassanak; az ezen utakon kívül talált ily állatok és állati nyerstermékek az 1888. évi t.-cz. végrehajtása tárgyában 1889. évi 40.000. szám alatt kibocsátott rendelet 311. §-0 értelmében letartóztatandók és a legközelebbi m. kir. belépő állomásnak átadandók;

Kivéve:

a, ha a szállító vagy hatjól valamelyik m. kir. belépő állomás által kiállított és még érvényes igazolvánnyal bizonyítja, hogy abban a leirt állataival más utón is közlekedhetik román területre és vissza;

b, ha az állataira vonatkozó marhalevélnék, illetve az állati nyersterményeire vonatkozó származási bizonyítványnak hátlapján a m. kir. belépő állomás szakértője igazolta, hogy az állatok, illetve az állati nyerstermények vizsgálatát állategészség rendőri szempontból foganatosította;

c, ha a szállító vagy hatjól a határrendezés folytán kettészelt birtoktesten találatván a jelen utasítás 7-ik §-ában meghatározott igazolványt tudja felmutatni.

36. §.

A csendőrség az állategészségügyi kihágások vagy ezek alapos gyanújának kiderítése iránt a m. kir. belépő állomásoktól vett megkereséseknek lehetőleg megfelelni és eljárása eredményéről a megkereső állomást értesíteni tartozik.

V. A pénzügyőrség szolgálatának szabályozása.

37. §.

A határvonalra felállított pénzügyőrség a határőrizet, valamint a határoszlopok és határhalmok, s egyáltalában a határvonal megjelölésére szolgáló jelek feletti felügyelet gyakorlásába való minden illetéktelen beavatkozástól eltiltatik.

38. §.

A határvonalon teljesített szolgálat alkalmával a pénzügyőrség köteles a szervezetére és szolgálatára, valamint a jövedéki ellenőrzésre vonatkozó szabályokat szigorúan betartani.

Minden oly ténykedés mellőzendő, mely Románia részéről a határvonal őrzetére kirendelt közegekkel szemben surlódás és összeütközés előidézésére vezethetne.

39. §.

A pénzügyőrségnek a határt semmiféle ürügy alatt átlépnie nem szabad. A határnak élelmi szerek vagy italművek beszerzése végett való engedély nélküli átlépése még abban az esetben is, ha ezen átlépéssel más vétség elkövetve nem lett, a reá bízott őrhely hír nélküli elhagyása vétségként büntetendő.

40. §.

Midőn a határvonalon belüli közlekedés mellőzhetetlen szüksége folytán, a határon váltakozva egyik országból a másik országba átvezető utak használatnak, a romániai részen vezető utvonalarész minden feltartózkodás nélkül használándó, s ott hivatalos ténykedést foganatba venni semmiféle ürügy alatt nem szabad.

Ezen átvezető utak használhatása, melyre csak az illető pénzügyőri biztos adhat engedélyt, a jelentő ívbe vezetett parancsban külön tüntetendő ki.

41. §.

A csempészek a határvonalon túl nem üldözhetők.

A fegyverhasználati jog tárgyában kiadott és a »Pénzügyi Közlöny« 1875. évi 53. Számában közzétett 1875. évi 38.011. számú szabályrendeletben kimondott jogosultság megszűnik, ha a támadást intéző vagy feltartóztatott felek a határon kívüli területre menekültek. A lőfegyver olyan esetekben nem használható, midőn annak lehetősége fennforog, hogy a lövet Románia területére áthaladhat.

42. §.

Az 1888. évi XIV. törvénycikkkel becikkelyezett határegyezmény X. és XI. cikkeiben tárgyalt fekvőségek tulajdonosai részére biztosított jogok szigorú szem előtt tartása mellett, az illető felek a nekik biztosított kedvezményekben észeditendők.

Az illető pénzügyigazgatóságok kötelesek e tekintetben a pénzügyőri közegeket körülményes utasítással ellátni.

43. §.

A határszéli pénzügyigazgatóságok utasítanak, hogy a szakaszvezetőket és pénzügyőrségi legénységet a határegyezmény végrehajtása iránt kiadott utasítások és jelen utasítás rendelkezéseiről kellőleg értesítsék.

Tartoznak továbbá gondoskodni arról, hogy a pénzügyőrségi őrzéstartók vezényletével csak oly egyén bizassék meg, ki a határvonal iránt már tájékozottsággal bír, és hogy minden határszéli pénzügyőri bizto és szakasz térképpel elláttassék, melybe a Magyarország és Románia közti határ berajzolva van.

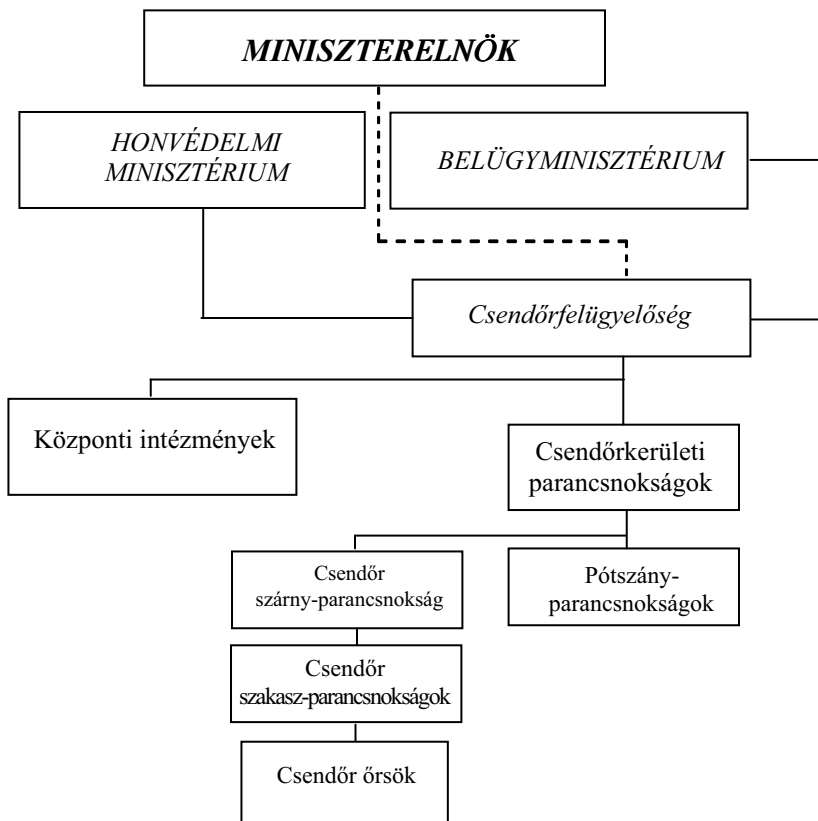
Kelt Budapesten, 1891. évi július hó 1-én.

Gr. Szapáry, s.k. Báro Fejérváry, s.k. Baross, s.k. Wekerle, s.k. Szilágyi, s.k. Gr. Bethlen, s.k.

Forrás! PARÁDI József: *Csendőrség a határőrzetben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 186 p. HU-ISBN 963 76 2331 0. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 2./ HU-ISSN — 139-155.p.

A Magyar Királyi Csendőrség szervezeti felépítése.

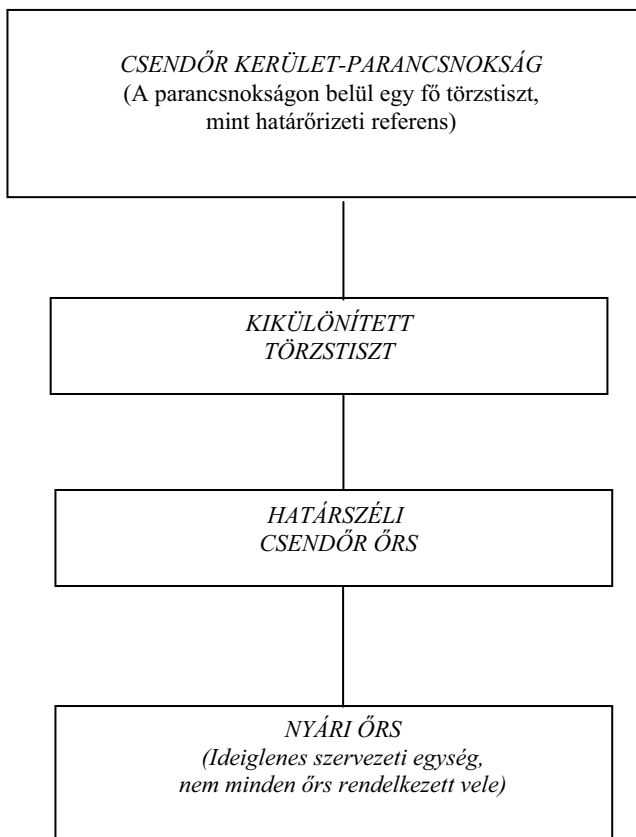

Jelmagyarázat:

Hivatali alá- fölérendeltségi viszony
Informális viszony

Forrás ! PARÁDI József: *Csendőrség a határőrizetben.* Budapest, 2003, Tipico Design. 186 p. HU-ISBN 963 76 2331 0. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 2./ HU-ISSN — 174.p.

A határszéli csendőrség szervezeti felépítése.

* *A Magyar Királyi Csendőrségen belül e speciális struktúrával csak azok a csendőrkerületek rendelkeztek, amelyek működési területe érintkezett a szerb vagy a román határral.*

Forrás ! PARÁDI József: *Csendőrség a határőrizetben*. Budapest, 2003, Tipico Design.186 p. HU-ISBN 963 76 2331 0. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 2./ HU-ISSN — 175.p.

A határszéli csendőrség disszlokációja és létszáma a magyar-román határon.

A magyar-szerb határon működő határszéli csendőrség a szegedi csendőr kerületparancsnokság alárendeltségébe tartozott.

1. Pancsovai kikülönített törzstisztt (5 fő + őrsökön 488 fő = 493 fő)

1. Pancsovai őrs (43 fő), 2. Borcsai őrs (10), 3. Bárányosi őrs (7 fő), 4. Hertelendy falvai őrs (7 fő), 5. Sándoregházai őrs (9 fő), 6. Beresztóci őrs (7 fő), 7. Omlódi őrs (8 fő), 8. Társcói őrs (8 fő), 9. Gróczkasziget feletti 5.sz. őrházi őrs (7 fő), 10. 2.számú gátórházi őrs (7 fő). 11. Palánki őrs (10 fő), 12. Kevevárai őrs (12 fő), 13. Kevepallósi őrs (7 fő), 14. Temeszszigeti őrs (14), 15. 28.sz. klekci őrs (7 fő), 16. 9.sz. gátórházi őrs (7 fő), 17. Topoluva-Hunkai őrs (7 fő), 18. Dunadombói őrs (8 fő), 19. Gályai őrs (7 fő), 20. Orsovai őrs (22 fő), 21. Vodicaí őrs (6 fő), 22. Szelistyei őrs (6 fő), 23. Pojana-Rachelí őrs (6 fő), 24. Pojana-Sulitai őrs (6 fő), 25. Csernahévízi őrs (8 fő), 26. Herkulesfürdői őrs (8 fő), 27. Pojana-Cossului őrs (6 fő), 28. Teznai őrs (7 fő), 29. Naszádosi őrs (8 fő), 30. Dunaorbágyi őrs (6 fő), 31. Óasszonyrepi őrs (7 fő), 32. Dunatölgyesi őrs (6 fő), 33. Szinicei őrs (10 fő), 34. Tiszócai őrs (6 fő), 35. Sztaraszinicei őrs (6 fő), 36. Újmoldovai őrs (8 fő), 37. Ómoldovai őrs (8 fő), 38. Felsőpozsgási őrs (fő), 39. Sisaki őrs (8 fő), 40. Divécsi őrs (7 fő), 41. Báziasí őrs (9 fő), 42. Berzaskai őrs (8 fő), 43. Kozlatelepi őrs (9 fő), 44. Alsólupkói őrs (6 fő), 45. Szikesfalui őrs (7 fő), 46. Lyuboradziai őrs (6 fő), 47. Lászlóvárai őrs (8 fő), 48. Ruskai őrs (6 fő), 49. Somosrévei őrs (8 fő), 50. Goltényi őrs (7 fő), 51. Cracu-Stephanului őrs (6 fő), 52. Pojana-Schitui őrs (6 fő), 53. Kupánhegyi őrs (6 fő), 54. Cracu-Dragnetului őrs (6 fő), 55. Tucillai őrs (6 fő).

A magyar-román határon működő határszéli csendőrség a brassói csendőr kerületparancsnokság alárendeltségébe tartozott.

2. Nagyszebeni kikülönített törzstisztt (5 fő + 254 fő = 259 fő)

56. Riuszádi őrs (7 fő), 57. Hanecsulí őrs (6 fő), 58. Lakul Dobruni őrs (6 fő), 59. Negovanulí őrs (6 fő), 60. Voineagul Catanesti őrs (6 fő), 61. Stina Groapai őrs (6 fő), 62. Vöröstorny vasútállomási őrs (17 fő), 63. Vöröstorony vámházi őrs (17 fő), 64. Vöröstorony határkapui őrs (6 fő), 65. Stina Fedelesului őrs (6 fő), 66. Stina Bunai őrs (6 fő), 67. Feleki őrs (7 fő), 68. Szelistyei őrs (9 fő), 69. Piátraalbai őrs (6 fő), 70. Preájai őrs (6 fő), 71. Szerecsiní őrs (6 fő), 72. Dusi őrs (6 fő), 73. Óásai őrs (6 fő), 74. Petrozsényi őrs (21 fő), 75. Wekerletelepi őrs (8 fő), 76. Csimpai őrs (7 fő), 77. Polyánamuéri őrs (6 fő), 78. Coapra Petrillai határi őrs (6 fő), 79. Szurdokszorosi őrs (11 fő), 80. Vulkáni őrs (8 fő), 81. Vulkánszorosi őrs (6 fő), 82. St.Gemenári őrs (6 fő), 83. Coasta Lui Rossui őrs (6 fő), 84. Lupényi őrs (8 fő), 85. Felsőurikányi őrs (6 fő), 86. Kimpuluinyáki őrs (7 fő), 87. Kimpu Mnyelului őrs (6 fő), 88. Kura Ápoli őrs (6 fő), 89. Uncsukfalvai őrs (8 fő).

3. Brassói kikülönített törzstisztt (5 fő + 383 fő = 388 fő)

90. Barcarozsnyói őrs (9 fő), 91. Rozsnyói villanytelepi őrs (7 fő), 92. Predeáli őrs (25 fő), 93. Alsótömösi őrs (6 fő), 94. Hosszúófalui őrs (9 fő), 95. Ósánci őrs (6 fő), 96. Tükrösi őrs (7 fő), 97. Garcsinvölgyi őrs (6 fő), 98. Predeluci őrs (6 fő), 99. Kecskelábi őrs (6 fő), 100. Kiságpatak útkaparóházi házi őrs (6 fő), 101. Tolvajkúti őrs (6 fő), 102. Breázai őrs (8 fő), 103. Sebesi őrs (7 fő), 104. Coliavei Kárpát menedékházi őrs (6 fő), 105. Stina de Cropillai őrs (6 fő), 106. Belia Márei őrs (6 fő), 107. Vukaria Marei őrs (7 fő), 108. Alsóárpási őrs (8 fő), 109. Porumbákalsói őrs (7 fő), 110. Alsóvisti őrs (7 fő), 111. Stina Sereaiti őrs (7 fő), 112. Bulea menedékházi őrs (6 fő), 113. Vistea márai őrs (6 fő), 114. Zernesti őrs (9 fő), 115. Felsőtöröcsvári őrs (7 fő), 116. Töröcsvári őrs (10 fő), 117. Almásmezei őrs (7 fő), 118. Plaul Foi vadászalaki őrs (6 fő), 119. Peszterai őrs (6 fő), 120. Sirnei őrs (7 fő), 121. Felsőmoecsi őrs (7 fő), 122. Kishatárhegyi őrs (6 fő), 123. Tatárhavas szorosi őrs (6 fő), 124. Magyarbodzai vámházi őrs (7 fő), 125. Magyarbodzai őrs (9 fő), 126. Esztelneki őrs (7 fő), 127. Berecki őrs (8 fő), 128. Sósmezői őrs (11 fő), 129. Kecskételepi őrs (6 fő), 130. Kishavasi őrs (6 fő), 131. Leánymezői őrs (6 fő), 132. Esztina sori őrs (6 fő), 133. Vajdakői őrházi őrs (6 fő), 134. Kovásznai

őrs (10 fő), 135. Kisbotai őrs (8 fő), 136. Karajosi őrs (8 fő), 137. Komandotelepi őrs (6 fő), 138. Gelencei őrs (9 fő), 139. Putnapataki őrs (6 fő), 140. Musatelepi őrs (8 fő), 141. Zabolatelepi őrs (5 fő).

4. **Marosvásárhelyi kikülönített törzstiszt** (5 fő + 303 fő = 308 fő)

142. Gyergyótölgyesi őrs (12), 143. Boraszópataki őrs (6 fő), 144. Valeazdakapataki őrs (6 fő), 145. Ciblesi őrs (6 fő), 146. Gyergyóhollói őrs (7 fő), 147. Hágótóaljai őrs (6 fő), 148. Gyergyóbékási őrs (10 fő), 149. Bisztrapataki őrs (7 fő), 150. Alsódómuki őrs (6 fő), 151. Csipkéshegyi őrs (6 fő), 152. Bélbóri őrs (6 fő), 153. Borszék őrs (7 fő), 154. Funtana Vinului őrs (6 fő), 155. Moara Cinatakului őrs (6 fő), 156. Dragojászai őrs (6 fő), 157. Lomási őrs (6 fő), 158. Nagysajtói őrs (6 fő), 159. Kisdemeteri őrs (6 fő), 160. Borgóprundi (9 fő), 161. Tihuczai őrs (7 fő), 162. Petrillerosiui őrs (6 fő), 163. Marozsborgói őrs (7 fő), 164. Kelemencserbuki őrs (6 fő), 165. Gurahajtai őrs (6 fő), 166. Dornavölgyi telepi őrs (7 fő), 167. Nagyilvai őrs (7 fő), 168. Kislivai őrs (7 fő), 169. Radnalajosfalvai őrs (7 fő), 170. Kosnai őrs (7 fő), 171. Pojánarotundai őrs (7 fő), 172. Pansuri őrs (6 fő), 173. Kászontaltizi őrs (7 fő), 174. Kőkereti őrs (8 fő), 175. Lóbérzci őrs (6 fő), 176. Csobánosi őrs (6 fő), 177. Gyimesi őrs (12 fő), 178. Gyimesközéplaki őrsi (9 fő), 179. Csüleméri őrs (6 fő), 180. Terkuczai őrs (6 fő), 181. Barátosi őrs (6 fő), 182. Priccketőtelepi őrs (7 fő), 183. Csügési őrs (7 fő), 184. Apahavasi őrs (6 fő), 185. Kostekei őrs (7 fő).

Összesen tehát a magyar-román és magyar-szerb határon **1448 határszéli csendőr** teljesített szolgálatot.

Forrás! PARÁDI József: *Csendőrség a határőrzetben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 186 p. HU-ISBN 963 76 2331 0. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 2./ HU-ISSN — 177.p.

XI.sz. melléklet

A magyar-román határ mentén disszlokáló határrendőr szervezeti egységek.

1. Máramarosszigeti határrendőr kapitányság.

1. Felsővíói határrendőr kirendeltség, 2. Kőrösmezői határrendőr kirendeltség, 3. Ökörmezői határrendőrkirendeltség.

1. Pappfalvatelepi határrendőr őrség, 2. Felsőhidegpataki határrendőr őrség.

2. Orsovai határrendőr kapitányság.

4. Vodicai határrendőr kirendeltség.

3. Szokolováci határrendőr őrség, 4. Szvniczai határrendőr őrség, 5. Ómoldovai határrendőr őrség, 6. Berzászkai határrendőr őrség, 7. Tuffieri határrendőr őrség, 8. Zsilyvajdejvulkáni határrendőr őrség, 9. Livarányi határrendőr őrség, 10. Orsova vasúttelepi határrendőr őrség, 11. Belobreskai határrendőr őrség, 12. Paliseviczai határrendőr őrség.

3. Nagyszebeni határrendőr kapitányság.

5. Verestoronyi határrendőr kirendeltség, 6. Petrozsényi határrendőr kirendeltség.

4. Brassói határrendőr kapitányság.

7. Predeáltelepi határrendőr kirendeltség, 8. Gyimesbükki határrendőr kirendeltség, 9. Gyergyótölgyesi határrendőr kirendeltség, 10. Sósmezői határrendőr kirendeltség.

13. Breázai határrendőr őrség, 14. Felsőtöröcsvári határrendőr őrség, 15. Hosszúfalvai határrendőr őrség, 16. Magyarbodzai határrendőr őrség, 17. Sósmezői határrendőr őrség, 18. Bodzakrasznai határrendőr őrség, 19. Rakottyástelepi határrendőr őrség, 20. Gyergyóbékási határrendőr őrség.

5. Besztercei határrendőr kapitányság.

11. Csíkygyimesi határrendőr kirendeltség, 12. Tölgyesi határrendőr kirendeltség.

21. Gyimesbükki határrendőr őrség, 22. Gyergyóbékási határrendőr őrség, 23. Alsóborgói határrendőr őrség.

Forrás! PARÁDI József: *A dualista Magyarország határőrizete 1867-1914*. Bölcsészdoktori disszertáció (ELTE BTK). Kézirat. Budapest, 1984.

XII.sz. melléklet

A magyar határőrizetben tevékenykedő fegyveres rendvédelmi testületek személyi állományának az útlevelköteles határszakaszokon szolgálatot teljesítő hányada.

A határőrizetben résztvevő szervezetek	A személyi állománynak		Összesen
	szerb-román határon	örökös tartományok irányában	
	Állomásozó része		
Határrendőrség	180	271	451
Határszéli csendőrség	1448		1448
Pénzügyőrség határőrizetben résztvevő erői	549		549
Összesen	2177	271	2448

Megjegyzés:

1. Az örökös tartományok irányában a határrendőrség szervezete az első világháború időszakában, illetve azt közvetlenül megelőzően épült ki.

2. A szerb és a román határon állomásozó magyar fegyveres rendvédelmi testületek alakulatainak az aránya úgy oszlott meg, hogy 1/3-ad részük teljesített szolgálatot a szerb, 2/3-ad részük pedig a román határon. Ebből fakadóan közülük mintegy 725 fő a szerb-magyar és közel 1450 fő pedig a román-magyar határon látott el határőrizeti szolgálatot.

Forrás! PARÁDI József: *Rendőrség a határőrizetben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 266 p. HU-ISBN 963 76 2332 9. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 3./ HU-ISSN — 252.p.

XIII.sz. melléklet

Határátkelőhelyek a magyar-román határon. Csík vármegye

1. Gyergyótölgyes (Tölgyesi szoros);
2. Gyergyóbékás (Békás-szoros);
3. Gyimesbükk (Gyimes-szoros);
4. Pricskető (Csíkszépvíz része, Gyimesbükk és Úzvölgy közt félúton található);
5. Úzvölgy (1909-től Csíkszentmárton/Kőkert néven);

Háromszék vármegye:

6. Sósmező (Ojtozi szoros);
7. Mikestelep (Kézdivásárhely és Kovászna közt, ahol a Putna folyó elhagyja a határt);
8. Gőr (Gyulafalva külterülete a Gőr-patak mellett);
9. Musatelep (Papolcz része, a Kis-Baszka folyó áttörésénél);
10. Karajos (Zágon része a Nagy-Baszka folyó áttörésénél);
11. Bodzakraszna (Bodza folyó áttörésénél).

Brassó vármegye:

12. Ósánc (Hosszúfalva része);
13. Predeál (Tömösi szoros).

Fogaras vármegye:

14. Simon (Törcsvár és Sinaia közt);
15. Törcsvár (Törcsvári szoros);
16. Breáza (Fogaras és a Moldoveanu közt).

Szeben vármegye:

17. Verestoronny (Nagyszeben és Rîmnicu Vilcea közt);
18. Zsinna (Szászsebes és Craiova közt).
- 19.

Hunyad vármegye:

20. Csimpa;
21. Szurduk (Szurduk hágó);
22. Vulkán (vulkán hágó).

Krassó-Szörény vármegye:

22. Orsova (Duna mellett)

Forrás! PARÁDI József: *Rendőrség a határőrizetben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 266 p. HU-ISBN 963 76 2332 9. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 3./ HU-ISSN —

XIV.sz. melléklet

A magyar állampolgárok útlevéllel megvalósuló határforgalma a magyar-román határon.

Ország-rész	1906			1909			1912		
	Összes útlevél	Ebből USA-ba	Romániába	Összes kiadott útlevél	Ebből USA-ba	Romániába	Összes kiadott útlevél	Ebből USA-ba	Romániába
Duna-bal partja	20.773	17.906	107	12.804	10.516	354	6.605	5.018	106
Duna-jobb partja	21.373	17.305	153	12.050	9.724	88	8.919	7.297	111
Duna-Tisza köze	23.448	14.070	445	15.654	7.857	503	10.758	5.555	530
Tisza-jobb partja	36.089	35.388	177	21.937	21.192	172	16.346	15.501	247
Tisza-bal partja	21.597	19.590	1.412	14.681	12.636	1.532	16.458	13.358	2.620
Tisza-Maros szöge	30.800	21.193	2.907	19.048	12.189	1.619	15.819	11.941	2.032
Királyhágón túl	68.670	21.370	42.585	49.138	13.250	32.821	49.461	12.290	34.580
Fiume	620	525	2	409	279	8	269	161	7
Magyarország összesen	223.370	147.347	47.788	145.721	87.643	37.097	124.635	71.221	40.233
Hórvátország összesen	45.952	36.844	276	37.497	30.103	58	29.801	25.184	64
Magyar Birodalom mindösszesen	269.322	184.191	48.064	183.218	117.746	37.155	154.436	96.405	40.297

Forrás! Magyar Statisztikai Évkönyv. Új folyam. XIV-XX.évf. (1906-1912)
Magyar királyi Központi Statisztikai Hivatal.

XV.sz. melléklet

Határmenti állami humán egészségügyi állomások a magyar-román határon.

1. Dévényújfalui határmenti állami humán egészségügyi állomás.
2. Kutti határmenti állami humán egészségügyi állomás.
3. Csaczai határmenti állami humán egészségügyi állomás.
4. Szuchahórai határmenti állami humán egészségügyi állomás.
5. Orlóí határmenti állami humán egészségügyi állomás.
6. Mezőlaborci határmenti állami humán egészségügyi állomás.
7. Hajasdi határmenti állami humán egészségügyi állomás.
8. Volóci határmenti állami humán egészségügyi állomás.
9. Körösmezői határmenti állami humán egészségügyi állomás.
10. Gyimesi határmenti állami humán egészségügyi állomás.
11. Predeáli határmenti állami humán egészségügyi állomás.
12. Verestoronyi határmenti állami humán egészségügyi állomás.
13. Orsovai határmenti állami humán egészségügyi állomás.

Forrás! PARÁDI József: *Rendőrség a határőrizetben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 266 p. HU-ISBN 963 76 2332 9. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 3./ HU-ISSN —

Határforgalmi állami állategészségügyi állomások a magyar-román határon

1 Kolozsvári állami állategészségügyi felügyelői kerület.

1. Tölgyesi belépőállomás,
2. Csíkgyimesi belépőállomás,
3. Sósmezői belépőállomás,
4. Ósánci belépőállomás,
5. Brassói belépőállomás,
6. Felsőtömösi belépőállomás,
7. Törcsvári belépőállomás,
8. Verestoronyi belépőállomás,
9. Vulkáni belépőállomás,
10. Orsovai belépőállomás.

Forrás! PARÁDI József: *Rendőrség a határőrizetben*. Budapest, 2003, Tipico Design.266 p.
HU-ISBN 963 76 2332 9. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 3./ HU-ISSN —

Határmenti állami erdőhatóságok a magyar-román határnál.

1. Brassói erdőfelügyelőség (kiterjed Brassó, Fogaras, Háromszék és Nagyküküllő vármegyékre)
  1. Brassói erdőhivatal (kiterjed Brassó vármegye területére)
  1. Brassói járási erdőgondnokság, 2. Földvári járási erdőgondnokság, 3. Hosszúfalui járási erdőgondnokság.
  2. Fogarasi erdőhivatal (kiterjed Fogaras vármegye területére)
  4. Alsóárpási járási erdőgondnokság, 5. Fogarasi járási erdőgondnokság, 6. sárkányi járási erdőgondnokság, 7. Törcsvári járási erdőgondnokság.
  3. Sepsiszentgyörgyi erdőhivatal (kiterjed Háromszék vármegye területére)
  8. Baróti járási erdőgondnokság, 9. Bereszki járási erdőgondnokság, 10. Kézdivásárhelyi járási erdőgondnokság, 11. Kovásznai járási erdőgondnokság, 12. Nagyborosnyói járási erdőgondnokság, 13. Sepsiszentgyörgyi járási erdőgondnokság.
  - Nagyküküllő vármegyének nem volt határszakasza.
2. Dévai erdőfelügyelőség (kiterjed Arad és Hunyad vármegyékre)
  4. Dévai erdőhivatal (kiterjed Hunyad vármegyére)
  14. Brádi járási erdőgondnokság, 15. Dévai járási erdőgondnokság, 16. Hátszegi járási erdőgondnokság, 17. Marosillyei járási erdőgondnokság, 18. Petrozsényi járási erdőgondnokság, 19. Szászvárosi járási erdőgondnokság.
  - Arad vármegyének nem volt határszakasza.
3. Kolozsvári erdőfelügyelőség (kiterjed Beszterce-Naszód, Kolozs és Szolnok-Dobóka vármegyékre)
  5. Besztercei erdőhivatal (kiterjed Beszterce-Naszód vármegyére, a volt Naszód vidéki községek kivételével)
  20. Bessenyoői járási erdőgondnokság, 21. Jádi járási erdőgondnokság.
  - Kolozs és Szolnok-Dobóka vármegyéknek nem volt határszakasza.
4. Máramaroszigeti erdőfelügyelőség (kiterjed Máramaros és Ugocsa vármegyékre)
  6. Máramaroszigeti erdőhivatal (kiterjed Máramaros vármegye területére)
  21. Rozáliai járási erdőgondnokság, 22. Felsővisói járási erdőgondnokság, 23. Huszti járási erdőgondnokság, 24. Máramaroszigeti járási erdőgondnokság, 25. Ökörmezői járási erdőgondnokság, 26. Rahói járási erdőgondnokság, 27. Nagyszőllyői járási erdőgondnokság (Ugocsa vármegye területén az állami kezelésbe vett erdők felügyeletével megbízva).
5. Marosvásárhelyi erdőfelügyelőség (kiterjed Maros-Torda, Csík és Udvarhely vármegyékre)
  7. Csíkszeredai erdőhivatal (kiterjed Csík vármegye területére)
  28. Csíkszentmártoni járási erdőgondnokság, 29. Csíkszeredai járási erdőgondnokság, 30. Csíkszépvízi járási erdőgondnokság, 31. Gyergyószentmiklósi járási erdőgondnokság, 32. Gyergyótölgyesi járási erdőgondnokság.
  - Maros-Torda és Udvarhely vármegyéknek nem volt határszakasza.
6. Nagyszebeni erdőfelügyelőség (kiterjed Alsó-fehér, Kis-küküllő, Szeben és Torda-Aranyos vármegyékre)
  8. Nagyszebeni erdőhivatal (kiterjed Szeben vármegye területére)
  33. Nagydísznódi járási erdőgondnokság, 34. Nagytalmácsi járási erdőgondnokság, 35. Nagyszebeni járási erdőgondnokság, 36. Szászsebesi járási erdőgondnokság, 37. Szelistyei járási erdőgondnokság, 38. Szerdahelyi járási erdőgondnokság, 39. Újegyházi járási erdőgondnokság.
  - Alsó-fehér, Kis-küküllő és Torda-aranyos vármegyéknek nem volt határszakasza.

Forrás ! PARÁDI József: *Rendőrség a határőrzésben*. Budapest, 2003, Tipico Design. 266 p. HU-ISBN 963 7623 32 9. /Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 3./ HU-ISSN —

XVIII.sz. melléklet

Regisztrál határforgalom Predeálon 1905-1912

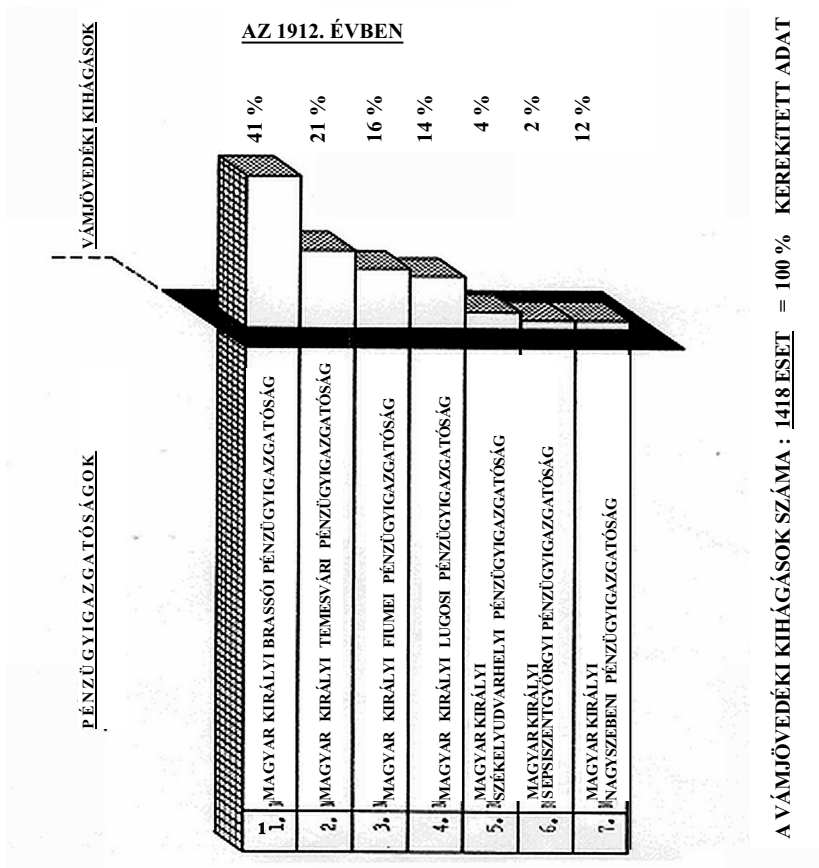
Év	Összesen		Predeálon*	
	belépett	kilépett	belépett	Kilépett
1905	410.980	393.441	109.467	101.530
1906	490.746	475.456	109.192	99.974
1907	567.108	536.026	99.929	95.953
1908	556.863	561.618	102.494	104.007
1909	560.605	553.784	103.779	101.525
1910	538.227	515.281	107.915	104.415
1911	302.099	303.169	118.566	118.104
1912	342.364	348.456	132.147	131.807
összesen	3 768 992	3 687 231	883 489	857 315

* vasúti és közúti átkelők összesen

Forrás! *Statisztikai Havi Közlemények*. VIII-XVI.évf. (1905-1912). Magyar királyi Központi Statisztikai Hivatal.

XIX.sz. melléklet

A vámjövédéki kihágások a vámhatárral rendelkező pénzügyigazgatóságoknál

Forrás! *Pénzügyőrség és vámhivatalok a határőrzésben.* Budapest, 2003, Tipico Design. 219 p. HU-ISBN 963 7623 30 2./Rendvédelem a határokon a XIX-XX. században, 1./ HU-ISSN — 211.p.

GLOSSZÁRIUM

Az államhatár: Az államhatár az állam területét választja el a szomszédos államokétól a légtérben, a föld-víz felszínén, és annak mélyében elválasztó képzeletbeli folytatatólagos síkok öszsze-függő sorozata. Tulajdonképpen az állam területének más állami, vagy más jogállású (nemzetközi) területtel közös érintkezési felülete, amely meghatározza az adott állam területi főhatalmát. E síkoknak a Föld felszínéhez viszonyított függőleges helyzetéből az következne, hogy az államhatárok elvileg a Föld középpontjában találkoznak, míg ellenkező irányban a végtelenbe tartanak. Ennek azonban gyakorlati jelentősége nincs, hiszen a földkéreg belső szerkezeti elemei el nem érhetők, a világűr, pedig fel nem osztható. Éppen ezért az államhatár kiterjedésének értelmezésénél a Földben elérhető mélységet, a légtérben, pedig azt a magasságot kell alapul venni, ahol még alkalmas a levegő sűrűsége a felhajtóerőt használó légi járművek fenntartására. (*Kármán vonal*)

Orográfikus határ: Az orográfikus határvonal esetében — amely általában hegygerinc, vagy vízpart — a legfontosabb és egyben legrégebb szempont a könnyű felismerhetőség. Emiatt volt nagy jelentőségük a történelemben a folyamhatároknak még kis folyók esetében is.

Mesterséges határok: Mesterséges határok azok, amelyeket a Föld felszínén a határkijelölés műveletei során pontosan bemérnek, és a terep szárazföldi (ritkábban vízi) részén jól látható jelekkel jelölnék meg. A mesterséges határoknak ezt az általánosan elfogadott módját geometriai határoknak is nevezzük. A geometriai határok talán legkülönlegesebb formája a földrajzi hálózat valamely hosszúsági fokával vagy szélességi körével egybeeső, úgynevezett asztronómiai határ. Ezt főleg lakatlan vagy nagyon ritkán lakott területek, elsősorban sivatagok esetén alkalmazzák (ilyen például Csád és Szudán határának egy része vagy az USA belső határai). Az asztronómiai határt a terepen általában semmi nem jelöli.

Határmegállapítás: A határmegállapítás a jövőre nézve beállított kötelezettség, amikor két ország meghatározza a köztük lévő határt, akkor fő céljuk a szilárd és végleges megoldás rögzítése. Első fázisa rendszerint az államhatár delimitációja.

Delimitáció: A delimitáción az államhatárok megvonását értjük, azaz az adott terület politikai hovatartozásának eldöntése, amelyre a béke- vagy egyéb szerződésekben kerül sor, amikor újból megállapítják az államhatárokat. Emellett általában meghatározzák a határvonal irányát, és az adatot bejegyzik a szerződés mellékletét képező nagyméretarányú térképbe is.

Demarkáció: Az államhatárok delimitációról szóló határozathozatalt követi azok demarkációja. Az államhatárok demarkációján a határ térbeni megjelenítését, azok kitzűzését értjük az adott térségben, amelyet rendszerint az államok kétoldalú (néhány esetben többoldalú is) bizottsága hajtja végre.

Határmegállapító bizottság: A demarkációs határral kapcsolatos ténykedésben, a határterületben érintett, vagy az ügyben érdekelt államok vesznek részt. Ez a demarkációs bizottság, köznapi nyelvben a határmegállapító bizottság.

Abornement: A demarkáció eredménye a határ messziről láthatóvá tétele (abornement).

Rendvédelem-történeti Füzetek (Acta Historiae Praesidii Ordinis)
HU-ISSN 1216-6774

Alapítva 1990-ben, 2013. év végéig publikálva XXIII évfolyam 30 számában 394 tanulmány. A publikált tanulmányok összesített jegyzéke - a 18. számmal kezdődően - megtalálható a számok végén, az összesített tartalomjegyzékben.

A periodikában - amely általában évente kétszer jelenik meg - a nemzeti rendvédelem-történetünk témakörébe tartozó tartalmú és a tudományos közléssel szemben támasztott igényeknek megfelelő tanulmányok jelennek meg.

Az egyetlen magyar nyelvű folyóirat, amely a nemzeti rendvédelem-történet témakörében készített tudományos alkotások publikálását tekinti hivatásának.

A XV.évf. (2008) 18. számmal kezdődően a periodika - letölthető formában - elérhető a világhálón a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság honlapján

<http://www.szbmrtt.atw.hu>

vagy az Országos Széchényi Könyvtár Elektronikus Dokumentum Központjának Elektronikus Periodika Adatbázis és Archívum honlapján

<http://www.epa.oszk.hu>

A számok visszamenőleges digitalizálása elkezdődött.

A periodikát a Magyar Tudományos Akadémia szakbizottsága 2008-ban a szakterület mérvadó folyóiratává nyilvánította.

A Magyar Tudományos Akadémia által szerkesztett Magyar Tudományos Művek Tára a folyóiratot a törzsanyagába felvette.

A periodika a XV.évf. (2008) 18. számmal kezdődően 8 indexel rendelkezik. Az indexek: Citációs index publikációk és kéziratok ; Citációs index periodikák ; Citációs index levél-, irat- és dokumentumtárak ; Citációs index jogszabályok ; Index nominum ; Index geographicus ; Index chronologicus ; Index organicus.

Rendvédelem-történeti Hírlevél (Nuntiotones Historiae Praesidii Ordinis)
HU-ISSN 1785-3257

Alapítva 1995-ben, 2010 végéig XIX évfolyamban 33-34. száma publikálva. A periodika - amely évente két alkalommal, az utóbbi években összevont számok formájában jelenik meg - a magyar rendvédelem-történet művelése során létrejött operatív eseményekről (konferenciák, könyvbemutatók, tudományos- és oktatói fokozatvédések stb.) nyújt tájékoztatást.

A periodika 10 állandó - Társasági élet ; Figyelő ; Szemle ; Rendezvények ; Személyi hírek ; Műhely (amely kisebb tanulmányokat fogad be) ; Edukáció ; Scientia ; Dokumentumok és munkásságok ; Emlékhelyek és tárgyak - és két ideiglenes - Pályázatok ; Fórum - rovattal rendelkezik. A Rendvédelem-történeti Hírlevél elérhetősége megegyezik a Rendvédelem-történeti Füzetekével. Mindkét periodikát a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság adja ki.

SZERKESZTŐSÉG
szbmrtt@gmail.hu

H-1037 Budapest, Haránt utca 12.
rtf@gmail.hu (+36/06-1) 250-6199 rth@gmail.hu

Rendőrségi célkeresztben a szélsőjobb

Dr. Sombor-Schweinitzer József
feljegyzése a szélsőjobboldali
mozgalmakról, 1932–1943

KOVÁCS TAMÁS

Gondolat

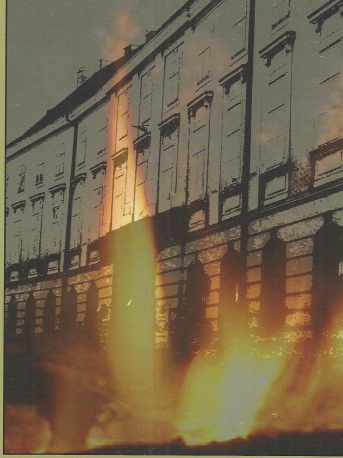
KOVÁCS Tamás:
Rendőrségi célkeresztben a szélsőjobb.
Dr. Sombor-Schweinitzer József rendőr-főkapitány helyettes feljegyzése
a szélsőjobboldali mozgalmakról 1932-1943.

Budapest, 2009, Gondolat Kiadó.
HU-ISBN 978 963 69 3167 4

/Pártok és politika. / HU-ISSN 1589-911X

A mű a két világháború közötti magyar rendőrség politikai részlegének a szélsőjobboldali mozgalmakról készített összesítő elemzését és Kovács Tamás kommentárját, valamint jegyzetapparátusát tartalmazza 157 oldalon.

Kovács Zoltán András

A SZÁLASI-KORMÁNY
BELÜGYMINISZTERIUMA

ATTRAKTOR

KOVÁCS Zoltán András:
A Szálasi-kormány belügyminisztériuma.
Rendvédelem, állambiztonság, közigazgatás a nyilas korszakban.
Budapest, 2009, Attraktor Kiadó.
HU-ISBN 978 963 98 5733 9

/Studia Militaria Hungarica, 5./ HU-ISSN 1787-6796

A mű a magyar belügyi tárca nyilas átalakítását és működtetését
mutatja be 374 oldalon.

LŐRINCZ József:
Büntetőpolitika és börtönügy.

Budapest, 2009, Rejtjel Kiadó.
HU-ISBN 978 963 72 5559 5

A mű a XX. századi magyar büntetés-végrehajtás történetét mutatja be 223 oldalon.

MEZEY BARNA

RÉGI IDŐK TÖMLŐCEI

RUBICON-KÖNYVEK

MEZEY Barna:

Régi idők tömlőcei. Büntetések, börtönök, bakók.

Budapest, 2010, Rubicon-Ház Bt.

HU-ISBN 978 963 98 3906 9

/Rubicon-könyvek. /

A mű a börtön-büntetés történetét mutatja be
175 oldalon.

SIPOS András:
*A magyar királyi csendőrség
egyenruházata és felszerelése 1920-1945.*

Budapest, 2010, Hermanos Kiadó.
HU-ISBN 978 963 88 9591 2

A mű a két világháború közötti Magyar Királyi Csendőrség egyenruházatát és felszerelését mutatja be 318 oldalon.

PARÁDI József - SUBA János - VEDO Attila

*A magyar - román határ és őrzése
1867-1918*

PARÁDI József - SUBA János - VEDO Attila:
A magyar-román határ és őrzése 1867-1918.

Budapest, 2011, Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság.
HU-ISBN 978 963 08 1708 0

/A magyar rendvédelem-történet öröksége, 1./ HU-ISSN 2062-8442

A mű a dualizmuskori magyar-román határ pontosításának és őrzésének történetét mutatja be 138 oldalon.

Legendák és titkok katonái

A mélységi felderítés
története

Árvai Zoltán ° Bánki Imre
Boda József ° Furkó Kálmán
Géczi Sándor ° Girnt Vilmos
Görömbei Lajos
Juhász János ° Juhász József
Kiss Lajos ° Köpöczi József
Kövesdi Albert ° Lits Gábor
Lőrincz László ° Szabó Ferenc
Szabó János ° Újfalusi Csaba
Váraljai Gyula ° Vincze Béla

BODA József et al. (szerk.):

Legendák és titkok katonái. A mélységi felderítés története.

Budapest, 2012, Zrínyi Kiadó.

HU-ISBN 978 963 32 7537 5

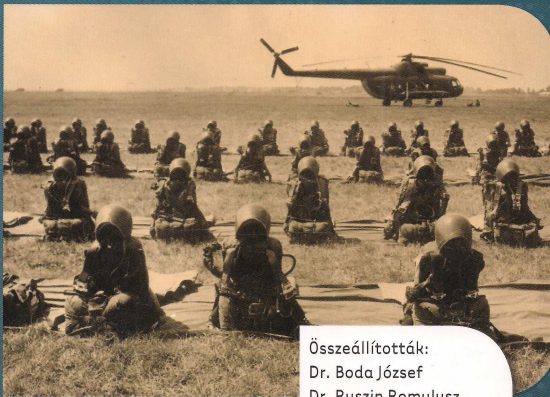
/Katonák békében és misszióban, 2./ HU-ISSN 2063-3106

A mű a magyar mélységi felderítés történetét ismerteti
a tevékenységben résztvevők szemszögéből

311 oldalon.

Levegőből harcba

A magyar katonai ejtőernyőzés
története és változó
feladatrendszere

Összeállították:
Dr. Boda József
Dr. Ruszin Romulusz

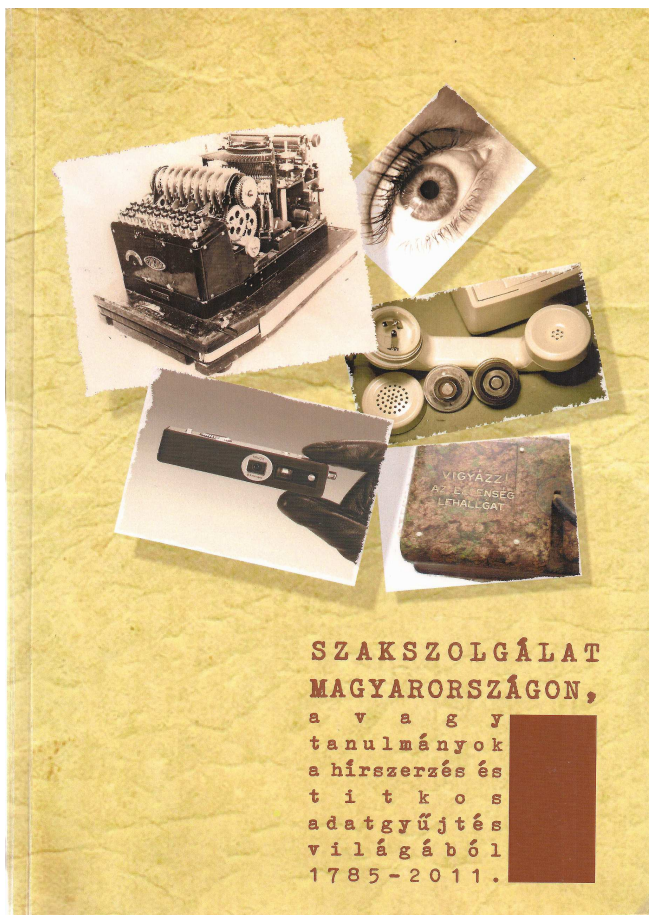
BODA József et al. (szerk.):

*Levegőből harcba. A magyar katonai ejtőernyőzés története
és változó feladatrendszere.*

Budapest, 2012, Zrínyi Kiadó.
HU-ISBN 978 963 32 7636 8

/Katonák békében és misszióban, 3./
HU-ISSN 2063-3106

A mű a magyar katonai ejtőernyőzés történetét ismerteti
186 oldalon.

CSÓKA Ferenc (szerk.):
*Szakszolgálat Magyarországon, avagy tanulmányok
a hírszerzés és titkos adatgyűjtés világából (1785-2011).*

Budapest, 2012, Nemzetbiztonsági Szakszolgálat.
HU-ISBN 978 963 08 6211 3

A mű három évszázad
magyar hírszerzésének és titkos adatgyűjtésének történetébe nyújt betekintést
497 oldalon.

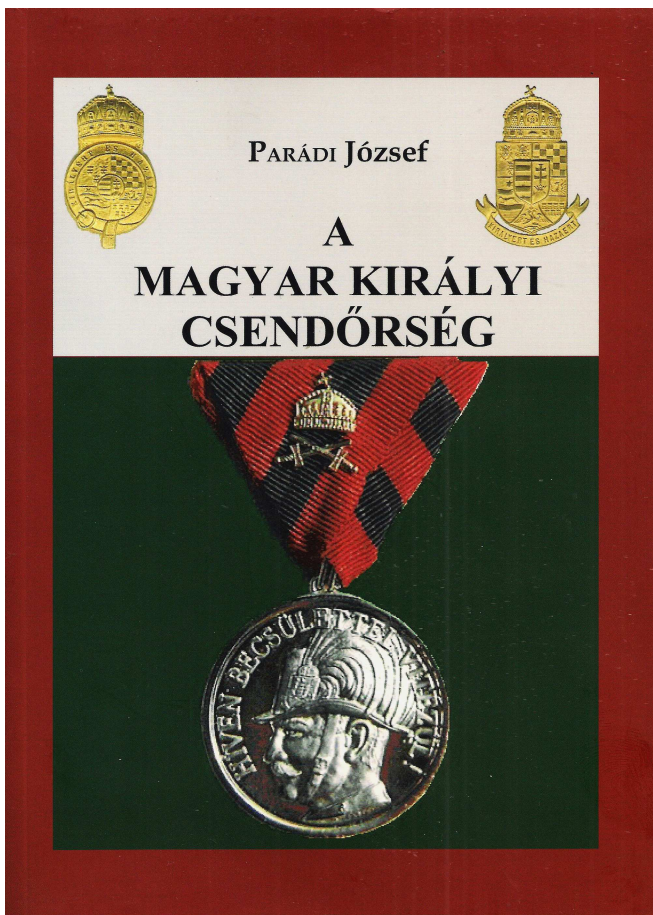

**A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐRSÉG ÉS A
SZOMBATHELYI III. CSENDŐRKERÜLET
IGAZ TÖRTÉNETE
1867-1945.**

id. KOC SIS Tibor - ifj. KOC SIS Tibor Krisztián:
*A magyar királyi csendőrség és a szombathelyi III. csendőrkerület
igaz története 1867-1945.*

Szombathely, 2012, DOC Hungary Kft.
HU-ISBN 978 963 08 6046 8

A mű a Magyar Királyi Csendőrség szombathelyi kerületének
történetét ismerteti 554 oldalon.

PARÁDI József:
A Magyar Királyi Csendőrség.
Az első magyar polgári, központosított, közbiztonsági őrtestület 1881-1945.

Budapest, 2012,
Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság.
HU-ISBN 978 963 08 4794 0

/A magyar rendvédelem-történet öröksége, 2./
HU-ISSN 2062-8447

A mű a Magyar Királyi Csendőrség történetét mutatja be
281 oldalon.

A MÚLT ÓSVÉNYÉN

Perényi Roland

A BŰN NYOMÁBAN

A budapesti bűnözés társadalomtörténete 1896–1914

L'Harmattan

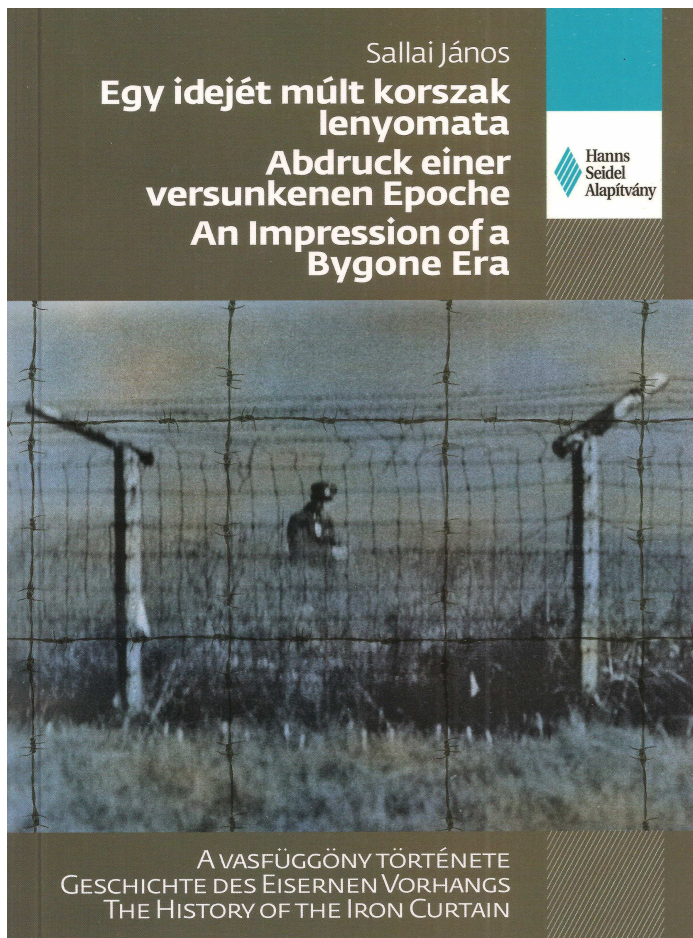
PERÉNYI Roland:

*A bűn nyomában. A budapesti bűnözés társadalomtörténete
1896-1914.*

Budapest, 2012, Uránia Ismeretterjesztő Alapítvány-L'Harmattan.
HU-ISBN 978 963 23 6554 1

/A múlt ósvényén, 20./ HU-ISSN 1587-3153

A mű a XIX-XX. század fordulóján Budapest nagyvárosi bűnözésének társadalom-
történeti elemzését mutatja be 318 oldalon.

SALLAI János:

Egy idejét múlt korszak lenyomata. A vasfüggöny története.

Budapest, 2012, Hanns Seidel Alapítvány.
HU-ISBN 998 973 88 4843 7

A mű a magyar pártállam úgynevezett puha diktatúrája nyugati határvonalának őrzését ismerteti 103 oldalon, egyben a könyv tartalmazza újabb kétszer 103 oldalon a magyar szöveg angol és német nyelvű fordítását, valamint 40 oldalon az illusztrációt.

**A XIX – XX. SZÁZADI
MAGYAR ÁLLAM
NEMZETBIZTONSÁGI
SZERVEZETEI**

XXVII.
magyar rendvédelem-történeti
tudományos konferencia

BODA József — PARÁDI József — SIMON F. Nándor (szerk.):
A XIX-XX. századi magyar állam nemzetbiztonsági szervezetei.

Budapest, 2013, Nemzetbiztonsági Szakszolgálat. 358 p.
HU-ISBN 978 963 08 5856 4

A mű bepillantást nyújt XIX-XX. századi magyar állam nemzetbiztonsági testületeinek szervezeteibe és működésébe 358 oldalon.

MEZEY BARNA

A FENYÍTŐHÁZAK FORRADALMA

A MODERN BÜNTETÉS-
VÉGREHAJTÁS
ALAPVETÉSE EURÓPÁBAN

Gondolat

MEZEY Barna:
A fenyítőházak forradalma.
A modern büntetés-végrehajtás alapvetése Európában.

Budapest, 2013, Gondolat Kiadó.
HU-ISBN 978 963 69 3438 5

A mű a XVII-XIX. századig terjedő időszakban a nyugat-európai büntetés-végrehajtás fejlődéstörténetét mutatja be 540 oldalon.

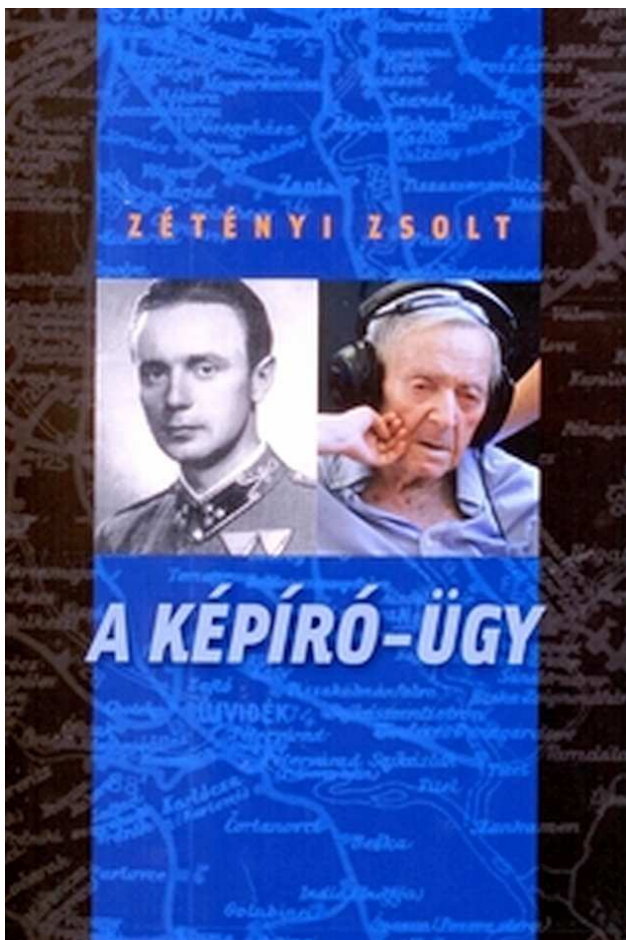
SZAKÁLY Sándor:

*Akik a Magyar Királyi Csendőrséget 1919 és 1945 között vezették.
Történelmi-statisztikai áttekintés a Magyar Királyi Csendőrség
felső vezetőiről.*

Budapest, 2013, Magyar Napló Kiadó.

HU-ISBN 978 963 99 6127 2

A mű a szerzőnek a két világháború közötti magyar katonai felső vezetés feltárására irányuló munkásságába illeszkedik. A szerző a Magyar Királyi Csendőrség 1919-1945 közötti vezetőinek az életútját mutatja be 200 oldalon.

ZÉTÉNYI Zsolt:

A Képiró-ügy. Tanulmány és dokumentumközlés.

Budapest, 2013, Kairosz Kiadó.

HU-ISBN 978 963 66 2499 6

A szerző művében az ártatlanul megvádolt dr. KÉPIRÓ Sándor szkv. cső.szds. ügyéről szól, akit a Fővárosi Bíróság 2011. VII. 18-án az ellene felhozott vádak alól felmentett. A 97 éves ember a vádak és a média egy része által keltett tömeghisztériát már nem tudta elviselni, valószínűleg ennek a hatására veszítette el az életét.

Az alkotó mondandóját 384 oldalon fejtette ki.

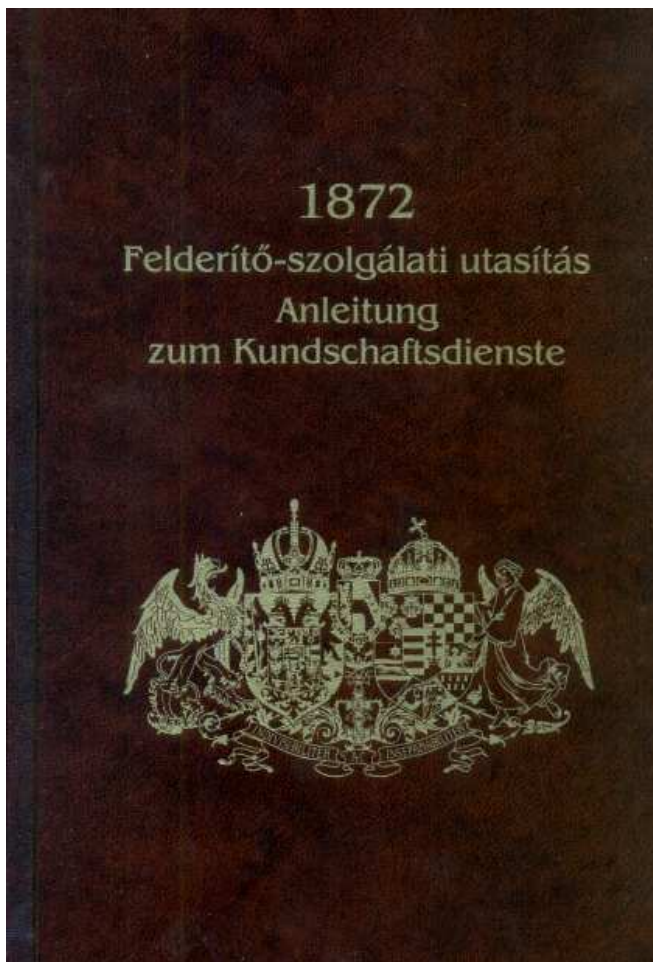

BODA József — PARÁDI József (szerk.):
A XIX-XX. századi magyar állam nemzetbiztonsági szervezetei.

Második javított, bővített és átdolgozott kiadás.
Budapest, 2014², Nemzetbiztonsági Szakszolgálat – Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság.

HU-ISBN 978 963 89 8280 3

A mű bepillantást nyújt XIX-XX. századi magyar állam nemzetbiztonsági testületeinek szervezeteibe és működésébe
399 oldalon.

BODA József — PARÁDI József — REGÉNYI Kund Miklós (szerk.):
1872 Felderítő-szolgálati utasítás. Anleitung zum Kundschaftsdienste.

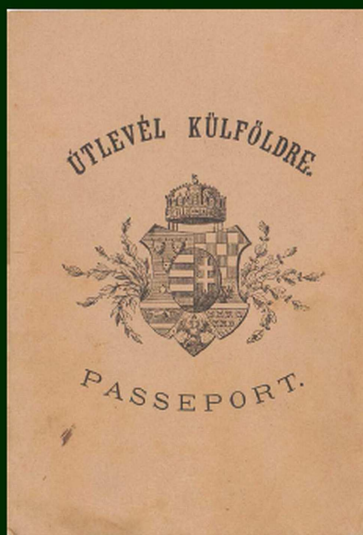
Budapest, 2014, Nemzetbiztonsági Szakszolgálat –
Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történelmi Tudományos Társaság.

HU-ISBN 978 963 89 8284 1.

/A magyar rendvédelem-történet hagyatéka, 1./ HU-ISSN 2064-4728.

A mű bepillantást nyújt XIX-XX. századi magyar állam nemzetbiztonsági testületeinek szervezeteibe és működésébe
399 oldalon.

SOM KRISZTIÁN
A MAGYAR ÚTI OKMÁNYOK
1848–2012

SOM Krisztián:
A magyar úti okmányok 1848-2012.

Budapest, 2014, Nemzetbiztonsági Szakszolgálat - Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság. 313 p.

HU-ISBN 978 963 89 8283 4.

/Segédtudományok a magyar rendvédelem-történet szolgálatában, 1./ HU-ISSN 2064-5333.

A mű a magyar úti okmányok fejlődésének történetét mutatja be
a XIX. Század közepétől napjainkig
313 oldalon.

Felelős kiadó BODA József

Szerkesztő PARÁDI József

Műszaki szerkesztő PARÁDI Ákos

Könyv formátuma A/5

A könyv terjedelme 8.5 ív

Sorozatempléma ZEIDLER Sándor

Glosszárium VEDÓ Attila — SUBA János

Mellékletek PARÁDI József

Borítótervező PARÁDI Józsefné

Papír minősége

80 grammos ofszet papír
és 115 grammos matt műnyomópapír

Betűtípus Times New Roman

HU-ISSN 2062-8447

HU-ISBN 978-963-89-8285-8

